

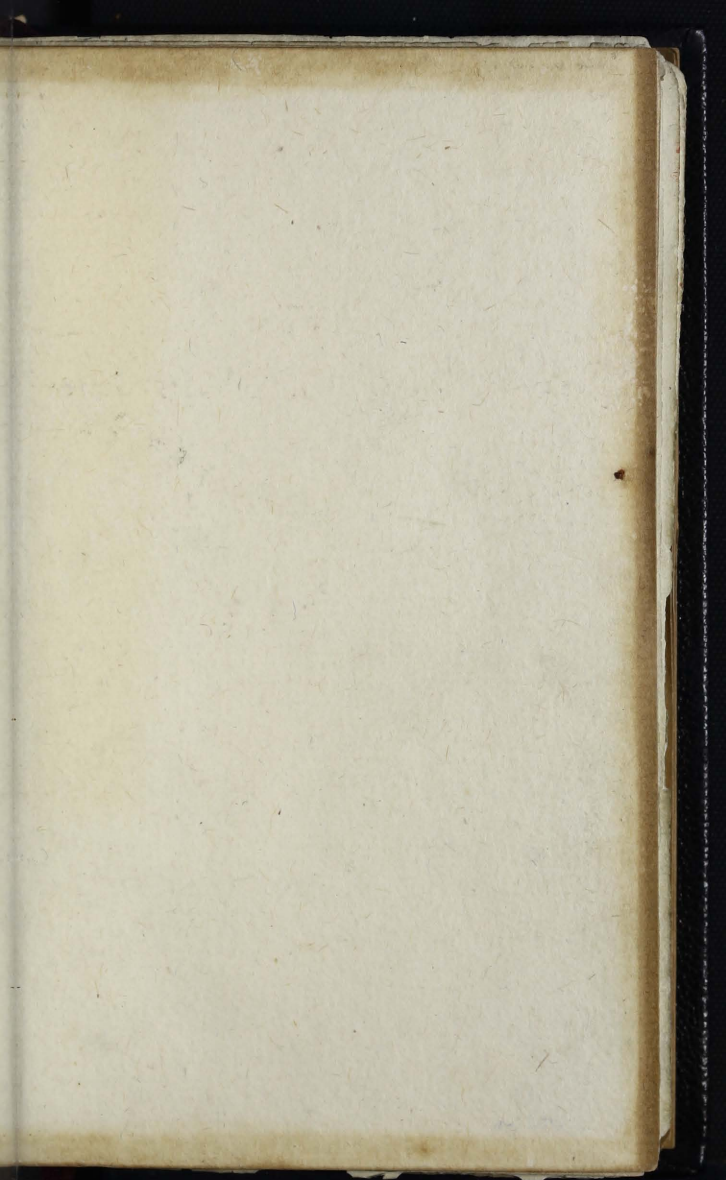
T-H K.

I. 1034

RMK. I. 1034.

1. péld.

(A hiányzó címl. hasonmás-
sal pótolva van. Egyébként
teljes.)

LELK I
TAR-HAZ

Avagy
AZ OES UI TESTA.

MENTUM Canonicus Köny-
veinek rövid Summái.

Mellyek

Magyar Rychmusokba foglal-
tattak, és egy-modu notára

szabattattak, EÖRVENDI

MOLNAR FERENCZ

akkori Debreczeni

Deák által.

DEBRECZENBEN.

Nyomtatta Karancsi György 1666.

2. *Timoth.* 3. v. 15.

Gyermeksegedtől fogva tudgyad
az szent Írásokat, mellyek tégedet
bőltse iehenek az idvességre, a'
Christus Iesusban való hirnek ál-
tala.

NEMZETES, KEGYES
ELBIEL ES Tudománnyal
tündöklő,

BARKO BENEDEK

URAMNAK;

KETSKEMET VÁROSA.

nak egyik igaz tagjának, s' tiszteletes
Tanácsának, az Isten dicsősége mellett
fáradozók hű éges Promo-
torának, nékem Bőcsülletés
jo akaro Uramnak.

*Kegyelmet, békességes megmaradást, s. Istentől ő Felsze-
getől mindennemű bőseges lelki és testi áldást
kívánok Sívem Berins?*

Emzetes Uram az Urnak lel-
ke az 1. Kir. könyv. 18. c. 4
verséb. igen igen fog dicsi-
rettel meg dicséri, amaz A-

cháb Király házának gondgya viselé-
set és Praefectusát, az Abdiást, hogy

(midőn amaz Istentelen ver-fopo Izabel Asszony, az
Achab Király felesége, egész Izrael országában, az Ur-
nak Prophetait, a, kiket kapharott, le vagata) Saz Pro-
phetas elrejtett volna örvenenkens a, barlangban, es azo-
kaskenyerrel es vízzel tiikon caplalta volna. Nem kü-

(::)

lőmben

lőmben mais, sok Abdias nyomdokát követő keresztyén hűséges Pátronusok és jól tévő emberek, kik az Isten dicsőségére tartozó tisztességes és idvelséges tudományok mellett, az nyomorusaggal teljes Schoolai állapotban, mint valami barlangban fáradozó és munkálkodo Propheták fiait, mind Istentől vő javokkal, s' mind pedig költségekkel rattyák és ráplállyák, mind Istentől, s' mind emberektől dicsiretet nyernek.

Hogy énis, az tisztességes Deáki tudományok után njomorgo Propheták fiait közzött, sok Istenfélő Abdiásoknak gondviselelésekre, és illendő ráplálásokra, megtatlanak ne találtatnám és itgletnem, Istennek, elmémben adott ajándékának kicsiny sengejét akarván meg mutatni, ez kicsiny Lelki Tárházi munkátskám, akarám a' 32. Irásban Öregbűlni akaro, Isten hűveinek ked-

vekre

Árson

vekert nap fényre borsátani, és mások-
 kalis közleni. Melly munkátskának
 elkezdesére, és végben vitelére, adott
 okot és alkalmatosságot, Tiszteletes
 B E R E G H I I A N O S Uram nchai
 Ketskeméghi Prédikátornak, kegyel-
 metek nemregi lelki Pásztorának, az
 Biblia summáinak Magyar Rhythmu-
 sokban, szintén ezen formán való el-
 kezdése. Mert az elmult 1663. és 64-
 dik éltendőkből, ő kegyelmének
 Ias-Berényben Schola Mestere lévén,
 mutatta ő kegyelme cz Rhythmusban
 foglalt Biblia részeinek summáját, mel-
 lyet ő kegyelme úgy ítéltem meg Kets-
 kemén laktában, ki fedegertet volt,
 a' Moses ötödik könyvéig, mindenik
 könyvek különkülönben notájú Rhyth-
 musokban foglalván és csinálván:
 mellyet ő kegyelmével leírván, u-
 gyan ott laktomban, a' többinek ol-
 lyan formán való ki csinálásához is
 (:) hozzá

ELŐLÍRÓ

hozzá akartam fogni: de mivel ott a-
hoz alkalmas Magyar Bibliám nem
volt, hozzá fogni nem mertem. De
hogy mind azáltal erre való szándé-
kom és igyekezetem hijában ne legyen
hanem abban elő mennyek, arra ímért
nem egyébe, hanem ez adott utat és al-
kalmatosságot: Az el múlt 1664. ében-
dőben Iás-Berényből vissza jövéen a'
Debreczeni hittel messze sennő ditsire-
tes Scholában, T. MARTON-
FALVI GYÖRGY U. ennek a' Scho-
lának hasznos Tanítójának és igazga-
tójának, tanításának halgatására Isten
ugy adá, hogy ő Felsége, az ő kegyel-
me lelket, hozzá való buzgóságra, és az
ő Felsége ditsőséggének hasznosabbban
való terjesztésére fel indítván, be jö-
velelem után csak hamar, a' meg ne-
vezett éfrendőnek Iunius nevű havi-
ban, ő kegyelme el kezdé tanítani, ne-
mellyikünknek kívánságára, a' Ma-
gyarr

gyar Bibliát külön egynehányunknak
 Melly Bibliának könnyeb uton valo
 meg fogásának, és azokban valo dol-
 goknak elmemben valo meg tartása-
 nak okáért, és is leg ottan, a' Bereghi
 Uramtól mutatott mod és ut szerint az
 el olvasott részeknek summáit, a' Mo-
 ses ötödik Könyvén el kezdém foglal-
 ni, mellyet néha néha egyéb dolgaim
 és foglalatoságim között, egyszeris
 mászoris csinálgattam, néha pedig ü-
 relességem adatván egyéb dolgoktól, fá-
 porábbanis munkálkodtam környű-
 lötte, úgy annyira, hogy Isten engedel-
 meből, az el mult Sz. György havának
 2. napján, a' Bibliát egészen el végez-
 tem: De mivel sok külömb külömb
 féle notáju Rhytmusokra mert úgy ité-
 lem talán 25. külömböző notákra volt
 csinálva, az Impressumban valo régi
 Psalmusok notái szerint. Ezt sokan a'
 Deákok közzül (kik leis akarták raj)

nem javalván, adták tanácsul, hogy
 fokkal jobb és hasznosabb volna, ha
 mind egészen egy notára esinalnám,
 úgy könyv nélkül való meg tanuláfra-
 is könnyebb volna, és is azért ennek
 engedvén, és azt jobbnak itélvén, az ele-
 iről fogva, mind végig, egy holnap a-
 latt megint egy modu notára formál-
 tam, és az Tękozlo fiu historiájának
 (mellyet arra leg illendőbnek itéltem
 leoni) notájára szabtam és rendeltem,
 és tiszrán le irtam, ugyan olyan veggel
 hogy ha Isten ő felsege, olyan Istenhez
 buzgo Istenfőld Patronust parantsolna
 hozzája a² ki nyomtatására valo köl-
 tsęget nem bánna, tehát ki bocsátanám
 magamnak arra valo ęrtékem nélęvén
 Ez kis munkátskámot annak-ok áęrt,
 hogy kegyelmednek ajánlanám és de-
 dicálnám Nemzetes Uram, (jóllehet
 kegyelmed engem semelyenben nem
 ásmęrne) okot ez adott: Mivel Betsü-

István KARANCSI GYÖRGY U. De-
 brezeni Typogr. emlité nem régen
 előttem, hogy az el múlt Sz. Mihály-
 napi Szegeden eső Vásári alkalmatof-
 sággal, kegyelmeddel vatsorán egy af-
 ealnál levén. említetie volna kegyel-
 med előttez fűp kis munkátskát (mel-
 lyet én az előtt ő kegyelmének mutat-
 tam volt, s' mondottam is hogy ha Pa-
 tronusom lenne hozzája, ki nyomtat-
 tatnám) és annak hasznos voltat com-
 mendálván, kegyelmed leg ottan ka-
 pott rajta, és ki nyomtatására való köl-
 tséget is igerte emberseges emberek e-
 lőtt. Enis annak okáért, B. Karancsi
 György U. együtt, ez kis munkátská-
 mat Kegyelmednek ajánlom. Kegyel-
 medis azért az én alacson rendű ala-
 ppatomat nem tekintvén, vegye jó ne-
 vven, cölünk, nézvén inkább ebben a' mi-
 lsten dicsőiségeinek, és szent ig jében
 való mások őregbítésének éléb moz-
 ditásá-

ditásához való buzgoságunkat, és igye-
kezetünket.

Melly kegyelmed ehez való buzgo
indulattya, és Isten, s' az ő dicsősége
mellett való költse és kegyes adako-
zása, sem Isten, sem emberek előtt so-
ha feledékenységben nem megyn. Ist
valamint az Istenfelő Abdiálnak, az
Isten Prophetáival törtjö cselekedete,
örök emlékezetre az Isten lelke által
fel irattatott: azonképpen a' Kegy. hire
neve és jo emlékezeti holta után is fen
marad. Kegyel ezt mostan tólünk
jofivel vivén, adgya Isten, hogy ke-
gyelmed ez sz. munkátska által, az ő
szent Igejében naponként inkább in-
kább épülhessen, Istennek dicsőségge-
re, s' lelkének idvességére.

Végezetre kíváonyuk Istentől ő
Felszgeről tartsa meg kegyelmedet be-
kes. gben, és sz. mo. elztendőig,
min-

B E S Z D.

minden hozzá tarrozo szerel-
melivel egyetemben, jo egys-
ségben éltesse
Amen.

Debreczenben, Karácson havának
4. dik napjan, 1665. éltend.

Kegyelmednek szívbeli jo akarói.

SRVENDI M. FERENCZ,
Debreczeni Deák.

E S

KARANCSI GYÖRGY
Debreczeni Typographus

ELŐLÍROBESZED.

A° Kegyes Olvasóhoz

K Egyes Olvasó, hogy az egész Biblia Réssének Sün-
 máját, mint egy Historia Serint Magyar Rhyt-
 musban foglaltam, nem azért cselekedtem, hogy ez
 által magamat mutogatnám, vagy híremet nevémet akar-
 nia szerjessem, hanem hogy ez által az egész Caputot jobb mo-
 váll (azt egészben meg olvasván) akár melly gyenge elméjű
 olvasó elméjében foghatná meg tartatna. Enis azért, a°
 mint tőle lehetett, az egész Caputot, s' abban való részeket és
 dolgokat historice úgy igyekeztem be foglalni, és egy nagy
 Rhythmusu versben sorítani, hogy az historiákban kivá-
 lásképpen igen kevés maradna el, mellyet vagy egy sorral
 vagy egész rhythmusfala oda néztem volna: itt azért azt ved
 esedben, hogy minden Caput, avagy Réss az egész Bibliá-
 ban egy egy versben vagyon be foglalva. Hogy azért a°
 K. O. az Caputban való dolgokat, ez versekből jobban
 elméjében tartassa, és minden dolog, a° Könyvnek mellyik
 részében legyen, hamarabb meg foghassa és meg tudhassa,
 minden versnek első hőtűjét az A. B. C. nek rendi Serint
 csináltam, holott csak azt kell meg tartanod, mindenik
 betű az A. B. C. ben hanyadik legyen rendi Serint, mellyet
 ha egyenként megtanulsz, csak ved esedben, az a° vers
 melyben a° meg tartando dolog vagyon mitsoda betűn kez-
 detik el, s' hanyadik legyen az A. B. C. ben mindgyárást
 meg tudod, a° könyvnek mellyik részében vagyon. Mellynek
 el követésében ilyen rendet tartis: Az első Rést iessé min-
 donni az betű mivel az leg első az A. B. C. ben, a° B. máso-
 dik a° C. harmadik Rést részben, s' a T. Továbbéztis esedben
 ved, hogy a° Deak A. B. C. Serint 16-dik betű a° Q az R. 17.

ELŐLÍARO BESZED.

az S. 18. a^o T. 19 az U. 20-dik. de mivel a^o Magyar
A. B. C-ben Q. betű nincsen, azért, a^o 16-dik Rést,
mindenütt R-en kezdetem. a^o 17. S. 18. T. 19. U.
vagy V. 20-dik V. vagy Z. s^o nem is mentem pengig (ohol
tovább az 20-dik Réstnél. Azért az bol az 19. Rést
Un kezdetik, ott az 20-dik mindenkor V-en kezdetik: az
ohol pengig a^o 19. Réstben V. vagyon, ott az 29-dikben min-
denütt Z. vagyon. De mivel némelly könyv-ekben sok ré-
sék vagynak, mellyek az 20-dik Rést fellyúl haladgyak
azért az olyan hosszú könyvekben minden 20-dik 40-dik
60-dik &c. részek után az A. B. C-ét mindenkor elől kez-
dettem. Azért K. O, rövideden így tartis számot a^o betűk-
re, hogy az A^o jegyzi mindenütt az Első, 20-dik 41-dik,
61-dik. 81-dik részeket, a^o B. a^o második, 22-dik 42-dik,
62-dik. 82-dik. Részeket, a^o K. 10-dik 30-dik 50-dik 70-
dik 90-dik részeket, így van a^o többi is rendel. Mellyet ha
még tanulsz, minden dolgot, melly vagy egy szóval, vagy
egész sentenciával a^o versben befoglalható, mellyik részből
légyen, hamar meg tudhatod. Annak selette, az k a^o szá-
mokat, mellyek minden könyvnek végén vadnak, nem egyéb-
re valók, hanem aze mutatják, hogy az egész Bibliának
addig a^o számig hány része legyen.

EZ L E L K I T A R-H A Z nevű könyveskét az
azért, hogy mostan ki bocsátottam, nem az Sz. írásban in-
dosoknak (kik én nallamnális abban sokkal forgottabbak)
kedvekre cselekedtem hanem egyedül azoknak kedvekre,
kik még abban nem igen gyakorlottak, de mindazonáltal
duban épülni akarnának. Mellyet akár kis, ha^o kére. Rhyth-
musokat, vagy verseket könyv nélkül meg tanullya, s^o az
abban a^o Bibliának Réseit egészen mindenütt utánna olvas-
ta, (melynek olva a^o nélkül sok helyen a^o dolgot meg-
tem érthetni. kiváltképpen a^o ki aze (ha sem olvasza) me-
nyid napennek hasznalassya meg tan. fiallya. Ely az

ELŐL I A R B E S Z E D

K. O. ezzel büntetlenül, nem csak magad mulatságának
 okiért ezt dúdolva és énekelvén: hanem elly az Isten
 Könyvében a B. Bibliában való hasznos épületesednek oki-
 ért. a se Lelked időveségére.

Légy jó egészégbén.

Io akarod az Urban,
 Örvendi M. Ferencz.

AZ EGESZ BIBLIA B A N lévő Könyveknek, és abban való Részeknek Lajstroma.

Az ő Testamentom Könyvei		Ref.	Level.
Moses I. Könyve.		50.	1.
Moses II. Könyve.		40.	2.
Moses III. Könyve.		27.	15.
Moses IV. Könyve.		36.	19.
Moses V. Könyve.		34.	25.
Iosue Könyve.		24.	30.
Josue Könyve.		21.	34.
Birák Könyve.		4.	37.
Ruth Könyve.		31.	38.
Samuel I. Könyve.		24.	47.
Samuel II. Könyve.		22.	47.
Királyok I. Könyve.			Kirá.

L A I S T R O M

Királyok II. Könyve.	25.	50.
Chronica I. Könyve.	29.	54.
III. Chronica Könyv.	36.	59.
Esdrás Könyv.	10.	65.
Nehemias Könyv.	13.	66.
Esther Könyv.	10.	68.
Iob Könyv.	42.	70.
Soltár Könyv.	150.	77.
Példabeszédek.	31.	100.
Prédikátori Könyv.	12.	105.
Enekek Eneke,	8.	107.
<i>Az</i> Prophéták	Reb.	Lev.
Isaiás prophétája.	66.	108.
Jeremiás Prophétája.	52.	118.
Jeremiás Siralmi.	5.	127.
Ezechiél prophétája.	48.	127.
Daniel prophétája.	12.	135.
Hoseás prophétája.	14.	137.
Joel prophétája.	3.	139.
Amos prophétája.	9.	140.
Abdiás prophétája.	1.	141.
Jonás prophétája.	4.	141.
Micheás prophétája.	7.	142.
Nahum prophétája.	3.	143.
Habachuc prophétája.	3.	144.
Isophoniás prophétája.	3.	144.
Aggeus prophétája.	2.	149.
Zachariás prophétája.	14.	149.
Malachiás prophétája.	4.	147.

A Z

Az Új Testamentomnak Könyve

Sz. Mathe Evangelioma,	28.	149
Sz. Márk Evangelioma.	16.	153
Sz. Lukás Evangelioma.	24.	156
Sz. Iános Evangelioma.	21.	161
Apostolok Cselekedete.	28.	163
Sz. Pál levele Rómába.	16.	166
Corinth. írt I. Levél.	16.	170
Corinth. írt II. Levél.	13.	172
Galatiába írt Levél.	6.	175
Ephesumba írt Levél.	6.	176
Philippibe írt Levél.	4.	177
Colosséba írt Levél.	4.	177
Thessalonicába írt I. Levél.	5.	178
Thessalonic. írt II. Levél.	3.	179
Timotheusnak írt I. Levél.	6.	179
Timotheusnak írt II. Lev.	4.	180
Titusnak írt Levél.	3.	181
Philemonnak írt Levél.	1.	182
Idokhoz írt Levél.	13.	183
Sz. Jakab közön. Levél.	5.	184
Sz. Peter I. Levél.	5.	185
Sz. Peter. II. Levél.	3.	185
Sz. Iános I. Levél.	5.	186
Sz. Iános II. Levél.	1.	187
Sz. Iános III. Levél.	1.	187
Judás Levél.	1.	187
Sz. Iános Ielenése.	22.	187

V E G E.

AZ O T E S T A M E N T U M.

N A K

Summája.

MOSES I. KÖNYVE.

Ad Not. Szeretlen rut dolog volt bűn

I R E S Z.

A' felső teretnek s' p'egyes rendie
A' menjnek és a' földnek minden al-
(kötmanyit,
Fák, füvek, hal, s' madar k, vadaknak
(nemelt.

Moses itten meg írja Adám eredetit.

I I.

Bé vivé Isten őket Paradicsom kerthen,
Holott egy fa gyümölcsöt meg tiltá középen,
Mondván: mingyárt meg haltok, ha ti esetek ebé
Osztan az házasságis szereztetek itten.

I I I.

Csakard hazug ördögnek befédét el hívék,
és a' meg tiltott fának gyümölcsét illerek,
Mellyért mindgyárt az atok reájok ki omlék,
Az áldott magis osztán nekik igértetek.

I V.

Diszéretes, s' kedves lón Abel áldozattya,
iriggyelvén ezt Cain, öcsét agyon sujtya,
Mondarományban ő is lón nagy népnek attya,
Abel helyett Adámnak lón Seth nevű fia.

A

Enoch

^{v.}
Enoch Istentől égből el ragadtaték,
 Az után Adám atyánk világból ki mulék,
 Seth földön nagy nemzette mikor szaporodék,
 Az másik Lamechtól Noé születeték.

^{v. i.}
Fertelmes buja élet földön el árada,
 Seth, és a' Cain háza egyben házafala,
 Az őzön vizről nekik Noé prédikálta,
 Azonközben serényen a' bárkát csinálta.

^{v. ii.}
Gofer fábol készített bárkában bé méne,
 Melyben minden állatnak parjában bé vive,
 Negyven éjjel és nappal zápor földre jöve,
 S' minden magas hegyeket nagy mélyen el fede

^{v. iii.}
Hered hónapban bárka hegyen meg feneklék
 Probára leg-először hollo bocsáttaték,
 Galambtól zöld olajfa levél hozattaték,
 Noétól, földre kelvén, áldozat téteték.

^{ix.}
Igéretet tőn osztán Isten a' Noenak,
 Egi szivárványt adá bizonyossággul annak,
 Gonosz Chám meg neveté semérmer Attyának,
 Sem ő tőle el vővé jutalmát áldásnak.

^{x.}
Kezdének őstá Sem, Chám, Iaphet szaporodni,
 A' leg első Monarcha Nimrodtól származni,
 Ama híres Ninivét ez kezdé fundálni,
 Vadászásban kezde kegyetlenné lenni.

^{xi.}
Lőn meg csufoltatá a' Babel tornyanak,
 Nyelveknek változása rajta a' Sidoknak.

A' Sem-

A' Semmek maradéki itten baporodnak,
Thare vala a' neve Abrahám Attyának:

xii.

Mikoron Abrahámot az Isten ki hitte,
Ur Chaldeából Lottal Canahánban jute,
Onnet az éhség előtt Egyiptomban futa,
El vétetett Sárája tisztán viszfá jute.

xiii.

Nepok halladván, egykor visszá jöve Lotthal
Es hogy ne osztoznának pásztorok a' kuttal,
Frigyet tőnek egymástól való el válással,
Szolla Isten másodszor osztrán Abrahámmal.

xiv.

Ostromlo sereg Soárt, s' Sodomát fel dula,
Lottot Abrahám tülök visszá szabadira,
Minden nyert gazdagságnak tizedét ki adá,
A' Melchisedek Papnak nagy áldását hallá.

xv.

Paisod léztek néked Abrahám, el hidgyed,
Es meg izámlálhatarlan lesz te nemzetséged,
Fel fagdalt úszódról ennek jelét vegyed,
Mert nyilván a' Canahán lesz te örökséged.

xvi.

Roszfzul böcsüli igen affonyát az Hágár,
Mivel az Abrahámtól ő viselősen jár,
Az ő Affonyától igen kitsint fel már.
Alitván nála éani, a' kit Abrahám vár.

xvii.

Szöverségének Isten ilyen jegyét adá,
Mért a' környül metélést nyolczad napra hagyá,
Meddő Sárának mondá, mehét hogy meg njitná
Ismael, s' Abrahám közti frigyet fel állatá.

^{xviii.}
Tekint Abrahám, s' távol lát három iffiakat,
 Kiket hozza bé híván, szerze lakadalmat,
 A' Sára meg mosolygá azoknak szavokat,
 Igen száunya Abránám Sodomaiakat.

^{xix.}
Urnak három Angyalit a' Loth bé fogadá,
 Kik által Sodomából leányit ki hozá,
 Ezeknek utlokat mikoron meg ivá,
 Ammont és a, Moabot születni meg hallá.

^{xx.}
Vireté Abimélech a' szép Sárát hozzá,
 Istentől megintetvén meg vizsgálá bocsátá,
 Mint Prophét a jószágát tőle meg nem tartá,
 Mellyért házát Istenis megzattal meg áldá.

^{xxi.}
Aldott, igért Isáknak utlón születése,
 Bé tellyesedvén minden ígéletnek vége,
 Ismael, s' Agár szomjuságban epedest:
 Abimelech, s' Abrahám szövetség tételé.

^{xxii.}
Bizik igen Abrahám, hogy Isák hamvából,
 Isten vizsgálta mást adhat meg égett porából,
 Ezért akará őtet égő áldozatol,
 Istennek vizsgálá adni parancsolatryából.

^{xxiii.}
Canahán földén szegény Sára hogy meghala,
 Abraham földet az Heth fiaitól váltá,
 Lón osztrán a' Makpela neki koporsója,
 Melly a' Mamreh földének ellenében váltá.

^{xxiv.}
Dus gazdag ajándákkal Eleázár indul,
 Hogy az Isák Urának leányt hozna vártol,

KKivizet kere innya kúton Rebechától,
AArany peréczt ada neki ajándékol.

xxv.
Első beszéli Moses Chetura fiait,
IIsaktól az Esau, s' Iacob születését,
AAbrahámnak hálálát, s' Ismael cselédgyit,
IIacob pépen meg vővé bátyjának áldását.

xxvi.
Futa Isák földéből Abimélech Urhoz,
RRebechá szíszony miatt hivaték házához,
FFöldben vetett búzája száz annyi mágot hoz.
AAbimélech frigy kötni méne az Isákhöz.

xxvii.
Gyengeeledetenni Isák kíván vala,
MMinek előtte teste sírben be szállana,
IIacob hamar öltözék bátyja ruhájába,
HHogy az első szülöttség áldása rá szalna.

xxviii.
Házában Esautól Iacob nem lakhaték,
BBátyja haragja előtt Lábánhoz küldeték,
BBethelben litten neki cjjel meg jelenék,
AAz holott a' Iakobtól fogadás teteték.

xxix.
Iacob Lábán bátyyához bé méne szolgálni,
KKész lőn hét esztendőket Rachelért tölteni,
Bldő oíztán el telvén Leát adák neki.

KKinek hamar kezdének gyermeki születni.

xxx.
Kesereg, s' sir az Ráchel hogj gyermeki nintse,
iBilhának parancsollya, hogy Iacobhoz mennjen,
eLea meg szünven, Zilpát bé küldi, hogy álljen,
eWégre oíztán Rachalis fogada méhében.

XXXI.

Lábának hire nélkül Iácob csak el méné.
 Anya bálvány képeit Ráchelis el vitte.
 Lában szörnyű haraggal utánnok erede.
 De sok feddőzés után bekelségre téré.

XXXII.

Mentében Iácob postát küldé Esauhoz.
 Halván haddal jövéset nyul az imádsághoz.
 Sok szép ajándékokat rendele bátyához.
 Készíti az Angyallal magát viadalhoz.

XXXIII.

Nem harágvék Esau Iácob öcse ellen.
 De sőt haza térését látá kegyelmessen.
 Iácob osztán érkezék Suchotnák völgyében.
 Onnéis visont egykor fel méné Séchemben.

XXXIV.

Orozva Sichem Dinát rutul fertézteté.
 Es végre feleségül szörnyen meg szereté.
 Mellyért magát érte környül metelteté.
 Végre szörnyű romlását nemzerének érié.

XXXV.

Pogány ocsmány kepektől Iácob háza népét.
 Szépen meg tisztogatván, áldá lsten nevét.
 Debora után Isak s' Ráchel hunya szemét.
 Ruben Bilhá Asz szonynak fel fedezé testét.

XXXVI.

Rendelitt meg íratnak Esau feleségi.
 A' kiktől származtanak Edom nemzetségi.
 Miképpen következtek azoknak Királyi.
 S' rendel mint uralkodtak sok erős Herczegi.

XXXVII.

Szerelmes kiseded Ioseph két álmokat látá.
 A' melly miá szegénynek esék változása.

Meg

Megvénült Iácobnak is keserves sirája,
Potifárnak adatek Ioseph szolgálatra.

XXXVIII.

Thámár assont Her s' onnan rendel feleségül
Vévé, hamar meghalnak, s' marad gyermek nélkül
Iudais nagy bánatban vagyon őszvegységül,
Peres és a' Zéráhhval Thámár jár terhesül.

XXXIX.

Vala igen nagy áldás Potifárnak házában,
Mivel hogy Ioseph vala Ur minden jószágán,
Csudálkozhatik minden az ő tisztaságán,
A' gonosz asszonyak is álnok csalárdságán.

XL.

Zöld szőlő vesszőről lőn Pohárnaknak álma,
Azért harmad nap múlva tisztiben bé állá,
De a' Sűrű kosárja fordula kárára,
Mert harmad függesztek ötet három fára.

XLI.

Almot látá Pharao hét kövér úszókról,
Az után ismét hét szép gabona fejekről,
Ioseph meg magyarázá, hogy hét bő időkről,
Ertelme van, s' ellenben hét fűk estendőkről,

XLII.

Buzáért Iácob pénzel bocsátá cselédgyét,
Holott Ioseph kémekek nevezé mind őket,
Vissza térvén, sájkokban találák pénzeket,
Melly miatt nagy félelem fogá el mind őket.

XLIII.

Csügög kézzel másodszor Iosephez érének,
Földöknek gyümölcsében ajándékban vőnek,
De elsőben ő tőle erőssen féltének,
Végre osztán ebédn vele együtt ettek.

A4

XLIV.

XLIV.

De Ioseph meg tértekben ismét meg kifirté,
Mert szép ezüst poharat sákiokban téteté.
Kis Benjámin rabul érie meg terité,
Juda érette magatholtia kötelezé.

XLV.

Esmertekben nek k Ioseph végre juta,
Sok szép ajándékokat nekik osztogata,
Edes vén Iacob Attyát hozzája hivattya,
Hogy az hosszas ehségben éhel meg ne halna.

XLVI.

Fel kelvén mingjárt Iacob Egypromban méne
Isten urában sokat ő vele beszéle,
Őta' Ioseph meg látván szívében örüle,
Herven számu lélek volt éppen ő cseledgye.

XLVII.

Gosen földén barmostul őket meg szállitá,
Az után a' Királynak edgykor hirre adá,
Egyprom kincsét Ioseph buzán mind bé váltá,
Attya testét ki viszi, hitte fel fogadá.

LXVIII.

Halván egykor a' Ioseph attya betegségét,
Ephraimot melléje vévén, és Manassét,
Az Iacobhoz el vivé, mig el hunyná szemet,
Hogy szépen meg áldaná Iacob mind a' kettőt.

XLIX.

Iővendőt monda Iacob az ő fiainak,
Aldást, vagy pengig átkot kiki mint várhatnak,
Szarmisfarol izola igére Messiafnak,
Ostán vigan megadá lelket a' Christusnak.

L.

Ki viszi Canahánban Ioseph Iacob testét,
Bé tellyesítvén az ő erős esküvését,

Kivan-

Kivánnya bátyjainak őis bővetségét,
Hogyha meg szabadulnak el vigyék tetemét. 50

MOSES II. KÖNYVE.

I. R E S Z.

A Egyiptomban Iosephnek fene me hogj el hu-
(nyek,

A' Iacobnak cselédgye nagyra szaporodék,
Ugy hogy túlők Pharaoh igen meg félemlék,
Babáknak őidőklésre törvény mondattaték.

II.

Bèvettetik (zűlervén Moyses a' vizben,
A' király leányától tartaték rejtekben,
Egyiptust meg őle egykor a' mezőben,
Zippora Gersont szűlè számkivetésében.

III.

Csipkebokor hogy égne igen sebes lángal,
Szoll az Isten Moselnek belőle illy szokkal,
Népnek szava fel hatott en hozzam bizonnyal,
Iere, mert el küldelek téged hatalommal.

IV.

Durczálkodik Moyses, s' magát vonogattya.
Kigyová ővel zizejèt Isten változtattya,
Pekioságból kezèis szépen kitisztittya.
Zippora vèren Urát Angyaltól meg váltya.

V.

Erőlteték a' népet tegla csinálásra,
I De nem adának polyvát nekik sár gyurásra,
I Hafzotalan halzintèn futnak is Királyra,
A' népis zugolodik Moses és Aronra.

VI.

Fogad'sát az Isten itt meg erőstítè,
A' az ő nevét csudákkal hogy ki jelentenè,

A S.

Fog.

Fogságban epedt népet hogy onnet ki vinne,
Haz nepeknek fejét Moses meg beszéllé.

VII.

Gyors Varások csudákban Moisést követik,
Veszísejeket el vetvén, kigyová rúntetik,
Minden féle folyóvíz vérré hogy változik,
Eleven hal csak egyis ott nem találhatik.

VIII.

Hoza Isten az urán sok undok békákat,
Harmad és negyed ízben tetvet, hogarakat,
De nem bánták semmiben Sidok táborokat,
Isten viszont el vővé minden csapásokat.

IX.

Iég eső és dög miatt halnak minden barmok,
Hojagózo fekélytől való nagy romlások,
Az Izrael népének nincs semmi bántások,
De Egyiptusoknak nagy vala kínzások.

X.

Külde Isten Sászákat földre nagy bőséggel,
Kik mindent meg evének földön tellyességgel,
Bé borula föld szine sűrű letéttséggel,
Ugy, hogy minden tapogat, mint vak berte félljel

XI.

Leg utolsó csapás is hogy meg izenteték,
Hogy minden első szülött világból ki mulnék,
Sidok ellen az ebis csak meg sem moztannék,
Pharaho szive mégis meg nem lágyították.

XII.

Minden cselédes gazda Paschár meg férezze,
Kovácsztalan kenyereket napokon egye,
Első szülött halála végre hogy el jöve,
Pharaho az Izraelt többire ki üzte.

XIII.

XIII.

Nekem megszentellyétek első szülőteket.
 We rejsd el fiadtol az en beszédimet,
 El vives veleket együtt a' Joseph tetemér,
 Ényes kőd, s' tűzes oszlop vezérelvén őket.

XIV.

Órán minden népével Pharaoh ki menvén,
 Ööhajtja' nép meg fálván veres tenger felén,
 Oe a' nap keleti fél bépén fel derűlvén,
 A' nép sárazon mène a' tenger fenekén,

XV.

Psalmusokkal vigadoz Moses és Mária,
 Mert el jött szabadságnak kívánatos napja,
 Xelefű viznek is lón jó izű itala,
 Az Istennek atyai maga ajánlása.

XVI.

Reggel égből versengő népnek Manna jöve
 Este pedig számtalan fűj táborra ére,
 Oe mégis nem búnek meg a' nép versengése,
 El éterek egy Gomer Manna jövendőre.

XVII.

Sebes vizek kő fiktá bocsát Raphidimba,
 Melly miatt versengése a' népnek meg állta,
 Amalékkal Josue mikor szemben szállta,
 Hurs' Aron Moses kezét varttyák ne lankadna.

XVIII.

Tanátsot ad Iethro pap itten Mojsesnek,
 Hogy birákat rendeljen az Isten népének,
 Xik visellyék gongyokat az begény kőlségnek,
 Oe peniglen halgassa száját az Istennek.

XX.

Vala igen nagy tábor a' Sina pusztáján,
 Haza

Hajart vete, az Isten népnek az hegy allyán,
Lingala' hegy, s' az ég zeng kürtöknek fuvásán
A' nép pengig fél, retteg, ezeket halgatván.

XX.

Zengő szohan az Isten ki adá törvényét,
Hagyá hiven őrizni minden ő belzédét,
Nem szenvedheti a' Istennek ő színet,
Mofel által kívánniak hallani igejét.

XXI.

A' raboknak, szolgáknak törvénye mint légjen
Hét esteendő el telven, szabadon ki mennyen,
A' tyá fertő, rab verő miképpen fizessen,
Őklelős barom, s' verem ilyen rendelégjen.

XXII.

Bírmot ki lop, érette ötször annyit adgyon,
Tűz, le tört marha, zálag, varáslo meg hallyon
Senki árva, özvegyet meg ne nyomorítson,
Kötsön, Király, és senget az Urnak meg adgyon

XXIII.

Csüggő kézzel menjen fel minden az inepré
Hamis tanu te ne légy ajándék tételre,
Hittensnak bé vízlek tégedet földére,
Háródat ki vitem a' széles tengerre.

XXIV.

Díszes Oltár épüle, tizenket ofloppal,
A' Törvény olvaitatik a' nép előtt halkal,
Aron és Hur marada a' att sokasággal,
Mig Moyses fenn vala negyven éjjel nappal,

XXV.

Epültre Satorhoz kiki mindent adgyon,
Kinek kinék adásra szíve mint hajollyon.
Szövetségnek ladáját, s' asztalt mint csinállyon
Gyergyatartot, Cherubint s' rudat aranyozzon.

XXVI.

Fejér, és kik meg vízből lép veres selyemből.
A' hajlék építések aranyból, ezüstből,
Az fedele peniglen festet veres bőrből,
Superlár, öt oszlepi legyenek Sittumból.

XXVII.

Gyölekezer oltárát egy'kor el késíték,
Tornácznak hobbaságát fás fingre intizék,
Ötven fing szelelsagre el ki terjeszteték,
Kárpittal, s' oszlopokkal meg ekesíteték.

XXVIII.

Hagya Isten fel kenni Aront és Nádabon,
Hogy visélnek Ur előtt ezek az Ephodot,
Csináltata illendő szeppapi ruhákat,
Csengettyút, s' alá függő ekes boglárokat,

XXIX.

Ilyen modortaris Papok fel szentelesében.
Kend meg fülök gombáját, venen kos verebén
Né vegy lemmit magadnak vesek kőveriben,
Estve s' reggel áldozat Sator előtt legyen.

XXX.

Ket fing magassán csináld jó illat oltárát,
Eszendőben meg szerezd tisztulásnak husát,
Számláláskor fel vigyed személynek valtságát,
Es meg különböztessed szentsegnek olaját,

XXXI.

Lón Bafael, Hur fia olly bölcs mestersegő,
Aholiáb aranyból, ezüstből építő.
Hat napokat számlálván, legyen dolog tevő,
Hetedik Szombat legyen, tüled szentelendő.

XXXII.

Moses negjven napig a az hegyen hogi késék
Borjús

Borjú kép a' táborban a'lat öntettedek.
 Mellyért Isten haragja a' nepre ki öntélék.
 Es három ezer bennük érette ki mulék.

^{xxxiii.}
 Nem akara népével az Isten el menni.
 Az ő keménysegekért Kalauzzok lenni.
 Istent könyörgéssel Moses arra veszi.
 Hogy hátulso részét szemével nézheti.

^{xxxiv.}
 Orcsájára nem nézhet a' nép Mojsésnek.
 Hogy másodszor le hozà törvényt Istennek.
 Oltárit és berkejit el roncs pogány népnek.
 Né kövesséd nyomdokát te ellenségednek.

^{xxxv.}
 Paranczolja az Isten Szombat meg tartását.
 Hajlék éppítésére nép edakozását.
 Erteke szerint ki ki nyújtá ajándokát.
 Arany, selyem, kőveknek lásd it gazdagságát.

^{xxxvi.}
 Reggel meg kiáltatek, nem kel több ajándek.
 Talám az is több lenne, mint sem kívántatnék.
 Kecske szőrből hajlékhoz kárpit csináltatek.
 Oszlop, aranyas gombok, s. horog formáltatek.

^{xxxvii.}
 Sittim faból Basael Ládát el készíté.
 Aranyból kegyelemnek tábláját ki önté.
 A' két Cherubinokat aranyból ki veré.
 Sátornak eszközeit szépen el készíté.

^{xxxviii.}
 Tornácznak husz oszlop, husz talpai részből.
 Horgai karikái valának ezüsből.
 Száz Talentom az ezüst, mely jött a' sok néptől.
 Ezer, hét száz, hetven és Sixtus ezen fellyől.

XXXIX

Uniókkal fénlének papi öltözetek,
 Ephodnak két vállára keckövet tévének,
 Az Hosenre tizenkét követ rendelének.
 Corona közepire czimért fel metszének.

XL.

Vége osztrán hé vivek a' frigynek ládáját.
 Még kenven szent olajjal az Isten Sátorát,
 Helyhezterék ládában bizonyfág tábláját,
 A' felyhő bé boritá az Isten hajlekát

90.

MOSES III. Könyve.

I. R E S Z E.

Aldozatoknak Moses meg írja jut modgyát,
 Miként öllye meg kiki akkor az Ő tulkát,
 És csak meg tekintse gerliczének nyakát,
 De részekre ne ossza annak az Ő tagját.

II.

Béles formára Mírhát miképpen késítsen,
 Orága olajjal őszve kemenczében süssen,
 Ez is mind tiszta buza semlye lisztből legyen.
 Új gabonát, pogácsát kiki itt fel vigyen.

III.

Csonka és benna marhát fenki felne hozzon
 Himot, s' n őstent mindenkor egyarant aldozzó
 A' kővériből soha semmit meg né tarszon,
 És ocsmány vér geteltől kiki távol álljon.

IV.

De ha a' bűn eséndik csak tudatlanságból,
 A' nép akkor egy tulkot vegyen az akolból,
 Xi vigye penig husát annak a' táborból,
 Bölem Király, Pap sem kőtség nem les' üres attól.

V.

v.

Es ha ki illeténdi holt állatnak testét,
Ha nem teheti mindgyárt egy juhnak ő berét,
Sem penig két galambnak, látván szegenységet,
Egy Ephra femlye liszinek adgya tized részét.

vi.

Felebarattya javát nála ki még tartya,
Avagy talált jószágot lopva el tickollya,
Kereskedés dolgában ő tarsát meg csallya,
Annak árrat duplommal nekie meg adgya.

vii.

Gyomlálatásék ki földről, ki et a' sent husbol,
Esa' hálá adásnak ő áldozattya'bol,
Ne egyék egy emberis vadrol szaggarotbol,
De annak küvérivel éihet más halzonbol.

viii.

Hogy Mosestől Papságra Aron fel keneték,
Urim és Thummim, s. Hofen reája adaték,
Az ő négy fia is ruhát hogy fel vővék,
Kezek, lábok és fülök vörrel meg keneték.

ix.

Isten kezd el immár Aron áldozattya't
Felvivén ő magáért gyermekdéd tinoját,
Az után el kesíté kötség áldozattya't,
Az Isten tüze menyből meg emé zte husát.

x.

Késitének Abihu, s. Nádáb áldozatot,
Mellyért rájok az égből hirtelen tűz szállot,
Mivel idegen tűzzel mind kettő áldozott,
Moses a' több Papoknak nagy haraggal szollot.

xi.

Légyen bizvást előtted tisztátalan állat,
Mely

Melly soha kerőt nem rág, vagy körme né halat,
Meg ne ferteztessd azért azzal te magadat,
Tud meg kit kell meg enni, kit isten meg tiltat,

XII.

Magzatokat szülendő asszonynak törvénye,
Szülés után ez legyen tisztulás ideje,
Harmicz három, vagy penig hatvanhat nap telve
Bárányt, avagy gelliczét a' szülő meg ölye.

XIII.

Nép közt ha valakin rut poklosság indul,
A' Pap néze meg hogy ha naponkent nem ujjul.
Egyéb fakadék lezend, vagy ha az haj el hul,
Az házis, vagy a' ruha mint fekély meg rutul.

XIV.

Ósztán gyógyulás után miképpen áldozzék
Es a' bent tartáságban miképpen vétessék,
Az házi poklosságis mint orvosoltassék.
A' kő ezért a' falból mindgyárt ki vetessék.

XV.

Puháság a' férfin ha mikoron léssen,
A' magnak elfolyását, s' rekedést érezzen
Természet ellen aszszon ember vére mennyen,
Tisztulás modgyát ósztán miképpen szerezzen

XVI.

Rendel mind a' papokat, az oltárt és Sátorot,
Hogy meg tisztítsa Aron mind az egész táborot,
Az után mint vesse le róla az Ephogot,
Hadgya, tarcsa meg a' nép az hagyományokat

XVII.

Sátoron kívül soha senki ne áldozzék,
Ha ki azt cselekedzi, vére ki ontassék,

B

Sem-

Semmi állatok vére néptől ne etessek,
Holt test, s' vadtól szaggatott meg ne illetefsék

XVIII.

Tiltya atyafiának Isten illetését,
Es az ő szemérmeknek fel fedeztetését,
Ásszonyi állatónak tisztátalan testét,
Férfi és a' barmoknak rut közösülését,

XIX.

Vagyon itten summája a' Decalogusnak,
Két két féle nemei barom, föld, s' ruhának,
Közösülése férfi és a' rab aszszonynak,
A' vén ember böcsinek, s' mértek egy voltának

XX.

Zaboláztatik immár itt a' bálványozás,
Es őrdöngős nézőkhöz, s' varáslokhoz járás,
S' egy néhány féle buja rut paráználkodás,
Canán földében soha ne lakják babonás.

XXI.

Az áldozó papoknak legyen tisztaságok,
Holt test, és a' kopaszság tisztátalan nálók,
Megégettessék, hogy ha kurvák a' leányok,
Hanem épek legyenek mikoron áldoztok,

XXII.

Bizvást ehetik a' ki tiszta, a' szent husból,
De azért tisztátalan távul álljon attól,
Epp barmokat vigyen fel kiki ő aklából,
Kik üressék legyenek minden maculától.

XXIII.

Csengő bengő Innepet Isten parancsolta,
Az Husvéti bárálynak ételét meg hagyta,
Aratást és kürtölést is meg parancsolta,
Leveles színeknek is Innepét le írta.

XXIV.

XXIV.

Drága olajból Moses lámpást készítetté,
Semlye lisztből tizenket kenyeret sütteté,
Istent rutul káromlót a' nép meg kövezte,
Szemet szemért törvénynek kiki meg fizesse.

XXV.

Ekképpen kell szentelned hetedik estendő
Nyugodni hadgyad akkor szántó földet, földet,
Jubileustis meg tars, hogy érhes jo időt,
Uforára se adgyad soha te pénzödöt.

XXVI.

Faragott bálvány képet ha ti el kerültek,
Cséptélt, fok bő szüretet egymás után értek,
De bizony átok követ, ha ellenem téstek,
Mindazáltal kegyelmet bűnből terők nyernek

XXVII.

Cyermekdéd iffiacskákat mire kell becsülni,
Barmot vagy Isko házat, s' szántó földet venni,
Fogadásodat hamar kész légy be tölteni,
Föld termésének mindē dezmaát kiadni. 117

MOSES IV. KÖNYVE.

I. R E S Z.

Arons' Moses számlálják az Izrael népet,
Husz estendőön fellyül az egész sereget,
Hat száz és három ezer lón a' summa felett,
öt fáz s' meg ötven ember harczra ki mehetett,

II.

Bocsásátok közepben az Isten ládáját,
Ez nap támadat felől ludának zászlóját,
Minden nemzet meg tarsa el rendelt határát,
A' miképpen kívánnya Isten ő járását,

III.

Cathalogusban vegyed Aron fiait is,
Allásad bé a' úsziben Lev nemzetit is,
Őszátok el azokra Sátor ezközit is.
Itten váltassanak meg első szülöttek is.

IV.

Díszessen rendellyetek a' Lévi németit,
Chehát, Gerson, és a' Meran unokait,
Es csak ezek hordozzák Sátornak edényit,
Kiki minden meg tarcsa el rendelt határit.

V.

Elidegenült, s' veszet marhát viszfá adás,
A' gyanus affonyrais illyen törvenyt láttas,
Kit ő ajándékával oltár mellé állas,
Es ott keferű vizet ő véle meg itas.

VI.

Fogadást a' ki részen Nazireuságra,
Se haját, se szakállát el ne beretváliya,
Részegítő italtis addig meg ne igya,
A' mig fogadásának hatarat nem láttya.

VII.

Gerson, Chehát fiai, a' több Lévitákkal,
Mofestól rendeltetett több erős szolgálkkal,
Az határ-szekereket, tizenket barmokkal,
Fő rendektől el vővék több ajándékokkal.

VIII.

Hegő szövértnekek Sátorban égjenek,
Ősztán a' Lévitákis fel szenteltessenek,
Kik az első szülöttek helyekben legyenek,
Őrven esztendőkorig kiki ott álljenek.

IX.

Izraéliták jutván Sina pusztájában,

Ísten Mósesnek ilyenképpen mondván,
 "Még tízen négy nap után,
 és az felhő felkelend, utra indully olztán,

X.

Xét kúrtóket veretvén, csináltass ezüstmél,
 "És gyűjtsed néha azzal a' népet nagy szentöl,
 "És abban s' innep napokon csak azokkal kúrtóly
 "Képpen indultanak le iratik rendöl.

XI.

Iátod miképpen gerjed zugolodás rőze,
 "És wiptomban halálíg vágy a' népnek szive,
 "Mertsen ám a' mannához ennek semmi kedve,
 "És viven vén férfiakra száll az Urnak lelke.

XII.

Mária s' Aron Móses ellen zugolodék,
 "És illyert az ő homloka meg belpoklosodék,
 "És tíz napig taboron kívül rekeszteték,
 "És után meg ismételten vizsgálta fogadtaték.

XIII.

Wézelni a' Canahán földére kimeket,
 "És öcsáta Moyses tizenkét véneket,
 "És hogy vizsgálta terének szőlő gerezdekét,
 "És szának, és meg mondák földnek az ő népét

XIV.

Oblo földben van a' nép, s' vissza akar menni,
 "És wiptomban kívánna örömöstebb lakni,
 "És egy sem az Orjáoknak izemélyeket látni,
 "És Josue biztatya, hogy Isten be vizsgálja.

XV.

Sarancsollya a' népnek, miként áldozzanak,
 "És egy törvéne legyen segénynak gazdagnak

B 3

Szom.

Szombat napon fát szedő embert ki gyomlálna
Ruhájoknak szélire perémet varjanak.

XVI.

Rettegetes nagy romlás a' Coréra szálla,
Két száz ötven magával egyfzersmind meg hal
Az utánis ez a' nép zugolodik vala,
Melly miá két hét ezer, és hét szaz nép el hulla

XVII.

Száraz vészsző Sátorban szépen ki virágzék,
Melynek mondolájais csuda képpen látszek,
Az versengő nép ellen ez meg tartattatek,
De mégis nem álhatty a' nép, zugolodék,

XVIII.

Tied légyen csak Aron a' szentség bentség
A' mi itt a z Ur előtt léfszen fel emelve,
Es csak őt Siclus légyen első szűlött béré,
De Lévitáknak nem lesz semmi öröksége,

XIX.

Vizet meg tisztulásra miképpen csinállyon,
Es a' veres tehénnel miképpen áldozzon,
Holt embert ki illetend, abból ki tisztullyon,
A' tisztátalan penig azontol meg hallyon.

XX.

Zugolodás nagy esék, mert nem vala vizek,
De a' kőszikla bűvön bocsáta nékiek,
Az Edomnak Királya támadá ellenek,
Meg hala Aron, s' fia helyében állaték.

XXI.

Arad Királyt Izrael erőffen meg rontá,
Tűzes kigyokkal Isten Izraelt csapdolsá,
Sihon Emorheustis fegyverrel le vágá,
Ogor is a' Básannak Királyát el rablá,

XXII.

XXII.

Bálac-is keményen fél Izrael népétől,
Még a' Szamáris retteg az éles fegyvertől,
El indula a' Báálam Moab hoz helyéből,
Izraelt meg szemlélé a' Báálnak hegyéről.

XXIII.

Csináltata hét oltárt áldozat tételre,
Meg hizott hét tulkokat mélyen meg égere,
Az Arok helyett áldást monda Izraelre,
S' nem-is telék Baláknak ebben semmi kedve.

XXIV.

Diszefek, s' igen szepek Izrael Sători,
Es teli vagynak néki mindenkor edényi,
Elácob fényes csillagát Bálam jövendőli,
A' Moábnak romlását osztán meg-jelenti,

XXV.

Eszik és iszik a' nép Balpeor Bálvánnyal,
Fel gerjede az Urnak haragja azonnal,
A' Zimri látorságát Phineás dárdával,
Meg-büntetvén, a' csapás meg állá azonnal.

XXVI.

Föld el osztása szerint a' népet fel irá,
Minden nemzetnek forsát igazán ki adá,
A' Nádáb es Abihu tűz miatt meg hala,
Oc Lévi fiainak sorfok ott nem vala.

XXVII.

Giliád unokái örökséget vőnek,
Selophád helyett űkis örökösök lőnek,
Az Abarimnak hegyén Moses mig ki mulnék,
Hóue ő helyette tisztben allattaték,

XXVIII.

Husvétí szent napokat, Szombatnak Innepét
B 4 Két

Két két bárálynak minden nap ki ontván veret
 Isali áldozatot, s' új holdnak üllését,
 Moses itt meg mutattya áldozatok nemét,

XXIX.

Innepé az hetedik hónap meg kürtöllyék,
 Kecskébakokat bűnért áldozni vigyenek,
 Az hetedik hónapban fel gyülekezzenek,
 S' minden külső munkától akkor meg fűnjenek

XXX.

Külömbkülömb fele személyek fogadási,
 Valaki esküvéssel magát kötelezi,
 Férfi, avagy leányzó, ha meg erősíti,
 Legyen állandó, miglen azt be tellyesíti.

XXXI.

Leányocskákon kívül Midian így jára,
 Hogy fegyvernek élével Izrael le vágta,
 Gyermekeit és barmait magának foglalta,
 Gazdag nagy nyereségnek meg vagyonit fátma

XXXII.

Manasse fel nemzete, Ruben, s' Gál fiai,
 Jordánon nem akarnak lakni áttel menni,
 Mert borom tartsó földön akarának lakni,
 Fel fogadák fegyverrel a' népet követni.

XXXIII.

Neveket szállásoknak holott mulattanak,
 Moses rendel meg írta, az hol bujdosztanak,
 A' Canahán földére miglen jutottanak,
 Es a' pogány nepekkel miképpen bántanak.

XXXIV.

Ótan miként kellyen a' Canahán földét,
 Mindennek intézni annak széleségét,
 Kinekkinek igazán ki adhi az óvét,
 Moses itten meg írta annak az óteidét.

XXXV.

XXXV.

Parancsolatot ada a' Leviták felől,
Hogj menyi részek legyen elnyert örökségből
Hat szabad Városok is adának itt elől,
Az holott meg maradgyon gyilkos történetből

XXXVI.

Rohanának sereggel Mósesre ily szóval,
Mit kellyen cselekedni Salphad leányival,
Mivel ha idegenhez mennek szabadsággal,
Az ő férj örökségek el fogy hamarsággal. 153.

MOSES V. KÖNYVE.

I. R E S Z E.

AZ püstrében meg történt dolgok fámlálása,
S az Itten törvényének meg magyarázása
Gondviselő tiszteknek helyben állatása,
Meg iratik Iosue tisztre választása.

II.

Birodalomban néked földét Esaunak,
Nem engedtem jóságát Ammon fiainak,
Sihon földed foglald el bátor te magadnak,
Mivel hogynem engedi urat sokaságnak,

III.

Csarát miként inditot Og, Basán Királya,
Kinek földét egészen a' nép el foglalta,
Meg iratik Iosue tisztre választása,
Móses kívánságának nem lön megadása.

IV.

Drága szent igéimet igen meg tartjátok,
Magatokat bálványtól mind tisztán tartjátok,
Három vártat nem akart gyilkosnak mutatok,
Ha történetből eless csak oda fússzatok,

B 5

V.

^{v.}
 En vagyok csak egyedül uratok Istenetek,
 Azért a' tiz igéket ti meg őrizzétek,
 Ha Istenet magatoknak *Doctóru*l kértétek,
 Mindenekben ő néki tehát engedgyetek.

^{v i.}
 Féllyed te Istenedet mind szibűl, lélekbűl,
 Es az ő szent igéjét kezedre kösd jegyűl,
 Bálványt el hagyván, őtet tisztellyed egyedűl,
 Hogy mindennemő jokkal láttassál Istenűl.

^{v i i.}
 Gírgazeuűt, Hitthéuűt ne fogj fogorságba,
 Hogy téged ne hajcsanak bálvány imadásba,
 Híéztetűzed Isten-is véűzen irgalmába,
 Tűzet rakás azoknak inkább bálványokra.

^{v i i i.}
 Hosűzűsas bujdosásodrol gyakran emlekezzél
 Isten oltorirol-is gyakran elműlkedgyél,
 Életedben ezekrűl el ne feletkezzél,
 Hogy Istentűl végképpen meg ne bűntetteűsél.

^{i x.}
 Iofűldet az Isten te igásűsűgodért,
 El hidd nűked nem adgya a' te érdemedért,
 El akara veszteni sokűszor bűneidért,
 De szűvbűl kűnyűűrgűttem meg tartatásűdért.

^{x.}
 Kűvekbűl faragatűk isműt más táblákát,
 Szűvetsűg ládájában helyhetűm azokat,
 Aron halála után rendelek Papokat,
 Igen meg sokasítű Isten magvatokat.

^{x i.}
 Lűlketekben minden űn igűmet reűűsűtétek,
 Sok csuda tűteli műrűl meg emlekezzetek,

Arrol

Arról beszélgetetetek az hol jártok keltek,
 Atkot és áldást hegyen elő beszéllyetek.

XII.

Mindenütt oltárt, berket, képet le törjetek,
 Aldozatra választott helyre fel mennyetek,
 Huft a' vérevel edgyütt ti meg ne egyétek,
 Ez igékhez azt hagyom, semmit ne tegyetek.

XIII.

Nézőt, és álom-látot földedben meg öllyed
 A' gonoszt ki gyomlallyad, s ircsad te közzüled
 Bálványra hitegetőt kővel meg kővezzed,
 Őt meg várasokatis tűzzel meg égesd.

XIV.

Ocsmányul halottadon ne szaggasd hájadat
 Tiszta, és tisztátalan ételt meg válasszad,
 Minden majorságodat hagyom, meg dézmáljad
 Lévitát és jövevényt hogy csak abból tarcsad.

XV.

Pénzed heted estendőn költsön oda hagjad,
 Xoldust és a' jövevényt házadnál táplálljad,
 Het estendő el telvén szolgád el bocsássad,
 Barmaidnak sengéjét az Istennek adgyad.

XVI.

Rendel minden inepék meg sentseltsenek
 Husvét, Pünkösöd, és ama Sátoros innepek,
 Minden ti kaputokban Birák téteszenek,
 Oltárnál kepek, berkek soha ne legyenek.

XVII.

Sánta barmoráldozni soha ne vigyenek,
 Bálvány imádok kővel agyon veressenek,
 Sapokhoz nehéz s. bajos ügyek vitelessenek,
 A' Királyokis azon nemzetből legyenek.

XVIII.

XVIII.

Tanito Levitának meg add jövedelmét,
Csak egy váraslonakis ne kövesd intését,
Amaz nagy Prophétának halgasd igéjét,
Hemissintanitonak el fogysd elejét.

XIX.

Várasokat rendelt, gyilkos hovà fűsson,
Hípenig gyűlölségből meg ölre, meg hallyon,
Már hátrában senki is el ne foglallyon,
Két, vagy három tanun a' dolog meg állyon.

XX.

Zászlóval hogi ha hadban ellenségre mentek
Né házi ist, és felelmezt mind vissza küldgyétek,
Kínétek meg nem hajol, mind el törüllýétek,
De azért gyűmölcsfát el ne veszelsetek,

XXI.

Aratlan vért egy völgyben kezedről le mossad
Rúbbol lótt feleséged szabadon bocsássad,
Rozs erkölcsű fiadat követ te meg roncsad,
Akasztófán estvére holt embert ne hadgyad.

XXII.

Bírmos, s' el tévedt ruhát menten haza vigjed
Feleséget gyűlöltöt igen meg büntessed,
Parázna leányokat, s' férfit meg öllyed,
Hípenig jegyben nem volt, vele el vétessed.

XXIII.

Csunya ember, sem Ammon gyűlésbe ne
Cmennyen
Természetnek dolgára mind áfotok legyen,
Senki mástól utórát kölcsönre ne végyen,
Gabonában, sem penig szőlőben ne vigyen:

XXIV.

D: portékumot engedgy gyűlölt feleségnek,

Zalagat

Zalagát viába adgyad az nap a' szegénynek,
Meg ne tarsad jutalmát a' te béréseidnek,
El maradt szőlődet hadgyad a' szegénynek,

XXV.

Engedelten férfiat Biro meg veresse,
Bátyjának feleségét az öcse el ne vegye,
Eskikek kinek légyen mind igaz mértéke,
Izrael Amaleket hadgya el törüllye,

XXVI.

Földed s' föld gyümölcsnek leg első sengerjét
Fel vigyed, s' algyad vigan lstenednek nevét,
Emlgeffed népével tört jo tereménységét,
Fel ne boncsócha vele tört szövetségedet,

XXVII.

Gyermekteknek kedvejért oszlopot állatok,
Es parantsolatimat azokra irjatok.
Ebál hegyén az átkot mind ki kiálcsátok,
Egész seregül arra mind Ament mondgyatok.

XXVIII.

Ha parantsolatimat te ott megtartándod,
Aldásimat nagy bűvön te megtapasztalod,
De hogy ha vakmerőjű azokat meg rontod,
Az átkot bizony soha el nem távoztatod.

XXIX.

Ismét frigyet tön vélek Moses Moab földén,
Lsten jo tereménysit mind elő beszélven,
Hadgya, hogy meg állyanak végig szövetségbe
Hogy ha el nem akarnak veszni mind egeblen.

XXX.

Kinos fogságokban ha erről emlékeztek,
Minden föld határából ti őszve gyűjtettek,
Az én parantsolatom nints messze tőletek,
Mennyer és Földet hívom ma ti ellenetek.

XXXI.

Lakni Moses nem mehet Canahán földében
Az Iosue biztattyá hogy semmit ne félljen,
Törvény könyvet oda adá a' Papok kezében,
Isten meg parancsolá, éneket szerezzen.

Moses osztán el mondgya a' Szerzet éneket,
Bizonyságul el híván a' mennyet és földet,
Annak meg tartására igen inti őket,
Hadjya Isten, nézze mega' Canahán földét.

Népét az Izraelnek Moises meg áldgya,
Mindenik nemzetségről és jövendőit monda,
Kinek kinek mint lenne jövendőben sorsa,
Az Istennek áldásit fejekre kívánnya,

Osztán Moses fel mène a' Nebo hegyére,
Hogy a' Canahán földét onnét meg szemléllye,
Holott Isten egy völgyben őtet el temette,
Az Iosuért választá Isten ő helyébe.

I O S U E K Ö N Y V E,

I. R E S Z.

Allatáelöl Isten Hadnagyul Iosué,
S' vele valo létéről télsen ígéretet,
A' Iosue meg inti nagy szépen a' népet,
Es a' népis igéri engedelmeségét.

II.

Bocsáta két kimeket osztán Ierichoba,
Ráháb őket bujtattyá a' len pozdorjába,
Meg esketvén. kötelen őket ki bocsáttya,
A' kinek meg térének vissza a' táborba.

III.

Cselédestül indula a' nép Iordán mellé,
 AA' papok a' frigy ládát szintén vivék belé,
 Iordán vize élőők mindgyárt vélék ketté,
 Mig által kelésenek a' nép végét veté.

IV.

Derekas nagy kőeket a' viz felekéről,
 Hozának, hogy az lenne mind örökké jegyül,
 Papok-is fel jövének a' viz közepiből,
 Szollyon kiki ez után kőek jegyzéséről

V.

Ei olvada mind szivek Canahán népének,
 Ismael fia-i is környül metéltetnek,
 Es az után Gilgálban Paschat készitének,
 Olosugnak az Isten Angyala jelenék.

VI.

Falait Ierichonak őrizik erőssen,
 Népnek Isten meg hagyá, hat nap csak kerüljön
 Mert hetedik nap kő fal le omlik sebessen,
 Arany, ezüst, réz, s ruha csak az Uré légyen.

VII.

Gonosz Achán el lopá a' bentelt ruhában,
 Melly miá Ai alatt el hullanak sokan,
 Dorfot vete Iosue rájok a' táborban,
 Es Achánt meg égeték lopásért leg ottan,

VIII.

Hamar fel készülének ísmét Ai ellen,
 A' népnek egyik része hátul lesben lévén,
 A'ggel ki rohannának Várból eleinkben,
 A' Váras meg véterik, s' áldozatis lészén,

IX.

Isten Cananeusok mind őszve gyűlének,
 Izraelitákkal ők hogy meg űtközzenek,

Gibo

Gibórtak alnokul vélek frigyet tőnek ,
Melly miá mind örökké rabokká lévénnek.

X.

Királyok ezt meg halván, ellenek készűlnek
De ezek Iosuéul segítséget kérnek ,
Napnak Holdnak meg hagyá, hogy vésteg le-
(gyenek,
A' mig ellenségeken győzedelmet vészne.

X I

Látván ezt a' több népek, Őkis ki szállának,
De Izrael népétől mind le vágatának,
Minden ő tartományok el foglaltatának,
Vége szakada osztán az hadakozásnak.

X I I.

Mind fel iratnak itten a' sok tartományok.
Iordánon túl, és innen kikben lőn birtokok,
Moses, és Iosuéul el vészttett Királyok,
Számberént azok lőnek harmincz egy Királyok

X I I I.

Nagyobb része még hátra Canahán földének,
Mellyet a' pogányoktól még meg nem vettének
Azt még el kell osztani tized fél nemzetnek,
Meg iratik, mit adott Moses a' többinek.

X I V.

Osztani a' földeket mikoron el kezdék,
Caleb a' Iosuenak előtte álliték,
Könyörög hogy külön rész ő néki adassék ,
Hebron Városá azért néki engedteték.

X V.

Portioját meg írja Iuda nemzetének,
Caleb maga leányát adgya Othnielnek,
Városit, és faluit Izamiállya ezeknek,
Az Iabuseus marad közte Izraelnek.

X V I.

XVI.

Részek meg irattatik Ioseph fiainak,
meddig terjedt határa a' birodalmoknak,
bevezetesben az Ephraim fiainak,
Cananeusok is közöttök lakoznak.

XVII.

Sorfa a' Manassénak elegy Ephraimmal,
Iclophád leányinak az ő bátyjaival,
se meg nem elegendznek az ő hátrajokkal,
Iosue megtanittya, mint éllyenek azzal.

XVIII.

Tanátskozván, Siloban Satort fel állatak,
a hét nemzetseg közöttül hármat hármat adtak,
lik az el maradt földet hét részre osztanak,
sátári meg iratnak az Beniaminnak.

XIX.

Ujjobban a' Simeon, s' Isachárnak sorfa,
sz Aser, s' Nephtalinak és Dánnak határa,
sendel itt meg iratik, s' Zebulon városa,
mnasérát Izrael Iosue-nak adgya.

XX.

Végtere el rendelék gyilkosnak Városát,
sedest, Sechem városát, és Chiniáth Arbát,
rdán yizen tul Bésert, Golant, és Ramothát,
ki történetből őlt, oda fogja magát,

XXI.

Az Léviták lako helyt Iosué-tól kérnek,
rhechárnak maradéki huszon hármat vőnek,
Gerson fiai tizen hármak lőnek,
steraritaké tizen-kétfőre telenek.

XXII.

Bírodalom után sok prédával meg tere,

C

Ru

Ruben, Gád, es Manassénak fel nemzetsége,
Az Jordán mellett osztán nagy oltart építé,
Melly miatt mind az egész nemzet fel zendüle,

XXIII.

Csak holtának előtte Izrael fiai,
Iosué fel hivata a' népnek vénei,
Hagya hiven őrizni Isten rendelését,
Hogy ha ők el akarnák kerülni csapását,

XXIV.

Derekassabban ísmét Sechembe fel gjűré,
Istennek sok vélek tört dolgait beszéllé,
Az után hogy ő vélek szövetséget ízerze,
Lelekét Istennek adván, a' nép el reméré.

211.

BIRAK KÖNYVE.

I. R E S Z.

AZ Izrael tanácsot kérde itt az Urul,
A' Iuda és Simeon fe gyvert vőn azontul,
Ki űze Pogányokat Ioseph háza Luzbul,
A' több nemzetseg penig ott hagyá lakojul.

II.

Bokimban meg intetven Angyaltol, firának
Következő nemzetség szolgálá a' Balnak,
Mellyért minden pogányok rajtok uralkodtak,
De jo izerentsét ada Isten a' Biráknak.

III.

Canahan földön maradt több sok pogányokos
Meg veré Othoniel az Ríthaimot,
Ehod Eglon Királyba bé űte a, kardot,
Samgaris egy őstőnnel hat száz embert trontot.

IV.

De ez után esének lábinnak kezében,

Bárák.

Bárach, s' Debora ábszony fel méne az ellen,
 Misera hadnagy népet el vesztek egészen,
 Mihel a' Sátor sátoget vere a' fejében.

v.

Eneket Bárach vigan s' Debora énekle,
 Isten dicsőretire mindeneket inte,
 S. z. lahelt magasztallja, hogy ő ezt mivelte,
 S. negyven esztendeig nyugvának egy végbe.

vi.

Fel támadá Midian az Izrael ellen,
 Angyal Gedeont szerűn biztatja erőssen,
 Bálnak oltárit éjjel lerontá egészen,
 Blépet táborban gyűjtven gyapjun tsuda leben.

vii.

Gyenge szívöket Isten hádbol vissza küldé,
 B'égre csak háromszaz lón, a' ki harczra méne,
 Gedeon s' Purah éjjel Midiant meg kémle,
 S. csuda formán őket étfzaka meg vere.

viii.

Haraguvék Ephraim a' Gedeon ellen,
 Uluchot, s' Penuel népeigen embertelen,
 Zebah, Salmunah neki akada kezében,
 Xik et megölvén, népen Fejedelem léfzen.

ix.

Ierubáál fiat Sechem Királlyává téve,
 Hetven atyafiait egy kővön meg ölé.
 Sechem városnak népet Isten rágerjeszté,
 A' toronybol egy aszfzony kővel agyon üte.

x.

Kezdek Thola és Iair itelni a' népet,
 A' bálvány imadásért Ammon kinzá őket.

C 2

De.

De végre megköverék érte Isteneket,
Ammon fel gyülekezik, hogy megverje őket,

XI.

Lön osztán Hadnagy fattyu lephthe Gileádba
Ammon Királya véle békére nem hajla,
De őket osztán lephthe igen meg alázza,
Fogadásból leányát Istennek áldozza.

XII.

Meg vivának Ephraim fiai lephthével,
Mellyért negyven ezernel többen hullának el,
Lephthe végre meg hala nép közt tisztességgel,
Az után Ibsán, s' Elon, s' Abdon bir a' neppel.

XIII.

Nép ismétlen adaték Philisteus kézben,
Angyal erős Sámsonról ígeretet tészen,
Mánoáb az Angyálnak áldozatot viszen,
Az után Sámson hamar e' világra lészen.

XIV.

Osztán egykor Thimnátba házasodni megyen
S' uton Oroszlán kőlyök jöve eleiben,
Melyről ifiaknak mesét véte eleinkben,
A' felesége osztán ismét máshoz megyen.

XV.

Philisteusok földét Sámson meg égeté,
Az után ismét őket erőssen meg veré,
A' Iuda népe őtet kötözve el vivé,
Ellenségit egy szamar áll csontal meg ölé,

XVI.

Rettegetes kapuit Gázának fel vövé,
Dalila néki minden erejét ki vövé,
Melly miá szegény Sámson szemeit el veszté,
Rajtok maga holtával de boszszuját tévé.

XVII.

XVII.

Sok ezüst pénzből Micha bálványt csináltatott
 És a' maga házában tisztelni állatá,
 Ráfiu Levitát melle papjának fogadá,
 Mellyért az Ur Istennek nagy áldását várta.

XVIII.

Tartománjostul Laist Dan hogj meg kimleté
 Hatfáz férfiu magát ottan rákészté.
 Micha bálvány Istenit és papjait el vivé,
 Laist meg vevén, osztán bálványt fel emele,

XIX.

Vőn Bethlehemből ágyást magának Levita.
 Mit Giboitak éjél győtrének halálra.
 Levita el vagdalá tizenkét darabra.
 És egész Izraelnek küldé határára.

XX.

Zászlóstól mind fejénként Mispába gjülének
 S' Benjamin fiaihoz követeret küldének,
 Először Benjámintól igen veretének,
 Benjámitak hatfázson kívül mind el vesének.

XXI.

Az Izrael fíratá ez nagy veszedelmet,
 S, meg maradt férfiaknak négy fáz szép búzeket,
 Labes népét el vesztvén el hozák ezeket.
 Többi önnön megának kápión feleséget. 232

KUTH KÖNYVE.

I. R E S Z.

AZ éhség előtt méne a' Moáb földébe,
 Elimelech, s' Naomi fiaival egybe,
 Ura, fia meg halván, meg tere Bethlembé,
 Máraának mondá magát keferűségbe.

II.

Boáz földére a' Ruth árpa szedni mégjen,
S' őtet Boáz fogadgya nagy emberségesen,
A' mit szedett, éppen egy Ephá árpa leszén,
Boáz hagyá hogy még mászfzoris oda mennyen

III.

Csendes éjjel Boáznak a' Ruth mellè mégjen
Mellyen Boáz először erőssen meg réten,
Házasság felől néki ígéretet teszen,
Hat mérték árpát ada, íreessen ne mennyen,

VI.

De Boáz Elimelech örökseget kéri,
Ostán a' Ruth aszízonytis fele égül vészti,
Kitől csak hamar Obed születék ő néki,
Ez volt Dávid Királynak eleje, es ősi.

236.

S A M U E L I. K Ö N Y V E.

I. R E S Z.

ANna Asszony Elchanah felesége vala,
Kinek méhet az Isten bé zárlotta vala,
Az ő könyörgésere a' Samuelt adá,
Siloban őt fel vevén, az Urnak bé vallá.

II.

Buzgó szivből Anna asszony éneket énekle,
Eli papjának nagy hitetlensége,
De hogy Eli pap őket csak lágyan feddete,
Ézért Isten házára veszedelmet küldé,

III.

Csendes nyugtában Isten szolla Samuelnek,
Es eleibben fura Samuel Elinek,
Veszszelyét meg jelenté Eli nemzetének,
Kedvelsége nagy vala végre Samuelnek,

IV.

IV.

Derek harczot tőn a' nép Philisteusokkal,
 Oda Láda, s' el esék Hophni Phineással,
 Ez hirt halván Eli Pap, székből esék nyakkal,
 Phineás felesége szűle hamarsággal.

V.

El esék láda előtt a' Dágot Asdodban,
 Gádban vízén valának Süly miatt nagy kinban,
 Onnet ísmét el küldék a' Ládát Ekronban,
 Tanáskoznak, hogy haza küldének Siloban,

VI.

Főjedelmek Ládában ajándékot tőnek,
 Két tehemen, szekeren olztán haza küldék,
 Bethfemesbéliektől áldozat tereték,
 Chiriath leárimban onnet fel vitteték,

VII.

Gonoszságot el hagyván Istenhez terének,
 Samuel intésre Mispába gyűlének.
 Philisteusok túlók igen veretének,
 Lőn Samuel Biraja Israel népének.

VIII.

Helyetre két fia birákká levének,
 A' népek Samueltól csak Királyt kerének,
 Királynak igaságát meg mondanék nekik,
 Hadgya Isten, engedgyen a' nép belzedének

IX.

Ismu Saul, Kis fia, ékes tekintetre,
 Szamarit nem találván, méne a' nézőre,
 Szemben lőn Samuellel fel menvén az hegyre
 Holott meg vendegeléék Sault végezetre,

X.

Királyákenvén Saul, sokat jövendőle,

C 4

Kit

Kir Isten a' Saulon az napon bé tölte,
Mispában egyben gyűlvén, a' nép ki keresé,
Es Királynak ötet nagy szépen üdvezté,

XI.

Lovagokkal a' Náhás lábest hogy meg állja,
Háromszáz ezer neppel Saulis ki szálla,
Ammonitát másodnap meg úté hajnalba,
A' Saul Királyságba a' nép confirmállya.

XII.

Menti magát Samuel ártatlanságáról,
Feddi népét Istenhez háladatlanságáról,
Menydörgést és esőt kér erre bizonyságol,
Meg restent népet inti, ilyenek jámborrol,

XIII.

Népe Philisteusnak Saulat vereték,
Az után a' Saulat áldozat téteték,
Mellyért az Ur Istentől ő is meg vetteték,
Kovács Izrael földén nem találtathaték.

XIV.

Orozva a' Ionathán a' táborn meg úti,
Saul nagy tilalommal népet kötelezi,
Egy kis mézért Ionathánt akará meg ölni,
De a' nép ő életét haláltól meg menti,

XV.

Parantsolatból Saul Amalekre méne,
De a' barmok szépinek s' Királynak kedveze,
Istenis Királyságot ő tőle el vőtte,
Agag Királyt Samuel fegyverrel meg ölte.

XVI.

Rendel minden fiát Isai hívata,
Dávidot a' Samuel Királlyá választá,

Gonosz

Gonoltz lelket Saulra Isten rá bocsátá,
Hegedűlni Dávidot Saul el hívátá.

XVII.

Szidalommal illeré Goliáth a' népét,
Dávidis fel fogadá hogy meg öli őtet,
Kövel homlokba ütven, el úte a' fejet,
Izraelis el dulá Philisteus népét.

XVIII.

Telleyes szivel Ionathán a' Dávidhoz hajla,
Aszfzony népek serege ditsiretet monda,
Saul Michált Dávidnak ada házasságba,
Egy ruhában izemérem testnek bőret ada.

XIX.

Utolso szűkségében Ionathán meg menti,
Dárdával mert a' Saul akará meg ölni.
Ejjel Michál ablakon őtet ki erélzti,
Samuelhez Ráhamba méne panasfolni.

XX.

Vete állandó frigyét Ionathán Dáviddal,
Egéri hogy jelt téssen nékie a' nyíllal,
Sault ölni akará Ionathánt dárdával,
Dávid a' Ionathántól el vélék sírással.

XXI.

Achimélekhez Dávid jura Nob városba,
Goliáth kardgyát, s' kenyért el vité utában,
Achis Királyhoz méne Gathnak városában,
Eljertében bolondá tévé magát ottan.

XXII.

Barlangban keseredtek Dávidhoz gyűlének,
Gád szavára Mirzpabol Iudeában jönnek,
Ooeg áruloja lón az Achiméleknek,
Es végre gyilkosa is Papok seregének.

XXIII.

Chehilát ellenségtől a' Dávid meg menté.
 Onnértmet el futa Ziphnek erdejére,
 Ionathán hozzá menván, frigyet tőn ő véle.
 Zipseusok bé adván, úzik hegyről hegyre.

XXIV.

Dávid lopva el merte Saulnak ruháját,
 Ofzán elő beszéli nagy ártatlanságát,
 A' Saulis meg vallá minden gonofságát,
 Davidot meg esketi, nem bántaná hazát.

XXV.

Ei küld Dávid Nábábhöz kenyeret kèretni.
 Nábál embertelenül izene ő neki,
 Abigail nem restell ajándékkal jóni,
 Es a' Nábál meg halván, felesége lenni.

XXVI:

Futa Dávid népével Ziphnek pusztájában,
 S' éjjel lopva be méne Saul táborában,
 Azután meg szollitá más nap hegy oldalban,
 Saul vétkét meg vallá, s' tere hazájában.

XXVII.

Gath Városában Dávid Achishoz bé méne,
 Achis Siclágot adá nékie öregbe,
 Rabolni kijár vala Gessurnak földére,
 Dávid Achisnak jura igen nagy kedvébe.

XXVIII.

Haddal Philisteusok táborba szállanak,
 Saul segítségéhez futa Varáslonak,
 Pokolból jött Samuel válatzt tőn Saulnak,
 Saul feleletire meg rettene annak.

XXIX.

Immár Philisteusok Aphekbe fel gyűlvén,
 S' Dá-

S' Dávidot a' tő népek el nem szenvedhetvén,
Achish hagyja, hogj reggel mingjart visszá menjen,
Dávidis vizszá tere Achishnak földében.

XXX.

Ki űtvén az Amalech, Siclág mind el ége,
Dávid őket el érvén, keményen meg verte,
El vit jóságot, s' rabot túlók vizszá nyerte,
Prédából barátinak ajándékot küldé,

XXXI.

Látván a' Philisteust Saul, meg űtközék,
Három fia, és maga kard miatt el esék,
Testeket Bethsán város falára függeszteték,
Jábesbéliek ejjel lopva el temeték, 367.

SAMUEL II. KÖNYVE.

I. R E S Z.

AZ Dávidhoz Siclaban követ hoza jöve,
Saul s' Ionathán felől ki néki hirt tève,
Ruháját meg szaggatván, postát meg őlete,
Saul es a' Ionathánt sokáig keferge.

II.

Bé menvén Hebronba, ott Királya keneték,
Isbofethis Abnertől Királya teterék,
Asaél az Abnertől által veretteték,
Harombáz, nyoczvan ember nép közül el esék

III.

Cathalogusban Dávid fiait fel jedzi.
Abner tisztességesen Dávidot köszönti,
Alnoksággal az Abnert Ioáb által űti,
Dávid őt el temetven, a' néppel kefergi.

IV.

Dárdával két Hadnagyok Urokat meg ölik.
Isbo-

Isbofetnek ágyában a' fejét elűték,
Es azt ők nagy örömmel Dávidnak bévivék,
S' rut halállal mind kettő érte meg öleték.

v.

Egész Izrael népe Dávidot fel kené,
Jerusalemet, s' Siont népével megvövé,
Hiramot köszöntvén, ágyát szélefité,
Philisteust két ízben erőssen megveré.

vi.

Felgyűlvén a' fő népek, a' Ládát felvövék,
Láda'hoz nyulásért Uzza megöleték,
Obed Edom házá'at Sionba viteték,
Tánczolásért Michá'at Dávid utáltaték.

vii.

Gondolá' ezt a' Dávid, hog' Templomot rakna
Isten neki izené, hogy az ő magzatya,
Lenne, ki ő nékie Templomot csinálna,
A' Sátorban bémenvén, nagy hálákat ada.

viii.

Haddal a' Philisteust, és az Ammonitát,
Edom, Moáb, és Sirust, s' Tzobának királyát,
Dávid meg hódoltatá, eldolván országát,
Fő hadnagya választá Serujának fiát.

ix.

Isten Dávid jól tészen a' Mephiboset'el,
Atya jószágát kezhez adá' cellyességgel,
Mephiboseth köszöni ezt le hajtott fővel,
Hol'ig Jerusalemben tartaték étellel.

x.

Küldé Dávid Hánonhoz ötöt vigasztalni,
Követek szakallait, s' ruhait elmetízi,
Ezért Ammoritákat a' Dávid megverí,
Az Sýri'okkal egyút solgáivá teszi.

XI.

Lakván Ioáb táborban, Dávid hivalkodik,
 Bersabéth bé vitérvén, véle közösödik,
 az Uriás méltatlan harczon meg öletik,
 Bersabé feleségül Királytól vétetik.

XII.

Meg dorgálván Dávidot a' Náthán Prophéta
 Dávid penitentiát bűneiről tartá,
 Bersabétól lőtt gyermek heted nap meg hala,
 Szábbah várost meg vevén, népét le vágatá.

XIII.

Nagy betegé Thámáért Ammon magát tévé
 Thámá hozzá bé menven, eőt meg seplősité,
 Absolon vendégségben Amont meg öleté,
 Geszurban futván, három esztendő el tölté.

XIV.

Okossággal az Asziszonyt Ioáb meg tanitá,
 Asziszony szép szoval Királyt Absolonhoz hajtá,
 Ioáb által Geszurból haza hozattatá,
 Xét esztendő el múlva örömmel fogadá.

XV.

Pártot űtvén Absolon, a' népet el hajtá,
 Hebronban önnön magát Királynak hivatá,
 Dávid tőle féltében Várást pusztán hagyá,
 Idők Papot Ládával meg vizsgálá bocsátá,

XVI.

Rakott terehvel Siba a' Dávidhoz jöve,
 Émei rut szírkokkal Dávidot illeté,
 Absolon Ierusalembe népét fel vivé,
 az Attyának ágyasit mind meg fertézteté,

XVII.

Siralmas és rozsz tanács Absolonnak tészték.
 Es

Ez tanács Chusaitól ismét el bontatek,
Dávidnak meg izenvén, vize n által szökek,
Holott Barzillaitól étellel tartaték.

XVIII.

Táborát Absolonra Dávid ki bocsáttya,
Absolon üstökénel fogva fel akada,
Ez hir hogy a, Dávidnak füléiben juta,
Absolont keserveessen, s' fel szoval sirattya.

XIX.

Végetlen sok sírásért a' Ioáb meg feddi,
Egész Izráel s' Iudá Királyt haza viszi,
Semei térdre esvén, Királyt meg követi,
Dávid a' Barzillait hozzá hívja lakni.

XX.

Zendülést kerze Séba, s' néppel meg hasonlók,
Amasa néppel eggyütt ellene küldeték,
Abela a' Ioábtul környűl vétetteték,
Sébának a' kő falon feje ki vetteték,

XXI.

A' Saulnak dolgaért nagy éhség támadá,
S' akasztófán hét fia érette meg hala,
Maradekival eggyütt Dávid el takará,
Végre az Orjáloknak magvokat szakasztá,

XXII.

Buzgo szivből Istennek a' Dávid énekle,
Emlekezvén számtalan jó téteményire,
Az ő ellenségitől hogy őt meg mentette,
Es hogy az ő országát meg erősítette.

XXIII.

Cselekedetét írja itten a' Dávidnak,
S' vigasztalo befédit Isai fiának,
Rendel itt le tétetnek nevek Hadnagyinak,
Kik minden dolgaiban mellette voltak,

XXIV.

Dávid egész Izraelt mind meg bámláltatá,
 Mellyért Isten népére a' dög halált hozá,
 De Ierusalém ellen Isten nem bocsátá,
 Araunah szérűjén oltárt fel állatá.

291.

KIRALYOK KÖNYVE,

I. R E S Z.

A' Dávid végezetre meg venhedett vala,
 S' Adoniás ő magát Királynak vallatá.
 Dávidis a' Salomont fel kennie hagyá,
 Az Adoniás magát az oltárhoz voná.

II.

Belzédével Salamont a' Dávid oktatá,
 Adoniást Salomon osztán le vagatá,
 Abiathár Papotis tisztiből meg fosztá,
 Ioábon és Semein boszszuját meg állá.

III.

Csak hamar a' Pharaó leánya hozaték,
 Gibeonban az Isten Királynak jelenék,
 Istentől bölcseséggel búvón meg áldaték,
 Két parázna asszonynak bölcs törvény téteték.

IV.

Derekas főfő népek itten meg iratnak,
 A' tizenkét tisztartok rendel gazdálkodnak,
 Bőséget itt meg írja Király asztalának,
 Hallatlan bölcsesége vala Salamonnak.

V.

Épületekhez való fákat Hirámtól kér,
 Hiram is Salamonnak nagy örömöst ígér,
 Buza s' olaj mértékje vala negyven ezer,
 A' Salamon dolgozza számtalan sok ember,

VET

VI.

Falát és kamaráit Templomnak szép moddal,
El kezdé építeni Salamon azonnal.
Melly körös környül ékes fok szép virágokkal,
Cherubinok képével, s' cündöklék, arannyal.

VII.

Gyönyörű nyári háznak, s' Széknek építése,
Itt lön értz oszlopoknak, s' tengernek öntése,
Az üstök lábainak, s' edényeknek mive,
Gyertyatartoknak aranyból ki veretése.

VIII.

Hivatván a' Papokat a' Ládát bé vivék,
Salamon az Istennek fokát imádkozék,
Számatalan fok ökrökkel, s' juhokkal áldozék,
Az nép is meg áldatván, haza bocsáttaték.

IX.

Ismétlen meg jelenék Isten Salamonnak,
Husz Városokat ada az Hiram Királynak,
Az maradék pogányok néki adót adnak,
Ophirből hajokon fok aranyakat hoznak.

X.

Királyné a' Salamont személy szerint látá,
Es fok drága marhákkal meg ajándékozá,
Szép fris Királyi széket Király csináltatá,
Minden dicsőségeit itt elő számlálljá.

XI.

Lelke a' Salamonnak Bálvány után hajla,
Melyről ötet az Isten meg dorgálta vala,
Hadad Királyt, és Resont reája támasztá,
A' tiz nemzetséget is tőle el szakasztá,

XII.

Mind az egész nemzetség Roboamhoz méne

De Roboám kegyetlen válaszfal erefzte,
 Jeroboámot obán nép Királlyá tevé,
 Ki Dánban és Bethelben borjut fel emelé.

XIII.

Nagy veszedelmet neki Prophéta kiálta,
 a' Király meg száradott kezét meg gyógyítja
 Egy vén hamis Prophéta utrol vízfizla hja,
 Mellyért haza térteben Orofzlán meg rontya.

XIV.

Ofztán a' Ieroboám Ahiáshoz küldé,
 Ahiás veszedelmet neki jövendőle,
 A' Nádáb uralkodék ofztán ő helyette,
 Jerusalemnnek kintsét Sesák mind el vitte.

XV.

Parantsolván Abiah, Iudán uralkodik,
 Az után ő utánna Afa választatik,
 Afa és Benhadád közt szövetség téterik,
 Nádáb meg ölettevén, Baasa uralkodik.

XVI.

Romlását a' Bäsának Iehu jövendőle,
 Az Zimri pörtöt ütven, Elaht által vere,
 Házban Zimri meg égvén, Omrit nép fel kené,
 Es Achabidét Hiel Ierichot éppité.

XVII.

Szárazságot az Illyés Achábnak meg mondá
 Hollók által az Isten Illyést el táplálá,
 Sareptában kis lisztet, s' olajt szaporitá,
 Es az özvegy aszfizonynak fiát fel támasztá.

XVIII.

Találkozván Achábra az Illyés, meg feddé,
 A' Báálnak Prophétáit mind őszve gyújteté.

D

Az

Az áldozat meg égven, őket mind meg öle,
Nagy elsőnek jövését Achábnak izené.

XIX.

Ugyan akkor féltében a' pusztában ére,
Pogácsa erejével negyven napig méné,
Horeb hegyen az Isten ő vele beszélt,
Elizeus szántást el hagyván, őt követte.

XX.

Zálagért az Achabhoz Benhadád bé küldé,
De Acháb izenetit csak semminek vélte,
Es két izben meg vervén, őt eleresztette,
Istenis meg izené, hogy meg halna érte.

XXI.

Acháb a' főlö miatt betegségben esék,
Szegény Náboth érette és meg kövezteték,
Mellyért Acháb, s' Iezábel büntetést meg érték,
De meg alázodásért ez el halasztaték.

XXII.

Belé ejtők a' törben az hamis Propheták,
Igazat mondásáért Micheást meg csapák,
Achábnak vérét harczon az ebek fel nyalák,
Az Iosaphát meg halván, Ioramot választák.

KIRALYOK II. KÖNYVE.

I. R E S Z E.

Achaziás beteg lón, s' Belzebulhoz küldé,
Istenis meg izené, többé fel nem kelne,
Ama két ötven embert tűz meg emésztette,
Hogy Achaziás meg holt, Ioram lótt helyette.

II.

Béthelből ki érkezvén, Iordán meg fárada,
Mlyést tűzes szekérben Isten fel ragada,

Elizeus a

Elizeus kut vizet Soval meg gyógyítja,
Negyven két gyermeket Medve el szaggata.

III.

Csak hamar a' Iorámtól Moáb el szakada,
Iorám, Iosaphát s' Edom ellene indula,
Elizeus nékiek bő vizet támaszta,
S' Moábot az Izrael erőfien meg rontya,

IV.

Drága korso olajka sokra szaporodék,
Sunamitis fián itt fel támasztatek,
A' keserű pép lisztel meg édesítették,
Száz ember hus kenyeret meg meg sem cheték,

V.

Elizeushoz jöve Náaman Syriából,
Jordánban meg tiztula belpoklofságából,
Geházi ruhát kere hir nélkül Námántól,
Melly miatt mind holtiglan marada poklofol,

VI.

Fejszét az Elizeus a' vizből fel hozá,
Benhadád erte küldé, hogy őt el hozatná,
Es meg vakult szolgait a' Király jól tartá,
Hallatlan nagy éhséget Samaria láta.

VII.

Gazdag és nagy bőseget népnek jövendőle,
A' mellyet egy fő ember soha nem hihele,
Etszaka negy belpoklos a' táborn meg kimlé,
Királynak hírével lón, s' prédát bé viteté.

VIII.

Héteftendeig tarto nagy drágaságról szol,
Az Benhadád meg halván, Hazael országot,
Edomis el szakada az után Iudától,
Iorám helyt Ochoziás marada Királyol.

D 2

IX.

IX.

Izrael népén Iehu Királya keneték,
 Iorám és Ochoziás róle meg öleték,
 Jezabeltis fel házból ablakon ki veték,
 Neptól el tapodtatván, az ebek meg évék.

X.

Kisded hetven fiait Achábnak meg ölek,
 Ochoziásévalis szinte ezt cselekedék,
 A' Báalnak tisztelőit Templomban fel gűjték,
 Öket le vágván, képét, s' bálványt meg égeték.

XI.

Lopva edgy dajka által Ioás fel tartaték,
 S' hét esztendő s korában Királya keneték,
 Az Attalia asziszony néptől meg öleték,
 Báal Temploma és kepe mind le töretteték.

XII.

Mindgyárt Ioas Templomot építetni hagyá,
 S' annak romlodozásit mind meg csináltatá,
 Ionás az Hazaelnek kincset mind ki adá,
 Két rosz szolgaja Ioast az után le vágá,

XIII.

Népestől a' Ioacházt Hazael le nyomá,
 Beteg Elizeust is Ioás látogatá,
 Az Elizeus csontya embert fel támasztá,
 Izraelnek várofit Benhadád meg adá.

XIV.

Osztán Amásias a' két gyilkost meg ölé,
 Ioás negedelegeért ötet izegyenité,
 A' nép reá támadván, Lachisban meg ölé,
 S' helyette a' Iorámot nép Királya tévé.

XV.

Poklofsággal az Isten Azariást látá,

Zachá.

Zachariástis Sallum nép előtt le vágá,
 Manahem és Phaceja székit el foglalá,
 Es Iothám helyett Iudán Acház lön Királlyá.

xvi.

Rosz Acház el hajola az Urnak útától,
 Es segítséget kére Teglathphilásártól,
 Egy Oltárnak formáját küldé Damascusból,
 S' az Ezechiást hagyván, ki mulek világbot.

xvii.

Salmanázár népéstül Hosaft el vísi,
 S' el rablításoknak okait beszéli,
 Egészsen Samariát pogánnyal bé tölti,
 Az Istent nem felőket oroszlán meg öli.

xviii.

Templomban Ezechias ércz kigyót el töré,
 Senacherib hozzája Rabfachét el küldé,
 Es rut káromlo szokkal néki ezt izené,
 Hogy semmi bizodalma ltenbe ne vetné.

xix.

Ugyan akkor mindgyarást Isten választ ada,
 Mászszor küldött levelet Ezechias láta,
 De ez felől is Isten őt meg vigasztata,
 Mert száz nyolczvan öt ezert az Angyal le vágá.

xx.

Vidd véghez jól dolgodat, Esaiás mondá,
 Ezechias élerét lten hoszszabirá,
 Követeinek kintseit mind meg mutogatá,
 A' mellyért Esaiás őtet meg dorgálá.

xxi.

A' bálványt a' Manasses osztán fel emeli,
 Kinek itt meg iratnak minden undoksági,

D 3

Az Isten a^o Prophéták által fenyegeti,
Haza után az Ammon kezde uralkodni,

XXII.

Buzgosággal Iosías Templomot építi,
Lelt könyveit Helchías Pap oda adá olvasni,
Holda aszszonyhoz küldé tanácsot kérdeni,
Ki Judának romlásit neki meg izeni,

XXIII.

Csuda fel szoval Király a^o könyvet olvassa,
Es az Isten templomát szépen meg tisztítja,
A^o Palschais meg szerzé, s^o ördöngöft kiráti,
Iosías meg öltvén, a^o Ioacházt hagyá.

XXIV.

De Ioachim el állá Nabucodnezártul,
Ki a^o fiát Ioachint osztán vité rabul,
A^o Sedechiást hagyá meg othon Királyul,
De őis el szakada Babyloniátul.

XXV.

Ezért Nabucodnezér a^o várást meg szállja,
Sedechiás szemeit osztán kitolattya,
Templomtis fel gyujtván, várást el rabollja,
De Ioachint a^o Királit fűfűségben tartja.

I. CHRONICA KÖNYVE.

I. R E S Z.

A Dámnak maradekititt elő számlállja,
Noe, Sem, Cham és Iaphet fiait meg mőgi,
Abrahám Atyánknekis nemzetségét írja,
S^o az Edom Királyitis rendel elő hordgya.

II.

Be írja mind neveket Iácob fiainak,
Es az után Iudától a^o kik származtanak,

Az

Az Zeran, és az Helron sok maradékinak,
Amram és Ierameel, s' Caleb fiainak,

III.

Cselédia a' Dávidnak, kik Hebronban lőttek,
Es Jerusalemben is kik néki születtek,
Királyok és Herczegek, kik székiben ültek,
Rendel itt meg iratnak, miként következtek.

IV.

Dávid után leg ottan Iuda maradéki,
Mind fel irattatának sok lako helyei,
Simeon fiaitis mind elő beszelli,
A' pogányok hararit mint kezdettek birni.

V.

Ezek után Ruben, Gád s' Manasse nemzete,
Miképpen szaporodott ezeknek cseledgye,
Itten meg irattatik minden lako helye,
Miglen Assyriában az Pul fogva vitte.

VI.

Fejenként kik voltanak Lévi maradéki,
A' Gerson, Chéhát, és a' Merán fiai,
A' kiknek csak a' Sátor körül vala tisztis,
Rendel meg iratnak sok lako várossi,

VII.

Gyermeki az Issachár, és a' Nephtalinak,
Manasse és Ephraim, s' Aser fiainak,
Itt elő számlálatnak nevek mind azoknak,
Azoknak ágyékokból a' kik származtanak.

VIII.

Hofzszan itt le iratik, kicsodák voltak,
A' Benjámín fiai, s' nevek Városoknak,
Nemzetséget említi a' Saul Királynak,
Fiaitis meg mondgya az hú Ionathénnak.

IX.

Irja itt kik lakának mind Jerusalemben,
 S' a' Papok is mint jártak el az ő tisztjokban,
 Es kinek kinek tisztj micsoda lőt legyen,
 S' kicsodák lakoztanak Gibeon földében.

X.

Kard miat a' Ionathan, és Saul el esék,
 S' a' Dagon templomában fejek fel teteték,
 A' labesbéliektől testek el hozaték,
 Meg egetven, egy tölgy fa alatt el temeték.

XI.

Lakni a' Dávid Király Hebronba völtözék,
 Olstán a' Sion Vára tőle meg veteték,
 Hadnagyi meg iratnak, kik őtet követtek,
 Kiknek jó vitézségek szellyei el hírhedék.

XII.

Minden üldözésében őtet követi,
 Meg iratnak Davidnak sok jó akarói,
 Es mennyi számun jöttek őt Királya kenni,
 S' mind egész Izraelen Fejedelmé tenni.

XIII.

Nagy friss pompával Dávid a' Ládát fel vővé
 Abinadab házatól hogy Sionba vinné,
 De hogy Uzzát az Isten hirtelen meg ölé,
 A' Ládát Obab Edom házánaál le tévé.

XIV.

Olstán fát küldé Hiram a' Dávid Királynak,
 S' több felesége keris vón Dávid magának,
 Hogy a' Philisteusok reá támadának,
 Két ízben a' Dávidtól meg aláztatának.

XV.

Papokat Levitákat mind őlvé hivata,

Hogy

Hogy vigasaggal Ládát Sionba fel hozná,
Es midőn örömeben a' Dávid ugrálna,
A' Michál sellyes szivből ötet meg utállja.

XVI.

Rendes őrzőt Dávid Ládához rendele,
Isten ditsiretire sok éneket berze,
Aldozni parancsolá mind reggel és este,
Es a' nép meg áldatván, kiki haza méne.

XVII.

Szivből Dávid Templomot akara rakatni,
De az Isten Nithántol neki meg izeni,
Hogy az ő fi fogná meg azt véghez vinni,
Az Sátorban bé menvén, hálát ada neki.

XVIII.

Táborával Sz. Dávid az Ammon fiait,
S mind Edom, Philisteus, s' Moábnak Királyit,
Erőssen meg alázá, el dultván országát,
Es az után le írja sok fő tisztartóit,

XIX.

Urakat az Hánonhoz küldé vigasztalni,
Ki Dávid követinek ruháit el metszi,
A' mellyert Ammonitát a' Dávid meg veris
S' az Syrusokkal egygyütt szolgálva részi.

XX.

Vijja a' Ináb Rabbath, s' erőssen rontattya,
Es minden gúzdagságát a' Dávid ki hozza,
Eüressel és sarlokkal népet kiroztattya,
Philisteusokat is háromszor meg rontya,

XXI.

Az Izraelitákat Dávid meg számlálá,
Mellyert Isten népére a' dög halált hozá,

D S

De

De Ierusalem ellen Angyalt nem bocsátá,
Dávid Ornán szerűjén oltárt meg rakatá.

XXII.

Bőséges fákat szerze Templom éppítésre,
Arany, ezüst, s kőveket szépen el készíté,
Es a' Salamont inti, legyen gondgya erre,
A' főfő népeket is kéri legítésre.

XXIII.

Chèhát, Gerson, s' Mérári fiait számlállyá,
S' őket a' szolgálatra ujjobban el osztja,
Es kinek kinek tisztit eleiben írja,
Hogy így kiki tisztiben hivebben el járja.

XXIV.

Dávidtol Aroniták meg számláltatának,
Eleázár s' Ithamártól kik származtának,
Es hofzon négy részekre ezek osztattának,
Az Léviták peniglen nekik szolgáltának.

XXV.

Enekes Léviták is el választatának,
Es ezek is hufzonnégy részre osztatának,
Asaph, Hemán, s' Jeduthumtól kik származtának,
Az Isten Sátorában rendel szolgáltának.

XXVI.

Fel állatattya Dávid a' kapu állokat,
Sors ferint kiknek kellyen őrizni azokat,
Kincs őrizésére is rendel Lévitákat,
Az Ishariták közzül erős férfiakat.

XXVII.

Gondviselői, és sok vitézek Hadnagyai,
Mindenik honaponként valának ő néki,
A' több nemzetek is kik voltak Fejedelmi,
Meg irattatnak Isten sok főfő szolgái.

XXVIII.

XXVIII.

Hivatván a' fő népek, Templom emlittetik
Dávid mondá, hogy ezek Salamont illetik,
Es végben vitelére Davidtól intetik,
Templomnak formájais neki adattatik.

XXIX.

Intetnek a' fő népek, Templomra adgyanak,
Aranyat és ezüstöt, s' követ bővön hoznak.
Az Ur Istent dicsirvén vigan áldozának,
Salamonnak fejenként hiven fölálának.

367

II. CHRONICA KÖNYVE.

I. R E S Z.

AZ Gibeonnak hegyén Salamon áldozék,
S' eszaka az Ur Isten neki megjelenék,
Es kíváns bősésséggel bővön meg áldaték,
Az ezüst, mint a' sok kő, olly bővő teteték.

II.

Buzdort az Hiramtól fákat s' követ kéré,
Hiramis nagy örömet ő neki igére,
Es mindenféle mives mester embert kéré,
Az erdőre Salamon fa vágokat küldé.

III.

Czifrán mind a' Templomot oltán el készíté
A' Sancta Sanctorumot arannyal bélieté,
Ket Cherubin husz singre szárnyát ki terjeszté,
Karpittal s' Oslopokkal ajtóit ékesíté.

IV.

Díszesen rézből Oltárt, s' Tengert ki önteté
Vítór gyegegyatartokat, s' asztalt el készíté,
A' két nagy oszlopot is Hiram el végeze,
A' Templomot sok arany eszköz ékesíté.

V. E.

V.
 Ezután Salamon a' népet felgyűjté,
 S' Templomban a' frigy ládát s' Sátorát beviteté,
 Az Sínét Sínctorumban szokot helyieté,
 Ozián a' nagy fényesköd Templomot beölté

VI.
 Frigyéről az Istennek népnek emlékezék,
 És azután egy izekben terdeire esék,
 Salamon az Istennek hofszan imádkozék,
 Est könyörgést kért, hogy meg halgattassék,

VII.
 Gyakor áldozatokra mennyekből tűz szálla,
 Innen izentelé é a' nép felgyűlt vala,
 Salamonnak északa az Ur Isten szolla,
 S' az ő könyörgésére neki választ ada,

VIII.
 Hirámtól adattatott Várost megépíti,
 A' maradék pogány nép adót fizet neki,
 A' Phario leányát új házban felviszi,
 Oltáron hágy minden nap áldozatot tenni.

IX.
 Jóve a' Salamonhoz Sébai Királyné,
 Drága ajándékokkal ki őtet tisztelé,
 Elephant teremekből széket felépité,
 Salamon dicsőségét itt elő beszéllé.

X.
 Könyörgeni a' kőtség Roboámhoz méné,
 Rozsissák tanársából nekik felele,
 Azután nagy haraggal kiki háza méné,
 A' kőtség Hadoramot kővel agyon verte.

XI.
 Le üle Roboám s' nem viva Izraellel,

Ududa Városit mind meg rakára eléflei,
 Papok és Leviták fel gyűlenek sereggel,
 Roboám sem elégik csak egy feleséggel,

XII.

Minden népével Sésák Jerusálem ellen,
 Öve, s' az Város kincsét elvivé egészen,
 Roboám csak tizenhet esztendői tölte itten,
 Abijah ő helyette osztán Király lézen.

XIII.

Népével az Abijah Ieroboám ellen,
 Kifálván, Semaraim hegyről intést téfen,
 Ötfáz ezre elhulla Ierobam népében,
 Abijah tizen négy feleséget vészen.

XIV.

Osztán Abijah helyett Afa uralkodik,
 Es Iudában sok Város tőle építeték,
 Az Szerecsen Zerabis haddai ra érkezék,
 De az Afa Királytól igen meg vereték.

XV.

Prophéta által Afa hogy meg inteteték,
 A' Bálvány Iudeából mind ki hanyattaték,
 Es a' nép nagy örömmel istennek áldozék,
 Még a' Király Annya is tiszttól meg folztaték.

XVI.

Reménségért az Afa szöveget szerze,
 A' mellyert a' Propheta éter meg feddete,
 Haragjában Király is tőm öczben vetette,
 Még betegségeből is nem litten kerette.

XVII.

Sziveffen a' Iosaphat litten uranjára,
 Iudából a' sok bálvány szépen ki tisztára,
 S' az litten törvényere népet tanítára,
 Az ő népének száma mennyi volt, meg mondá.

XVIII.

Tanács a' Prophétáktól Achábnak adaték,
 Micheás Király előtt arczul verettetek,
 Királytolis tömlőczbe osztán bę vettetek,
 Achab Királyt az harczon nyillal hátba lövék:

XIX.

Urnak egy Prophétája Iosapháthoz jöve,
 Es Iosaphat mindenütt Birákat rendele,
 Még Ierusalembeis tisztárokat szerze,
 Hadgya hogy kiki tisztit hiven el kövessé.

XX.

Viadalra az Ammon, és Moáb fel jöve,
 Iosaphátis népével szíveffen, könyörge,
 Ellenség mind el veszven, prédát bę vitette,
 Ahasia Királlyal barátságot vete.

XXI.

A' Iosaphat meg halván, Iorám uralkodik,
 Edom nemzetétől is más Király tétetik,
 Az Illyésnek levele Iorámhoz érkezik,
 Ki, Váras fel dulatván, nagy kinnal ki mulik.

XXII.

Bé álla Ahaziás osztán Királyságban,
 Iehu az Ahaziást meg ölé azonban,
 De a' nennye el rejte loást kamarában,
 Ország Attaliának vala birtokában,

XXIII.

Csak titkon Iojada Papa' nepet fel gyűjté,
 Es a' kis loást Iudán Királyságra kené,
 Az Attalia aszszony néppel meg öleté,
 Osztan az egész nepet jó karba rendelé.

XXIV.

Derekassan Templomot Ioás meg épité,

Bal.

Bálványokhoz hajolván, Istent hátra veté.
 Zachariást jo inrésért meg ölette, és
 oloástis a' Iozabád házában meg ölé.

XXV.

El veszté Amasias Attyának gyilkosát,
 És az után meg veré Edomnak fiait,
 Ki el hozván, tisztelte azoknak istenit.
 Oloástól meg veretvén, nép kíváná vesztit.

XXVI.

Fel keneté Uziást a' nép Királyságra,
 Philisteust és Ammont veré birtokába,
 Jerusalemet is meg erősgette vala,
 Templomban az homloka meg helpoklosula.

XXVII.

Gyarlo Uziás helyett Iothám lón Királlyá,
 Ki a' Vár kerítésit igen meg rakatá,
 Az Ammonitákatis mind meg bodoltatá,
 És holta után Acház Királyságban hagyá.

XXVIII.

Hinnon völgyében Acház ördögnek áldozék
 Az mellyért őt Syrusok erőssen meg verék,
 Az Oded Prophétától Izrael intetek.
 Küldé Assyriában Acház, és ki mulék.

XXIX.

Istennek utáiban Ezechiás jára,
 Papokat, s' Levitákat inti tisztságra,
 Minden undokságokat Templomból ki hánya,
 Sok barmokat vivének fel az áldozatra.

XXX.

Küldöze Ezechiás postát szerte széllyel,
 Hogy kiki már térjen meg Istenhez egy fível,
 A' Páschátis meg szerze a' nép nagy örömmel,
 És áldozának végre juhokkal, ökrökkel.

XXXI.

Le tőreté mindenütt a' fok bálványokat,
 Azután el rendelé Király a' Papokat,
 A' köz népek ki adák minden dez májokat,
 Kikhez Király rendele okos Sáfárokat.

XXXII.

Ménc a' Sennacherib Ierusalem ellen,
 S' az Isten ellen szörnyű nagy káromlást tésen,
 De Száz nyolczvanöt ezer meg hala népében,
 Ezechiás meg gyógyul, s' esik kevélységben.

XXXIII.

Nem jár a' Manasses Ezechiás után,
 Hínem a' bálványokat fel emelé osztán,
 De el rontá azokat haza szabadulván,
 Es világbol ki mulék, fia Amont hagyván,

XXXIV.

O csmányságtól Iofias Várást még tisztítá,
 S' a' Templom romlásitis mind meg tsináltatá,
 Törvény olvasására ruháját szaggará,
 Es Hulda intésére a' népet meg hajtá,

XXXV.

Paschátis parancsolá, hogy el kéfítenék,
 Es a' nagy áldozathoz sok barom adaték,
 Nécho, az Egyiptusnak Királya érkezék,
 Jofiasis ki szálla, s' harczon meg öleték,

XXXVI.

Rabságra a' Iozcház Nécho el viteté,
 Ioachimot is vasba Assyrius veré,
 Ioachim után ismét Sedechiást tévé,
 Végre Sedechiást is népeftől el vivé.

403.

ESDRAS

I. R E S Z.

AZ Cyrus Király lelkét Isten fel inditá,
 S' fogságból a' Sidokat mind haza bocsátá,
 Loók drága kénevel népis meg ajánkékozá,
 'A' Templom edényitis Cyrus meg adará.

II.

Babylonból a' Sidok haza készülének,
 Kik negyvenkét ezerrel tőbre terjedének,
 Barmok, s' egyéb jószágok sok vala nékiek,
 Egy más közt ajándékok Templomra fedének.

III.

Csinalának egy Oltárt benn Ierusalembe,
 Es azon áldozának nagy vig örömökben,
 Templomhoz hozzá fognak másod estendőben
 'S' Isteneket dicsirik lantban hegedűben.

IV.

De építés csak hamar meg gátoltatának,
 Uda népe Királynak mert bé vádoltaték,
 'S' meg háborításokra szabadság adaték,
 Azért Templom rakása felben hagyattaték.

V.

Építéshez ismétlen meg hozzá kezdenék,
 Tattenai ellenek áll vala nekiek,
 Dánius Királynak is levelet küldének,
 Es apologiáját meg írja a' népnek.

VI.

Fel találák egy könyvben a' Cyrus mondását,
 Sidoknak meg engedik a' Templom rakását,
 Es osztrán el végezik minden csinálmányát,
 Aldozást végben vévén meg szerzek a' Páschát.

E

VII

VII.

Gazdag ajándékokkal Esdrásis meg téré,
Az el maradt nép között vele sok meg jöve,
Esdrás Papnak Dárius szép levelet küldé,
Istennek az Esdrás Pap halátád érte.

VIII.

Házajokban indultak itt meg irattatnak,
Casiphiából Leviták hoztatának,
Bőjtőlven, a' sok kintset adá a' Papoknak,
Haza érkezvén, oltán vigan áldozának.

IX.

Izrael eggyesüle a' sok pogányokkal,
Esdrás haját, szakállát szaggará azonnal,
Nép előtt földre ülven, sira nagy fel szoval,
De Istennek kegyelmét kerí ohajjással.

X.

Kiki az ő vétkei Esdrásnak meg vallá,
Esdrás a' Sidoságot mind őszve hivatá,
Pogány feleségeket vélek el hagyatá,
Oltán semelyek érint ezeket le irá.

433.

NEHEMIÁS KÖNYVE.

I. R E S Z.

AZ Nehemiášhoz hogy Hanani bé jura,
Ki Ierusalem felől nékie hirt hozá,
Nehemiás le ülven, keservesen sira,
S' nemzetének vétkei Istennek meg vallyá.

II.

Bánkodv Nehemiás Királyhoz be méne,
S' a' Királytól levéllel szabadságot nyerc,
Ierusalem falait, hogy meg építhesse,
Sanballát és Tobias támadá ellene,

III.

III.

Csinálni körös környül a' kő faltal kezdék,
 S' sejenként kinek kinek részét elintézek,
 Osztan nagy serénységgel Város építteték,
 A' fő fő építőknek nevek leíraték.

IV.

De őket a' Sanballát csak csufollya vala,
 Nehemiás büntelen imádkozik vala,
 Azonközben fel kézzel fegyver tartnak vala,
 S' igen nagy félelemmel kő falt rakják vala.

V.

Ehség miatt a' kőz nép elpedett vala,
 Nehemiás zálogot mind viszsza adta,
 A' ki ezt nem mivelné, rutul meg átkozta,
 Jo tétet Nehemiás mind elő számlalá.

VI.

Faluba a' Sanballát tanácsra hivattya,
 S' Nehemiást sok hamis dolgokkal vádollyá,
 Egy hamis Prophétáris ellene fogada,
 De végre az ellenség meg fégyenült vala.

VII.

Gondviselők Városban fel állattatának,
 Az haza jött Sidokis meg számlálatának,
 Az főfő Fejedelmek ajándékot adnak,
 Izraeliták széllyel Városokban laknak,

VIII.

Hangos szoval Esdrás Pap törvényt el olvasa
 A' Léviták serege mind meg magyarázza,
 Az egész nép ezt halván, keménnyen fir vala,
 Leveles Innep osztan szenteltetett vala.

IX.

Isten előtt Leviták bűnről vallást téstnek,
 Ez jo

Jo tetteit számlálván az ő Isteneknek,
 Megis vallák okait sok büntetésének,
 S' Istennek kegyelméért fivből könyörgének

X.

Könyben egynéhány főfő emberek iratnak
 Esküsznek hogy Istennek utaiiban járnak,
 Fákatis áldozatra mind sors szerint hoznak,
 Dezmajokat ki adván Istennek szolgálnak.

XI.

Lakokat válogatnak az Jerusalemben,
 A' többi el omlának kiki ő földében,
 Bé állának fejenként ő őrekségekben,
 Es megtelepedének cselédgyekkel egyben.

XII.

Meg írja a' Papoknak s' Lévitáknak nevét,
 S' rendel elő beszéli minden nemzetséget,
 Es oltat meg szentelék Váras kerítését,
 Számtalan muskákkaal áldván Isten nevét:

XIII.

Népelőtt nagy fel szoval törvény olvastaték
 Tobias jószágostól házból ki hanyaték,
 Szombat tóres Városban meg orvosoltaték,
 Es a' pogány cselédttől nép meg tisztítaték. 436

ESTHER KÖNYVE.

I. R E S S.

AZ Assuérus Király lakadalmat serze,
 Vasthi Assonj hivatván, Királyhoz né méne
 Királyis haragjában őtet meg verette,
 Szerte széillyel Országba levelet küldöze.

II.

Birodalmában egy szép leányt kerestete,

Ki

Ki Vásthia asszony helyett felesége lenne,
 Esther egykor bé méne Király eleibe,
 Bigthán és Thérés dolgát néki hurré tette.

III.

Csak Sido Mardocheus Hámánt nem tísztelé,
 Mellyért Hámán haragját reája ki önté,
 Gondolá a' Sidokat hogy mind el veszténé,
 S' országokban levéllel széllyel el hirdeté,

IV.

De ezt a' Mardocheus Esthernek bé mondá,
 Esther előtt ruháját sirva meg bággatá,
 Gondgyokat Esther asszony mágára vállalá,
 Hogy ökis bűjtöllyenek, Sidoknak meg hagyá,

V.

Eleiben járula Esther a' Királynak,
 Király s' Hámán lakásban tőle el hivatnak,
 Hámán tellyes szivéből örvendezé annak,
 Nagy három fát szabara a' Mardocheusnak.

VI.

Fel találtaték könyben Mardocheus dolga,
 Mellyért a' Király őretel fel magasztallja,
 Uczán lovan Hámánnal széllyel hordoztatya,
 Hámán ez dolgot látván keserveffen sira,

VII.

Gonoszága az irigy Hámánnak ki nyilék,
 S' Király lakadalomban reá meg haragvék,
 Hámán Esther Asszonynak eleiben esék,
 Es a' magától csinált fara akasztaték.

VIII.

Hámán házát s' jószágát Mardocheus birja,
 Esther Assuérusnak lábához borula,

Ez

Mindén

Minden fele levelet Mardocheus ira,
Hogy egész Sidoságnak lenne szabadsága.

IX.

Iutván osztán a^o Sidok Adárnak havába,
Minden ellenségeket vetek birtokokba,
Hámán tiz fiaitis fel függesztik fára,
A^o Purimnak Innepét állék firol fira,

X.

Király minden országban népre adót vete,
Sido Mardocheustisigen fel emelte,
Kinek mindenek előtt vala kedvessege,
Mivel nemzetségének csak javát kereste. 436.

~~XX~~

SZ. IOB KÖNYVE. I KESZ.

AZ Szent Iob Istenfélő tőkélletes vala,
Az Satánis Istennek eleiben álla,
Es minden jofzágatol a^o Iobot meg fosztya,
De ezekben is az Iob Isten nevéért áldgya.

II.

Botsará Isten Iobot a^o Sathán kezében,
Ki undok sekélyekkel meg veré testében,
A^o felesége miatt van nagy késértetben,
Barátiis bántkodnak véle egyetemben.

III.

Csak hamar születése napját meg átkozá
S^o az Istentől kinnyában halálát kívánnyá,
Nagy sok sűrű panaszit szivéből ki ontya,
Mert ő a^o mitől tartott színt az esett rajta.

IV.

Dölyfölsőn az Elipház beszédét el kezdé,
S^o régi jó téteményit a^o Iobnak emlité,
Hogy ok nélkül az Isten népet nem büntetné,
Es Istennél igazab senki nem lehetné. v.

v.

Elipház a' Szentekhez Iobot igazította.
Minden ember születik csak nyomorúságra.
S' inti Iobot Istenhez való folyamásra.
Hogy ha ezt cselekedzi, áldás áll házára.

vi.

Felele mind ezekre a' Iob Elipháznak,
Es panaszit meg veri az ő barátinak,
Dorgálja, vigasztalni hogy őtet nem tudnák,
Es kéri, hogy jobb moddal róla gondollyanak

vii.

Gyors folyását meg írja ember életének.
S' meg mondhatatlan kinnyát bámlállja testének
Ki mulásatis kéri Istentől lelkének,
Mert már nem viselheti kezét az Istennek,

viii.

Hamissan a' ő. Iobot Bildád itt vádollya,
Hogy ő igazság ellen való dolgot szolna.
Az után inti őtet penitentiára,
Mellyért szállana rá Istennek áldása.

ix.

Istennek hatalmáról a' Iobb vallást téfszen.
S' meg vallja, hogy igazán bánt ő vele Isten.
Barátinak vádlását nem hadgya itt helyben,
De mind azáltal nem áll Istennel ő szembe.

x.

Keserves panaszszait mégis saporította.
Es ártatlan életet Isten előtt hánnya,
Kéri, hogy illy mod nélkül őt ne ostorozza,
Es sok panasz után halálát kívánnya.

xi.

Lőn itten felelése Iobhoz az Zophárnak,

E 4

Ki

Kia' Job beszédeit mondgya hamisságnak,
Csak egyedül meg térés uttya szabadságnak,
Hogy ha ezt véghez viszi, jussát vesszi annak.

XII.

Meg csuföllya a' Sz, Job itt az ő barátit,
Őszve vetvén az hivek s' hitlenek sorait,
Es feddi, hogy nem tudgyak Istennek dolgaire,
S' sok külömb külömb fele bólts gubernálásit.

XIII.

Nyomorult, rossz orvosok, semekre azt veti
S' az Isten ostorával őket fenyegeti,
A' maga forsát ostrom Istennek beszelli,
Es kívánnya kezeit rajta könnyebedni.

XIV.

Otsmánybol tisztát vallyons' kicsoda adharra
Kéri, hogy bűne szerint őt ne ostorozza,
Es számtalan vétkeit ne kösse csomóba,
Mert így az ő haragját el nem hordozhattya.

XV.

Parasztul az Elipház a' lobot meg feddi,
Es vakmerőnek őt ok nélkül itéli,
S' az ő sok bűneinek vallására inti,
Ostrom hitetleneknek dolgaire beszelli.

XVI.

Ragalmazó vádgyokara' Job viszfá veris,
Rajta meg sokasultak Istennek oston,
Es ártatlan életét itt elő beszelli,
S' egyedül Istent hívja ügyét meg itélni,

XVII.

Sírván az Ur Istentől ítéletet kíván,
Hogy baráti vádlásit ítéllye meg nyilván,
Inti, hogy meg térjenek, bűnöket el hagyván,
Az után sápolodik sok nyomorúságán. XVIII.

XVIII.

Tudatlanság vádgyátol Bildád magát menti,
 Es nagyot alításért a' Iobot meg feddi,
 Osztan hirteleneknek sorsait beszéli,
 Mert azokat az Isten bűnökért el veszi.

XIX.

Választ tészen itta' Iob Bildád vádlására,
 Es ismételten viszsza ter panaszolkodásra,
 Az fel támadáffil ő magát vigasztallya,
 A' barátitis inti, állyanak el róla.

XX.

Zopháris a' beszédet legottan el kezdi,
 S' hitetleneknek sorsát itt elő beszéli,
 Noha itt ez világon láttatnak fénleni,
 De végtére hirtelen az Isten el törli.

XXI.

A' Iob osztán Zophárnak erre meg felele,
 Es hamis vadolasát neki viszsza verte,
 Isténtelen embernek mert őtet éltebe ,
 Es ezt magára szabván, Zophart meg feddette.

XXII.

Beszédet az Elipház itt ismét el kezdi,
 S' a' Iobnak gonozságát szeme közzé veti,
 Penitentiára őt vegezetre inti,
 S' így fogná meg áldáfit az Istennek látni.

XXIII.

Csufolo beszédet Iob az Elipháznak,
 Tovább rem sen vedhetvén, az igaz Bironak .
 Szent iteleti alá ügyet fogja annak,
 Nintsen semmi izüreti rajta tsapásának.

XXIV.

Dolga hitetleneknek világon mint legyen .

E S

Iob

Iob le irván, azt mondgya virágoznak szépen,
Szegény nyomorultakon uralkodnak bőrnynen
De ők idejekorán el vesznek hirtelen.

XXV.

Ezekre a' sent Iobnak Bildád válaft ada,
Hogy csak haszontalanul magát igazította,
Mert asszonytól született hogy lehetne tiszta,
Embert a' csillagokkal egyben hasonlította,

XXVI.

Felelvén erre a' Iob Bildádot csufoltya,
Hogy ötöt illy könnyűben csak így vigasztallja
Az Istennek hatalmát osztán magasztallja,
Mellyet a, teremtésben bölcsen meg mutattá.

XXVII.

Gonoszságtól ő magát Iob előtők menti,
Es rossz ítéleteket felőle meg veti,
Az Istenteleneknek dolgokat jelenti,
Kik noha szerentséffek, de Isten el veszti,

XXVIII.

Hosszas es mély dolgokat az ember elméje,
Földön mindent meg foghat az ő bölcsesége,
Csak Isten titkainak nem mehet végére,
Minden mi bölcseségünk az Urnak téelme.

XXIX.

Iob itten emlekezik friss állapotjáról,
Es az ő előbbeni nagy méltóságáról,
Minden tisztiben való híven eljárásról,
S' az szegényekhez való jó akarattjáról,

XXX.

Kik annak előtte csak alá valók voltak,
Azok mostan ő rola csuf befédet szolnak.

Véget

Véget nem vehet mégis panaszolkodátnak,
Mindenkor gyámola volt ő a' nyomorultnak.

XXXI.

Lelkét, s' tellyes életét csak tisztán viselte,
Ha Isten törvényéhez magát nem rendelte,
Bátor őt az Isten inkább meg büntesse,
Kivánnya, hogy akarki ügyét meg ítélje,

XXXII.

Meg szűn vén a' szállástol Iob három baráti
Osztrán ifjú Elihu befédét el kezdi,
A' Iob három barátit kezdi pirongatni,
Hogy lobnak az ő fáját nem tudnak bē dugni,

XXXIII.

Nagy hozszozan az Elihu lobbal disputála,
Es meg feddi, hogy magát igaznak mondotta,
Meg mondgya miért nem felel Isten ő favára,
Mert gyakran álom által az Isten szollana.

XXXIV.

Óltalmazza az Istent Elihu lob ellen,
Hogy ő magát igaznak tartaná mindenben,
Holott az Ur Istenben semmi vetek nincsen,
Tanácsot ad lobnak hogy Istenhez térjen.

XXXV.

Panaszát az Elihu bővebben ki önti,
Az Istennek nem lehet senkinek használni,
Isten meg nem halgattya, ki nem tud meg térni
Hogy csak Istenben bízzék, lobot arra inti,

XXXVI.

Reája kiáltokat Isten meg halgattya,
Hogy ő hozzá térjenek azért ostromozza,
lobot arra inti, magát meg alázza,
Ez intésének osztrán szép okait adgya.

XXXVII

XXXVII.

Számtalan sok dolgait Elihu Istennek,
S' nagy hatalmát számlállyá cselekedetinek,
A' mellyek fenn az égben, vag' je' földön lésnek,
Kik indító okai Iob meg térésének.

XXXVIII.

Továbbá az Istenis Iobnak elő szolla,
Helytelen befűdiért őtet meg torkollya,
Sok hatalmas dolgait itt elő számlállyá,
Hogy minden állatokat miként igazgattya.

XXXIX.

Ujjobban a' s'ent Iobot Isten meg vallatya,
Es sok csuda dolgait néki magyarázza,
Sok erős állatokhoz őtet igazítja,
A' Iobis ezt meg halván, magát meg alázza.

XL.

Viszontag hatalmáról Iobbal vallást rétet,
Hogy ő olyan dolgokat, mint Isten nem tehet,
Az Elefánthoz küldi, kit Isten teremtet,
S' a' kit emberi erő alig szelidíthet.

XLI.

Az nagy Czethalat hozza meg elő példájol,
Iob annak természetit gondollya meg bár jol,
A' ki azzal birhalson, nintsen senki Iohol,
Szállyon már bátor a' Iob Isten hatalmáról.

XLII.

Bizonyságot tőn őstán a' Iob mind ezokrúl,
S' barátság az Isten meg inté bűnökrúl,
Minden ő majorsága két annyira bővül,
Az után sokat élvén, ki mulék nagy s'entül. 478

SOLTAR

SOLTAR KÖNYV.

I. SOLTAR.

A Zokat mongya Dávid itten boldogoknak,
Kik fekekben nemúlneka'tsufolodoknak
Viz mellett fel nőtt fához ők hasonlittatnak,
Gonoszok Isten előtt de meg nem áthatnak.

II. Soltár.

Birodalmában Christus tart minden népeket,
Vas vesszővel meg rontya engedetleneket,
Inti engedelemre az Fejedelmeket.
Boldogok kik Istenben vetik csak hiteket.

III. Soltár.

Csak fir, s' panaszolkodik az Absolon ellen,
Minden ő bizodalmat veti csak Istenben,
Azért ágyában nyughik igen s' csendessen,
S' könyörög, hogy meg tartsa ellenségi ellen.

IV. Soltár.

Dávid a' Saul ellen itt panaszolkodik,
Királyi tisztt egyedül Istentől adatik,
Altala a' fő fő nép térésre intetik,
Isten jelen létevel azért dicsekedik.

V. Soltár.

Erős bizodalommal Istenét kiáltja,
Hogy az ő könyörgését hamar meg halgassa,
Minden ellenségitől őt meg szabadítsa,
S' irgalmával az igaz hiveket meg áldgja.

VI. Soltár.

Fel gyógyulásért Dávid könyörög Istennek
Es hogy legyen kegyelmes minden bűneinek,
Ne hozza el még véget az ő életének,
Végezetre hálát ad az ő Istenének.

VII. Soltar.

Gonosz ellenséginek üldözési ellen,
Könyörög igazsága hogy napfényre jöjjen,
Kik neki vermet ártak ejtse bè veszélyben,
S' az szabadulás után hála-adó léfzen.

VIII. Soltar.

Hatalmas nagy dolgait Dávid az Istennek,
Meg gondolván, dicséri nevét Felségének,
Hogy illy gondviselője emberi nemzetnek,
Kinek minden állatok alája vétetnek,

IX. Soltar.

Istennek a' bent Dávid halát ad híveffen,
Hogy őtet meg mentette ellenségi ellen,
Könyörög ez után-is megtartsa ismétlen,
Hogy halandok legyenek ezt végyék csekkben

X. Soltar.

Kevély hitlenek ellen itt panaszkodik,
Mely mint farkas, juh után ugyan olalkodik.
Isten segítségéért igen reménykedik.
Órökké pogányokon a' ki uralkodik.

XI. Soltar.

Lelkét a' kik üldözik a' segény Dávidnak,
Szándékokban fejenként igen meg romlának,
Eleven szén, és kénkö része pohárjoknak,
De kedves orczát mutat Isten igazaknak,

XII. Soltar.

Mind el fogytak az hitek az emberek közül
De bizelkedő nyelvet az Isten el törül,
Meg menti ő hivat gonoszok törebül,
Alá való emberek járnak kőrös környül.

XIII. Soltar.

Nyomoruságban Dávid itt panaszkodik,
Hogy

Hogy ő rajta ellenség fel magzszaltatik,
 Az meg szabadításért olztán fo háfzkodik,
 Haláadás ő tőle mellyert ígértek.

xiv. Soltar.

Ostoba bolond ember az Istent tagadgya,
 Minden ember jó utat mert nagy mebbe hagja
 Meg téretlenekre szál az Isten haragja,
 Izraelnek Sionból megtartot kívánnya.

xv. Soltar.

Peldában meg mutattyá, kirsodák legyenek
 Kik Isten országának örökösí lésznek,
 Tíz jegyei ezeknek itt fel jegyeztetnek,
 A, kik így tselekesnek, azok el nem vesznek.

xvi. Soltar.

Reménségét helyheti Dávid az Istenben,
 Az szentekkel ez földön élteben jól tésen,
 Christust Isten nem hadgya, rothadást érezzen,
 De sós őtet vézerli élet ölvényében.

xvii. Soltar.

Szabadításra Dávid az Ur Istent hívja,
 Igaz ügyében kéri őtet el ne hadgya,
 Ellenségit oroszlánokhoz hasonlítya,
 Isten jelen lésivel magát vigasztallítya.

xviii. Soltar.

Teltyes sívból a' Dávid halát ad Istennek,
 Kezéből hogy ki vette ő ellenséginék,
 Nagy voltátis meg írja Isten erejének,
 Ditseri végezetre nevet Feleségének.

xix. Soltar.

Világos ismeretit az egek Istennek,
 Nagy sépen meg taníttják emberi nemzetenek,

Tibraf.

Tisztaságát dicséri Isten igéjének,
Senki nincs, a' ki számát tudná bűneinek,

xx. Soltar.

Zengő szóval Izrael a' Dávid Királyért,
Könyörög az Istennek ő elő mentejért.
Minden ellenségein nagy győzedelméért,
S' az mennyei Királynak ő segítségéért.

xxi. Soltar.

Az Dávid emlekezik Isten jó voltáról,
Hogy el nem felelt az ő Királyságról,
Jövendő ellenségeinek meg rontásáról,
Es ezen az híveknek nagy vigasztalásokról.

xxii. Soltar.

Bizonyosan itt Dávid Christusról jövendő
Szolván világban való sok szenvedéséről,
Ki mulását meg írja neki ez életből,
S' fel támadása után szől győzedelméről,

xxiii. Soltar.

Csak az Isten pásztora az ő híveinek,
Hálál árnyékában is mert ezek nem félnek,
Minden jókkal Istentől bűvön be töltetnek,
Es az Isten házában mind örökké lésnek.

xxiv. Soltar.

Dávid Christus hatalmát itten magasztalja,
Ki mennyet, földet, tengert birtokában tartja,
Az ki ártatlanul él, csak az az ő tagja,
Fejedelmeket inti Christust fogadásra.

xxv. Soltar.

Egyedül csak Istenben vervén bizodalját,
Kéri itt a' Szent Dávid bűne bocsánatját,
Sok nyomoruságiban meg vigasztalását,
S' minden ellenségitől meg szabadítását,

xxvi.

xxvi. Soltar.

Fel fedezi itt Dávid nagy ártatlanságát,
 Gyűlöli gonoszoknak az ő tarsaságát,
 Meg vallya az Istenhez való buzgoságát,
 S' kívánnya csapásának elnyoztatását.

xxvii. Soltar.

Gyönyörű reménségét veti az Istenben,
 S' kerü tiszteletiben hogy jelen lehessen,
 Anya, Anya el hagyván, vegye bé kedvében,
 Azért az Urat várja tellyes életében.

xxviii. Soltar.

Hogy nagy veszedelemtől őt meg oltalmazza
 Dávid itt az Ur Istent segítségül hívja.
 Az hitetlenek közzé őtet ne számállya,
 Végre hálákat adván Isten nevét áldgya.

xxix. Soltar.

Izrael népet David dicsőretre inti,
 Nagy hatalmát Istennek minden it nézheti,
 Őzön vizet egyedül csak az Isten szerzi,
 Híveit békefésséggel s' erővel szereti.

xxx. Soltar.

Kegyetlen ellenségtől meg szabadításért,
 Es az haláltól való meg oltalmazásért,
 A' Dávid hálákat ad, az Istennek ezért,
 Int, mások is dicsirjek őtet jó voltaért.

xxxi. Soltar.

Lelki hábarusági s' ellenségi ellen,
 Könyörög a' Szent David Istennek hívében,
 I Lelkét az Ur Istennek ajánlya kezében,
 Es az híveket inti, hívek erős legyen.

xxxii. Soltar.

Mely boldogok legyenek, a' kiknek bűnöket

F

Az

Az Isten el fedezi, minden eseteiket,
S' Christusban igazaknak szemléli mind őket,
David itt meg mutattya, s' inti hitleneket.

xxxiii. Soltár.

Nogattya az hiveket David dicsiretre,
Emlekezzenek Isten jó téteményire,
A' mellyeket ruházott emberi nemzetre,
Es ez utánis híjják őket segítségre.

xxxiv. Soltár.

Oltalmaért Istennek David halát ada,
Hogy az Achis Királytól meg szabadította,
Int mindent, búksegében csak Istent ohajtsa,
Mert a' benne bizokat Isten meg halgattya.

xxxv. Soltár.

Pörölylon, arrakéri Istent, hitlenekkel,
Az kiknek ő sokízor volt sok jó téteménnyel,
Bizodalmát Istenben veri tellyességgel,
S' háladását igéri engedelmeiséggel.

xxxvi. Soltár.

Rosz erkölcsöket itten az hitleneknek,
David nyilván fel jegyzi bűnben heverőknek,
Irja nagy voltát Isten gondviselésének,
Könyörög, hogy oltalma legyen hiveinek.

xxxvii. Soltár.

Sz. David vigasztallja itten az hiveket,
Gonosznak ne bannyák jó szerencséjeket,
Hanem csendes elmével szenvedgyék ezeket,
Mert őket meg bünteti, s' meg tartya hiveket.

xxxviii. Soltár.

Testi és lelki szörnyű nagy haboruságát,
Látván a' David, kéri bűne bocsanattját,
Meg ne vonnya ő tőle nagy irgalmasságát,
De fordítsa el róla ellenség fidamát.

xxxix

XXXIX. Soltar.

Utolso véget kéri, Isten meg jelentse,
 És ne bocsássa őtet béketelenségre,
 Segitse a' probáknak el szenvedésére,
 Adgyon erőit világból való ki menésre:

XL. Soltar.

Várván várta az Urat, s' Isten meg hagyta,
 S' minden nyavalyaiból meg szabadította,
 Azért halá adásra ő magát ajánlja,
 És kéri, ellenségtől hogy megoltalmazza:

XLI. Soltar.

Az irgalmas ember it boldognak mondatik,
 Meg gyógyításáért Dávid foházkodik,
 Rosz akaroi ellenis panaszolkodik,
 Ho tétiről Istennek végre emlekezik.

XLII. Soltar.

Buzgovan kívánczik David az Istenhez,
 És az ő Istenének szent tiszteletéhez,
 Hasonlítja bánattyát a' nagy ar-vizekhez,
 S' lelkétis serkengeti, bizzék az Istenhez.

XLIII. Soltar.

Csak Istent hívja Dávid, úgyet meg itélni,
 Könyörög sz. Templomát adja meg meg látni,
 Engedgye meg őtet ott vi g bível dicsérni,
 Vegye szabadulással lelkét serkengeti.

XLIV. Soltar.

Dolgait az Istennek, mellyeket vélek tört,
 Hívek elő famlállyák, de sok inség között,
 Panaszolkodnak, mellyet Isten rájuk tört,
 Könyörögnek ne hadgya oroszánok között.

XLV. Soltar.

Enekel itt a' David a' Király Christusról,

Az Anyaszentegyháznak az ő mátkájáról,
 Christusnak az hivekben való országáról,
 S'mind ketőnek egymáshoz nagy buzgoságáról

XLVI. Soltar.

Fel szoval magasztallja Istent oltalomért,
 Az ellenségtől való meg szabadításért,
 Es az ellen adatott nagy győzedelemért,
 Hogy Istenben reményűk, int minket is azért.

XLVII. Soltar.

Győzedelmes Christusnak nagy dicséretre,
 Int minden pogány népet örvendetelségre,
 A' ki őket el hívta szent ismételre,
 Es kinek minden népek engednek nevére,

XLVIII. Soltar.

Haládo énekkel az Istent dicsírni,
 Isten szabadítását melyben emlegeti,
 Ierusalemet Siont mert Isten szereti,
 Formait és hátyait és meg erősíti,

XLIX. Soltar.

Inti David fejenként gazdag emberek,
 Hogy kintsekben ne vessek ő reménségeket,
 Mely soha az haláltól meg nem menti őket,
 Pokolból sem valtyák meg ez által lelkeket,

L. Soltar.

Kép mutatokat Isten itt megpirongatya,
 Hit nélkül áldozatot tőlek nem kívannya,
 Erkölstelen voltokat mind femekre hánnya,
 Ki Istennek halát ad, őt az magasztallja.

LI. Soltar.

Le borsátkozott sível a' David Prophéta,
 Bűneit leg előbből Istennek meg vallja,
 S'azoknak borsánattyát sívéből ohajtya,
 Anyaszentegyházert is imádságát nyuttya.

LII

LII. Soltar.

Magában dítsekedő Dóeget megfeddi,
 Es az ő gonofságát szemre veti,
 Isten büntetésével őtet fenyegeti,
 De ő nagy bizodalma az Istenben veti.

LIII. Soltar.

Nintsen Isten, siveben bolond azt gondolja
 Minden ember jó utat igen messze hagyta,
 Népének eméltőit az Isten meg rongya,
 Izraelnek Sionból szabadítót várja.

LIV. Soltar.

Ohajtya az Istennek meg szabadítását,
 Hogy itellye meg nyilván az ő igazságát,
 Aliya meg ellenségen érte bosszúját,
 S az Istennek igéri háladarótságát.

LV. Soltar.

Pártot Absolon ellen hogy meg oltalmazza,
 Könyörög az Istennek, őt meg szabadítsa,
 Csak az ő Istenében vagyon bizodalma,
 Termeszereket ellenséginek le írja.

LVI. Soltar.

Romlását ellenségnek siveffen kívánnyal,
 Saul előtt Achishoz mikor bé ment volna,
 De az Istenben vagyon minden bizodalma,
 Fogadást, Istennek azt mondgya, megállya.

LVII. Soltar.

Szabadulását kéri a' Saul Királytól,
 Szolván ellenséginek nagy gonofságokról,
 Vallást teszen Istenben nagy bizodalmaról,
 El is nem felelkezik az háladásról.

LVIII. Soltar.

Tanátsófit Saulnak a' David vádolliya,

S' hamis ítéleteket mind szemekre hannya,
Istennek ítéletit rájok jöni mondgya,
Vegezetre híveket szépen vigasztallja.

LIX. Soltar.

Végző szabadulását Saulól kívánnya,
Hogy vér onto kezétől őt meg oltalmazza,
S' bőrnýű veszedelmeket Istentől ohajtya.
Mellyekért az ő nevet holtig magasztallja,

LX. Soltar.

Zászlór ad az Ur Isten az őtet félőknek,
De rettegetésnek borát mér néha nékiek,
Davidnak győzedelmi itten le tétetnek,
Légyen segítség kéri az ő seregének,

LXI. Soltar.

Az bujdosásból való haza vitetését,
Kívánnya itt a' Dávid Isten tisztelését,
Hogy az ő Királyának tartsa meg életét,
S' ő is meg tellyesíti minden ígeretet.

LXII. Soltar.

Bizodalmát helyheti David az Istenben,
Ellenségit meg feddi bűnről semtől sembe,
Inti, hogy ne bizzanak az ő sok kintsekben,
Mert semmi hiba nintsen Isten beszédében.

LXIII. Soltar.

Csak ohajtozik Dávid Isten igéjéhez,
Es kívánkozik haza szent tiszteletéhez,
Reménsége nagy vagyon kegyelmétségéhez,
Az ő ellenséginek Istenis nem kedvez.

LXIV. Soltar.

David szabadulásért itten reménkedik,
Kegyetlen ellenségre es panaszoikodik,
Gonoszok veszedelme meg jövendőltetik,
Híveknek békeisége végre meg mondatik.

LXV. Soltár.

Eneki dicsérettel Dávid Isten nevét,
 Adgya, hogy meg áldotta menyből az ő népét
 Emlgetvén Istennek sok jó teteményét,
 Hogy mezőnek meg adta bűvön ő termését,

LXVI. Soltár.

Földnek minden lakosát dicsőítetre inti,
 Isten gondviselését mindennek hirdeti,
 Jollehet gyakran népét meg is keseríti,
 Istennek áldására magát serkengeti.

LXVII. Soltár.

Gyapodását kéri az Isten népének,
 S' Istenhez meg térését a' pogány népeknek,
 Adgya meg bő termését a' föld gyümölcseinek,
 Földnek minden határát kit szüntelen félnék.

LXVIII. Soltár.

Hatalmát az Istennek David magasztallja,
 Ki ez egész világot bölcsen igazgattya,
 Az ő népével közlőtt jó tétit számlállja,
 S' ő alatta való jó állapotát írja.

LXIX. Soltár.

Lövendől ez énekben David a' Christusról,
 S' az ő világon való nyomorúságáról,
 Minden ellenségnek meg rontatásáról,
 Es az ő híveinek szabadulásáról,

LXX. Soltár.

Kéri, hogy ellenségtől Isten őt meg mentse
 Az őtet kergetőket és meg szegyenítse,
 S' az kik őtet keresik, meg örvendeztesse,
 Mert minden bizodalma Istenben vetette.

LXXI. Soltár.

Lelkének bizodalma csak Istenben veti

Könyörög, hogy hessen meg szabadítani,
Ellenségeinek kevélységeket fel jegyzi,
Oszlán halál-adásra magát kötelezi,

LXXII. Soltar.

Meg jövendőli Dávid Salamon országát,
S' Könyörög hogy terjedje Isten királyságát,
Magasztalván fiának dicső országlását,
S' pogány népeken való nagy uralkodását,

LXXIII. Soltar.

Nagy jó voltat hirdeti népéhez Istennek,
Gonoszok szerentsején hívnek meg útköznek,
Mely dologért ő magát vallyá érteetlennek,
Végre forsát meg mondgya hív és hitetlennek,

LXXIV. Soltar.

Ohajeva emlegetik el pusztult földeket,
Hogy Isten ellenséggel el fogyatta őket,
Emlegetik Istennek régi szövetségét,
S' kéri kellyen fel immár és mentse meg őket,

LXXV. Soltar.

Pohára az Istennek veresborral rakva,
Gonoszokkal seprőstül azt mind ki itattya,
Isten egyet meg aláz, s' mást fel magasztallya,
Es az hitetleneknek szarvokat le rontya,

LXXVI. Solt.

Régi kegyelmességét Istennek hirdeti,
Ki az ő lako helyét, Siont meg őrizi,
S' korbórló ellenségtől ő népét meg menti,
Ezért minden rendeket dicsőretre inti,

LXXVII. Solt.

Segítségét mint kérjen kiki az Istenből,
David itten meg tanít: szolván kifirtetből,
S' az léleknek a testtel nagy küzdődéséről,
Es népének mutatott csuda tételiről. LXXVIII.

LXXVIII. Solt.

Tanította David, népet Egyptum orfágbol,
Mint hozta ki, s tartotta erős hatalmából,
Az nepis mint szakadt el gyakran ő Urától,
Davidot is mint hívta népének hadnagyol.

LXXIX. Solt.

Vagyon Isten népének itten nagy panassa,
Hogy Isten pogányokat földében bé hozta,
Mindazáltal meg valiyák, hogy bűnök az oka,
Szivbólis könyörögnek, hogy meg szabadítsa.

LXXX. Solt.

Zengő szóval kiáltják Istent segítségre,
Emlekezvén népével tört kegyeliségre,
Nagy nyomorúságokat azzal ószve vetve,
Tűzzel szólójét többé immár ne égesse.

LXXXI. Solt.

Az népet dicséretre inti a' Prophéta,
Hogy őket a' rabságból meg szabadította,
De háladatlansággal végtére vádolliya,
Engedetlenségeket és szemekre hánnya,

LXXXII. Solt.

Birakata' szent David mind tíftekre inti,
Ha hamisan ítélnék, Isten meg ítéli,
Mert ő kis mint egjebek, mind meg fognak halni
Végre bőszerű állásra az Ur Istent kéri.

LXXXIII. Solt.

Csak panaszkodik itt ellensegek ellen,
Kik ószve eskütnének az Izrael ellen,
Könyörög, hogy verje meg azokat már Isten,
Es végképpen ejcse bé őket nagy fégyenben.

LXXXIV. Solt.

David bujdosásából haza kívánkozik,

F 2

Isten

Isten tiszteletire szörnyen áhitozik,
Mert a' buzgoság miatt már el fogyatkozik,
Boldog ember az, a' ki Istenben bizik.

LXXXV. Solt.

Emlekezik Propheta Isten jó voltáról,
Fogságból ő népének szabadításáról,
S' panaszkodik a' nép nyomorúságáról,
Ditsekednek ez után jó állapotokról.

LXXXVI. Solt.

Fűlét Isten hajtsa le ő könyörgésére,
Könyörög, hogy inségből őtet fel emelje,
Panašaitis ki önti ő ellenfegire,
Oszán vigasztalásért kiált az Istenre.

LXXXVII. Solt.

Gyönyörű sép Templomon való örömöket
Telentik itt az hivek ezen vig kedveket,
Pogányoknak Istentől fel vetetések,
Isten tiszteletiben egygyezősegeket.

LXXXVIII. Solt.

Hangos szóval a' Dávid az Istent kiáltja,
Hogy nyomorúságából őt meg szabadítsa,
Koporsóban száltokhoz magát hasonlítja,
Istent kerí, életét néki még meg tartsa.

LXXXIX. Solt.

Istennek szövetségét itten elő hozza,
S' nagy hatalmas dolgait Istennek számlálja,
Kegyelelmességét, melyet népehez mutat,
Végre panaszkodik, hogy Isten el hagyta,

xc. Solt.

Könyörög az Istennek Moses ez énekben,
Hogy tanítson meg Isten kit kit ez életben,
Melly hamar el mulando az ő napja itten!
Micsz nyomorúságban vigasztalo legyen. xci

xci. Solt.

Lakása kinek vagyon Isten árnyékában,
 Az minden inség ellen lehet bátorságban,
 Mert Angyalok a'mellert vagynak vigyázásban
 S' minden jokat ad Isten annak ez világban.

xcii. Solt.

Magasztalván, az Isten dolgait csudállya,
 Hitlenek romlását és veszedelmét írja,
 Szabadulást egyedül Istenének mondgya,
 Fel nevekednek hivek, mint termő Palma fa ;

xciii. Solt.

Nagy hatalmát Istennek David magasztallja,
 Kinek széki állandó mind öröktől fogva,
 A' ki az ő hiveit soha el nem hadgya,
 Valaki szabadulást csak ő tőle várja.

xciv. Solt.

Olalmát az Istennek hitetlenek ellen,
 Kéri káromlásokat azoknak jelentvén,
 Az ő gonofságokrol azokat meg fedvén,
 Az után vigasztallja hiveket szivekben,

xcv. Solt.

Példájokkal Dávidtol régi szent atyáknak,
 Isteni tiszteletre hivek hivattatnak.
 S' Isten ellen, mint az ő attyok ne járjanak.
 Kik a' nyugodalomban bé nem juthatának.

xcvi. Solt.

Reá erőltet Dávid Sidor s' Pogányokat,
 Hogy szüntelen énekkel ditsirjek Urokat,
 Ki minden állatoknak viseli gondgyokat,
 A' Mészias Christusnak írja birodalmát.

xcvii. Solt.

Szent David a' Christusnak orfágát meg írja,
 Bálvány

Bálvány imádoknak is romlását megmondgya,
Az híveknek örömet s' javokat számlállya,
Isten engedelmeire és azoknak hujja.

xcviii. Solt.

Trombitával mindenek a' Christust dicsíriják
Az ő szabadítását mindenkor hirdesék,
S' az ő diadalmának nagy voltát beszéllék,
Mellyért teremtetéstől neve dicsértessék,

xcix. Solt.

Uralkodását David Christushnak megírja,
S' az Pogányokhoz való jó tétit számlállya,
Az Atyák példájával ezt megbizonyítja,
Mindeneket int, hogy ez Királyt magasztallja.

c. Solt.

Világnak minden népet haladásra inti,
Mivel minden állatok Isten teremtséi,
Es az ő mezeinek népei s' nyájai,
Orókké meg maradnak nagy irgalmasági.

ci. Solt.

Az Királyságban David magát mihez tartya,
Megírja ő országát miként igazgattya,
Csak az Istenfelőket szereti táplállya,
Házából gonoszokat de mind ki gyomlállya.

cii. Solt.

Buzgo panaszát a' nép Istenhez ki tölti,
S' Istennek kegyelmével magát élezgeti,
Anyaszentegyháznak is méltóságát jegyzi,
Diadalmát, melly ellenségen leíz, énekli.

ciii. Solt.

Cselekedetét az Ur Istennek számlállya,
Mellyekért a' szent David az ő nevét áldgya,
Mert sok áldást ruházott emberi állatra,
Dicséretre Angyali sereget nyogattya.

civ.

CIV. Soltar.

Ditséri Isten David jó tetteiért,
Kiváltképpen amaz ő bölcs teremtetéséért,
S' minden állatra való gondviseléséért,
Embereknek hasznokra igazgatásáért.

CV. Soltar.

Emlekezik itt David Isten jó tetteire,
Hogy miként viselt gondot Izrael népére,
Egyiptomból nagy karral mert őt ki mentette,
S' amaz ő Canahánban nagy szépen be vitte.

CVI. Solt.

Fel szoval Isten nevet Isten-is ditséri,
Kéri, hogy méltóztassék népeivel jól tenni,
Istentől el-hajását a' népnek, beszéli,
De az ő sok bűnöknek bocsánatját kéri.

CVII. Soltar.

Gondviselését Dávid Istennek szemlélven,
Mellyet az ő népével tölt minden időben.
Azért int minden rendet, hála-ado legyen,
Feddi, hogy Isten dolgát nem vessik csékben.

CVIII. Soltar.

Hála-ado kész szível Istenét ditséri,
S' nagy buzgosággal akar néki énekelni,
Osztan birodalmának nagyságát jelenti,
Méltóztassék nepeket segítségvel lenni.

CIX. Soltar.

Isten panaszkodik ellenségi ellen,
Azoknak veszedelmét az Istenől kérven,
Nagy sok féle átkokat reájok ki töltvén,
S' igéri, hogy Istenhez hála-ado leszén.

CX. Solt.

Királyságát Christushnak, s' Papságát meg írja
A' ki

A' kit az Atya Isten űltetett jobjára,
 Diadalmatis néki mi leszén, meg mondgya,
 Fejét nagy dicsóségre Isten magasztallya.

CXI. Solt.

Lelki ditsiretekre az hiveket inti,
 Isten jó téteményit népéhez emliti,
 Es Izraellet kötött frigyétis beszéli,
 Bölcseségnek Isténi félelem kezdeti.

CXII. Solt.

Meg írja David itten hivek boldogságát,
 Isténi félelemnek gyönyörű szép hasznát,
 S' Az hű adakozásnak gazdag bű jutalmát,
 Irigyeknek ez ellen haszontalánságát.

CXIII. Solt.

Nap keletről meg fogva, mind napnjugotiglá
 Ditsiretes az Urnak neve ez világban,
 Ki a' begényt nem hadgya heverni tsak porban
 S' az meddőtis szűlővé teszi ő házában.

CXIV. Solt.

Óltalmát Izraelhez beszéli Istennek,
 Egyiptomból nagy karral a' kik ki jötenek,
 Csudákatis meg írja kik akkor lötenek.
 Tenger lordàn, kőbikla miként engedtenek.

CXV. Solt.

Pogányok fidalára nevét ne bocsássa,
 A' bálvány imádokat neveti, csufollya,
 Osztan hála-adásra Izraelt indittyá,
 Hogy Isten ő magának népévé fogadta.

CXVI. Solt.

Reá gondviseletét Istennek számlállya,
 Hogy nagy veszedelemtől őtet meg tartotta,
 A' mel-

A' mellyért hálád adván, Istent magasztallja,
S' minden ő fogadásit Istennek megadgya.

CXVII. Solt.

Szent David pogány népet ditsiretre inti,
Mert rájok ki terjedtek Istennek irgalmi,
Pogányok hivatalát mellyben jövendőli,
Hogy Isten népe közzé azokat fel véli.

CXVIII. Solt.

Teljes szivből a' néppel Istent magasztallja
Hogy őt nyomoruságtól meg szabadította,
Es Királya Izrael népén választotta,
Melly hogy csak Istentől őt nagy bátran meg

CXIX. Solt.

Csallia.

Urnak sz. akarattját, az ő törvényében,
Kivánnya megtanulni teljes életében,
S' kéri, oltalmazza meg ellenségi ellen.
Magát s' egész életét ajánlja kezében,

CXX. Solt.

Vagyon itten panássa a' David Királynak,
Mert nyelvekről sértetik rossz akaróinak,
Kiknek nyelvek a' tűzhöz itt hasonlítottak,
A' békeséges ember ellenis harcolnak.

CXXI. Solt.

Az segítség egyedül csak Istentől vagyon,
Ki soha el nem bűnyad, hogy meg oltalmazzon
Az Napnak hévségéről meg égni ne hadgyon,
Ki, és bé menesedben békével hordozzon.

CXXII. Solt.

Buzgo nagy kívánságát Istennek házához,
David itt meg jelenti, az ő Templomához,
Békeség kéréséért mennyenek az Urhoz,
Mert nagy szereteti van atyáskához.

CXXIII.

CXXIII. Solt.

Csak Istenhez folyamnak hivek fűkségekbé
Mint szolgák ō illokra, az Istenre nézven,
Isten kegyelmét kérik reájok szüntelen,
Minden ō reménségek csak ō benne lévén,

CXXIV. Solt.

Dávid a' nép képében bizonyoságot téten,
Hogy oltalmok egyedül volt csak az Ur Isten,
Midőn az ellenség közt voltak, mint ár-vizben
Azért hála-adásra int mindent ō itten.

CXXV. Solt.

Erős oltalmát David itten az Istennek,
Maga szállja, melyet tört szerelmes népének,
Hogy az hivek egyedül benne reménylenek,
De gonosok Istentől veszélyre küldetnek.

CXXVI. Solt.

Fogságból meg szabadult népet háladásra,
Prophétá intvén. Istent el fel magasztallja,
Könyörög, a' többi is hogy meg szabadítsa,
S' végső szabadulással a' népet biztattya.

CXXVII. Solt.

Görődése embernek, és sok fáradsága,
Hasonlatlan, ha nintsen Istennek áldása,
Emberi nemnekis nem lesz szaporodása,
Nem fégyenül meg, ki ezt az Istentől várja.

CXXVIII. Solt.

Hogy az Isten felőnek legyen itt jól dolga,
Sz. Dávid ez énekben fépen meg mutattya,
Mert ō házat az Isten magzattal meg áldgya,
Fia inak Fiait az ilyen megláttya.

CXXIX. Solt.

Istuságától fogva nyomorgatását,

Panasz.

Panaszolja Izrael sok lanyaruságát,
De Isten el szaggatta ellenség igáját.
Prophétálván meg mongya azoknak romlását,

CXXX. Solt.

Könyörög itta' Dávid bűn bocsánatjáért,
S' annak büntetésétől szabadulásáért.
Hiveket az Istenben való reménségért,
Istenhez igazítja kegyelem nyérésért.

CXXXI. Solt.

Le bocsátkozott szíve alázatosságát,
Dávid itten meg vallya nagy ártatlanságát,
Téjtől el vált gyermekhez hasonlítván magát,
Istenben bizzék, inti az Izrael házat.

CXXXII. Solt.

Meg említi itt Dávid az ő fogadásit,
Es az Istennek adott erős esküvéséit,
Könyörög, hogy meg tartsa az Izrael népit,
Jerusalem, s' Papságnak adgya maradásit.

CXXXIII. Solt.

Népnek, s' atyafiaknak az ő egygyeségét,
Dávid itt magasztallya hasznát, ékességét,
Kenethez hasonlítván annak ő szépségét,
Vagy harmathoz, mely járja az Hermónak hegyét

CXXXIV. Solt.

Oltárnál forgolodo Papokat nogattya,
Hogy kiki szűnetlenül az Ur Istent áldgya,
Kezeket fel emelvén az ő szent házába,
Istennek áldásával végre vigasztallya.

CXXXV. Solt.

Prophéta ez uttalis az Ur Istent áldgya,
Hogy nagy sok kegyelmére népet méltoztatta,

G

A' bál,

A' Bálvány csinálokat neveti csufollya,
Hatalmát az Istennek azért magasztallja.

CXXXVI. Solt.

Régi kegyelmességit Istennek számlállja,
Melyet a' teremésben Isten meg mutata,
Ellenséget el vesztvén, népét meg tartotta,
Istennek nevet ezért el fel magasztallja.

CXXXVII. Solt.

Síralmas éneke ez a' szegény foglyoknak,
Kik Babyloniában rabságban ohajtnak,
Jerusalemben haza szegények vágyodnak,
Romlásátis meg mongják Edom, s' Babylonnak.

CXXXVIII. Solt.

Teljes szível a' Dávid Istent magasztallja,
Mivel könyörgésében őtet meg halgatta,
Ki menyből alá tekint alázarosokra,
S' Isten segítségével magát vigasztallja.

CXXXIX. Solt.

Urnak minden tudását a' Dávid emleli,
Isten kezét senkiis el nem kerülheti,
Bizonyágul is meri az Ur Istent hini,
Meg mondgya, ellenségit hogy méltán gyűlöli.

CXL.

Vagyon itt a' Dávidnak buzgo imádsága,
Ellenségitől őtet hogy meg szabadítsa,
S' azokat szándékokban elő ne bocsássa,
Kiknek veszedelmével magát vigasztallja.

CXLI.

Az ő kegyelmségének meg halgatására,
Dávid Istent erősen itt szorgalmaztatta,
Kéri, hogy ellenségin bosszúját meg állja,
Es az ő kezeiből őt meg szabadítsa.

CXLII.

CXLII. Solt.

Barlangban a' Saultól szabadulást kíván,
Midőn az ő hadától volna meg szorítván,
Egyedül Istent hívja, nagy szoval kiáltván,
Hogy hivek örüljenek meg szabadulásán,

CXLIII. Soltar.

Csak Istent hívja mégis meg szabadításra,
De az ő lok bűneit előtte meg vallja,
Es nagy keserűséget lelkének meg mondgya,
S' könyörög ellenségit hogy Isten meg rontsa,

CXLIV. Solt.

David nagy hálaakat ád itt az űr Istennek,
Hogy kezéből ki vőtte ő ellenséginek,
Kéri áldattatását Istentől a' népnek,
Hogy ne adgya rablásra többé ellenségnek.

CXLV. Solt.

Enek szoval az Istent Dávid magasztallja,
A' több állatokatis dicsőre hívja,
Sok tulajdonságait Istennek számlállja,
Es hiveihez való jó voltát meg írja,

CXLVI. Solt.

Fejedelmekben való bizodalmot tiltja,
A' melynek okaitis a' David meg mondgya,
A' izegényekhez való jó voltát számlállja,
Hogy nagy bizodalomra hiveket inditsa.

CXLVII. Solt.

Gondviselését es az Isten bölcsességét,
Es Izraelhez való sok jó teteményét,
Világ igazgatásban való nagy erejét,
A' Dávid meg gondolván áldgya Isten nevét.

CXLVIII. Solt.

Hi itten Szent Dávid minden állatokat,

Mind a' menyen, s' mind penig a' földön valokat
 Alfo felső népeket véneket s' iffiakat,
 Hogy mindnyájan ditsirjék teremő Urokat.

CXLIX. Solt.

Inti itt a' Szent Dávid Anyaszentegyházát,
 Hogy éneken ditsirjék az ő Kirallyokat,
 Meggondolván jó voltát, és szabadulását,
 Ellensegen meg látrják meg bossu állását,

CL. Solt.

Külömb külömb vigasság tévő férfiamokkal
 Isten ditsiretire int nagy buzgosággal,
 Hogy ditsirjek sz. nevet lantál, fíppal, dobbal,
 Hegedű és orgona, s' hangos cymbalmokkal.

SALOMON PELDABESZEDI.

I. R E S Z.

AZ Salamon ez könyvnek hasznát it meg írja
 Meg mőngja böltseségis hogy mibéállana
 S' itn a' gonosz tanaság távoztatására,
 A' kiezt bé nem vétzi, atok áll reája.

II.

Böltseségnek serényen fel keresésére,
 Int a' Salamon mindent el követésére,
 Mert, azt mőngyá azokban sok jó van elrejtve,
 Ki azt hiven követi áldás száll fejére,

III.

Csomóban mind ezeket a' nyakra kössed,
 Gonofságot el hagyván, csak az Urat féllyed,
 Irgalmasságnak dolgát előtted visellyed,
 Az Istennek ostarát így el kerülheted.

IV.

Drağa szerzett bölcsesség jokat ad embernek
 Utait

Utait ne kövessed te az hitetlennek,
 Elmédből ez beszédim ki ne űtessenek.
 Szemcid csak az igaz emberre nézzenek.

v.

Ertelmet s' böltsétséget mindenkor keresséd
 Idegen asszony utát soha ne kövessed,
 Minden keresményedet csak jó helyre költsed,
 Más ember feleséget meg ne ölelgesd.

vi.

Fogságot, s' but embernek gyakran kezelség
 (hoz
 Az rest ember tanulni menyen az hangyához,
 Hét nevezetes dolgot Salomon elő hoz,
 Ne tegye önön magát senki rossz asszonyhoz.

vii.

Gonosz asszonyt hogy inkább te el kerülhesd
 Ez parancsolatimat te szivedben rejtse,
 Asszonyok gonoszságát itten meg nézheted,
 Ha utánna jársz, el hidd magad törben éjted.

viii.

Hangosággal böltseség után az ő szavát,
 Ki terjesztj mindenre az ő tudományát,
 Meg írja ez böltseség örök valóságát,
 Boldogok a' kik hallják ennek tanítását.

ix.

Isteni szent bölcseség épített fűp házat,
 Es ő magához minden rendeket hívogat,
 Ez által embereknek napja sokasulhat,
 Fecsegő s' nyughatatlan az rossz asszony állat.

x.

Kintsnek hamis gyűjtését az Bölts. kárhoztatja
 Igaságot mindennek inkább commendállia,

Hamiságot peniglen igen tilalmazza,
Melynek lsten háragja lesz vegre jutalma,

XI.

Legjen mindē embernek csak igaz mērtékje
Int mindent itt Salamon jó cselekedetre,
Hivek hitetlenekkel vagynak egyben verve,
Az dorgálás felőtte halznos szent életre.

XII.

Meg írja Salomon jok s' gonoszok jutalmát
Ásszonyi rendeknek is az ő állapotját,
Igaznak s' hitetlenek munkáinak hasznát.
Mind két fel csak lsten től veszi el jutalmát,

XIII.

Nagy sok ígéretek tésen itt a' joknak,
Hasznát s' kárát meg írja szerzett gazdagságnak
Igen sok haszna vagyon az szo fogadásnak,
Eselek, kik gyermektől vessőt meg nem tiltanak

XIV.

Okos és lstenfélő Ásszonyoknak tisztit,
Sok Virtusnak Salomon írja regulát,
Jo cselekedeteknek mongya bő hasznait.
Bolonságnak peniglen igen rof gyűmőltset.

XV.

Patvarkodo s' ismēlen lágy befēdek hasznát,
Az bolond tanátsnak is haszontalanságát,
Haragnak, restségnek és kevélységnek kárát,
Az Bölts itten meg írja, igazak jutalmát.

XVI.

Reménségedet vessed egyedül az Urba,
Királyok is intetnek minden igazságra,
Bóltseseg és igazság hasznát is meg mondgya,
Az őz haj vén embernek ékes Koronája.

XVII

XVII.

Sok hasznát Bólts meg mőgi a' békelességnek
 Atkozott csufoloja együgyű Ize génynek,
 Vigyon itt meg irása a' bolond embernek.
 Es az hálá-adatlan meg büntetésének.

XVIII.

Tudománynak mi legyen, s' bolondságnak
 Az ő benne bizoknak az Isten oltalma,
 Gúzságban ne legyen ember bizodalma,
 Ábsony és barátságnak kívánatos volta.

XIX.

Utálatos el hidgyed, hamis tanulenni,
 Minden jó feleségek Isten ajándéki,
 Irgalmasságot a' Bólts Salamon dicséri,
 Eses ember az, az ki gyermekét meg veri.

XX.

Versengést s' rűségeket mindenekben tiltja
 Kép mutatokat és az resteket vádolliya,
 Kérkedseget és hamis mértéket gyalázza,
 Királyokat igazság s' irgalmasság tartya.

XXI.

A Királyoknak szívét csak az Isten bírja,
 Kedvesb az áldozattal igazságnak dolga,
 Az hamissan gyűtött kincs el vész hamarjába,
 Kegyetlen, ha kiáltis, Isten meg nem hallja.

XXII.

Boldogság az jó hír, név, minden emberekbé
 Gyönyörködgyéi Isteni igaz félelemben,
 Né hagyad gyermekedet nőni rof erköltsben,
 Restség és kegyetlenség túled távul legyen.

XXIII.

Csemegéit Uraknak ne igen kívánniad.

Telhetetlenségérís te el rávoztassad,
Tobzodokkal barátságod soha ne tartsad,
Szüleidnek mindenben magád alá adgyad.

XXIV.

Dolgokat gonoszoknak soha ne kövessed,
De sőt az böltseséget szűnetlen keresled,
Személyt ne néz, s' az bossú állást elkerüllyed
Mint rest ember, kezedet te övé ne tegyed.

XXV.

Ertekezni Királynak igen tisztességes,
Király lévén, gonofság tévőket meg büntess,
Kérkedséget, versengést, kérlek te hátra vess,
Igyekezzeél, gyűlöldölddelis jól tchess.

XXVI.

Fel fedezi Salomon bolond ember dolgát,
Es csufollya minden rest embereknek álmát,
Es a' ki már dolgában avatya ő magát,
A' ki másnak vermet és, abban vetti nyakát.

XXVII.

Gorombájul holnapot soha ne igérjed,
Senki előtt magadat kérlek ne ditsérjed,
Atyád regi barátit igen meg betsüllyed,
Barmaidnak mindenben intlek, hasznát vegyed.

XXVIII.

Hasznát írja jo s' gonos lelki ismeretnek,
Int szorgalmatos ismeretire a' bűnnek,
Tiltat is ki ontását az ártatlan vérnek,
Soha nem lebbűksége, ki ad az éegénynek.

XXIX.

Írja a' Bölts vakmerő emberek romlását,
Hizelkedésnek és az életnek hasznát,
Gyermekeknek javallja fanyargattatását,
Az engedelmeiségnek, s' haragnak mi voltát.

XXX.

Két dolgot Salomon kér itten az Uról.
Es holl a' telhetetlen szeret koporsórol,
Négy el szenvedhetetlen, s' el rejtett dolgokrol,
Négy szépen járó, és négy okos állatokrol.

XXXI.

Lemuelet igen szépen inti az ő anyja,
Affonytól s' réfségségtől hogy magát meg ojjá,
Igalságnak is legyen hű szolgálatója,
Végtere a' jó affonyt Salomon le irja. 659.

PREDIKATORI KÖNYV.

I. R E S Z.

A Z emberek dolga csak hijában valóság,
Ite' földön semmiben nintsen állandóság
Sőt Salamon azt mondgya, vagyon nyomoruság
S' minden ő böltsesége csak hazotalanság.

II.

Bor ital, és vig lakás örömet nem hoznak,
Sőt minden majorságok hirtelen el mulnak,
Mind böltsék, mind bolódok egjaránt kimulnak
S' minden jók csak az Isten kezeitől vagynak.

III.

Catalogusban a' bölcs időket le irja,
Isten gondvilelésétis előnkben adgya,
Minden ítéleteket Isten igazgattyá,
Ember itt a' barmokhoz hasonló azt mondgya,

IV.

Ditséri Bölts Salamon itt a' meg holtakat,
Pirongattyá az után a' rest bolondokat,
Szidgya a' telhetetlen egyes gazdagokat,
Egjbé vetvén bölts gyermek s' bolód királyokat.

G 5.

V. Em

V.
EMBER Templomban magát miképen viselli
 Meg mongya a' Salamon, csak az Urat féllje.
 Hogy ne vágyon modneikül bántalá sok pénzre
 Sőt keresett jószágát csak jó helyre költse.

VI.
FELÉS sok gazdagságok csak máfra maradnak
 Nemis hagyhattya sokbor az ő fiainak,
 Ezek a' halálbanis semmit nem használnak,
 Jobban vagyon hát forsa idétlen magzatnak.

VII.
GYÁFOS házhoz be menni jobb lakalomnál,
 Nintsen jobb bõltéségre való vágyodásnál,
 Jo cselekedet nintsen emberi állatnál,
 Nints el hidd gonoszab is a' bõnyí állatnál.

VIII.
HAGYOMÁNYÁT meg tartsad a' te Királyodnak
 Kegyetlen igazgatok hirtelen el mulnak,
 Nevezi ezt Salamon csak haszoralannak,
 A' testi ítéletek semmit nem használnak.

IX.
ISTENNEK ő dolgai meg tudhatatlanok,
 Bõltsek és a' bolondok egyaránt halandok,
 Mint az halak hálóban belé akadándok,
 Bõlcsek az verseknél többet használhatnak.

X.
KIRÁLYOKKAL, meg tanít, miképpen elliyenek,
 Iaj az orfágnak, melynek Fejedelme gyermek,
 A' rof Királyok miatt orfágok el vesznek,
 Királyokrol gonoszac int, ne beszéliyenek.

XI.
LÉGYEN bizodalmad csak egyedül Istenben,
 S' az

S' s' szegényekhez kezed adakozó legyen.
 Jollehet bár ez világ, mint mezédes legyen.
 Mind az által az halál te elmédben legyen.

XII.

Magokban bizakodó ifjakat szollittya,
 Es minden részeivel vénséget le írja,
 Csak hijában valoknak mind ezeket mondgya,
 Az Isteni félelem embernek fő dolga. 672.

ENEKEK ENEKE.

I. R E S Z.

A Nyasbentegyház ekes mátkáját kívánnya,
 Minden méltatlanságát nékie meg vallya,
 Az Christus völgyénis őt magához hívja,
 Őstán egymás képséget mind kettő megmongja

II.

Bizonyittyák mindennek az ő képségeket,
 Menyasszony néki adgya csak az ditsőséget,
 Meg az ő jegyeseis meg ditséri őtet,
 S' írja egymással való közösüléseket.

III.

Christushoz való buzgó szerelmét jelenti,
 Melyre nevezve mátkáját szüntelén keresi,
 Azért az ő jegyese őtet őrizteti,
 Agyas házában miglen őtet bé viteti.

IV.

Ditséri Christus itten el jegyzert mátkáját,
 Annak az ő szépségét s' tőkéletes voltát,
 Méznélis kedvesfebnék mongya az ő báját,
 Kívánnya azért hamar való hozzá jutat.

V.

Enni, s' vigan lakozni barátit kísérteti,

Más.

Mátkája sok bűneit előtte fel feddi,
Hivekkel egyetemben jegyesét keresi.
S' ő magát erős hittel benne erősíti.

VI.

Fel magasztallja Christus az ő szép mátkáját,
Jelentvén hozzá való buzgó kívánságát,
Ostán néki meg írja gyönyörű szép voltát,
Es leány társainak hozzá való szavát.

VII.

Gyenge ékes szépségét mégis commendálja
S' annak minden ragait nagy szépen le írja,
Az ő mátkája sávját kinek hogy meg hallja,
Önnön magát egészlen nékie ajánlja.

VIII.

Házasságot Christusnak mátkája kívánja,
S' az ő hozzája való szerelmét meg mondja,
A' pogány népeknek is hivatalljára írja,
Végezetre jegyesét ő magához hívja.

E S A I A S P R O P H E T I A I A.

I. R E S Z.

AZ Esaiás, a' ki Amos fia vala,
A, mennyet és a' földet bizonságul hívja
Io cselekedeteket a' népnek utálja,
Istentől el hajlottak, álmélkodik rajta,

II.

Beféll a' pogányoknak hívattatásáról,
Panafolkodik ostán nép gonosz utáról,
Szoll az Istentől való el hagyattatásáról,
Kiket el akar vonni a' bálványozástól,

III.

Csak híjjában azmongja, biznak emberekből
Mert

Mert azokat hirtelen mind el vesztí Isten,
 Romlálóknak okais meg mongya mi légyen,
 Negédes áffonyokat kárhoztattya itten,

IV.

Dicsőséges, és igen tisztességes leszen,
 Övendő Messiásnak napja az hivekben,
 Mert azokat meg mossa drága szent vérében,
 És háboruságokban nagy oltalmok leszen.

V.

Eneket Esaias szőlőről énekel,
 A' népnek gonofsága meg iratik rendel,
 Prophéta tsakjait kiált nekik tellyességgel,
 Ellenséget el hoza nagy hirtelenséggel.

VI.

Fel emelt magas békben az ur Istent látá
 Eleven fénnel Angyal ajakát tisztítá,
 Az után prédikálni őtet ki bocsátá,
 Fogságát s' pusztulását a' népnek meg mondá.

VII.

Gyűjte számtalan népet Refin Acház ellen,
 Esaias biztattya, hogy semmit ne félljen,
 Az seplőrelen fűzis fogad még méhében,
 Iudának romlását is meg jelenti itten.

VIII.

Had miatt Syrus, és az Izrael el romlik,
 Affyriai népis Iudára érkezik,
 Istentől pártolással Iuda vádoltatik,
 Varaslokhöz járásért igen meg feddetik,

IX.

Iudát Isten viszontag itt meg bátorítja,
 Messiás jövésével szépen vigasztallja,
 De az Izrael házat az Isten meg romlítja,
 S' minni a' láng meg emélti a' haragját

X.

Kiált jait Esaiás az hamis Biráknak,
 Es szörnyű veszedelmet az Assyriusnak,
 Fogságból meg térése leszen még Iudának.
 Uttyátis, meg írja az pogány Királynak.

XI.

Lészen lessé tövéből igen szép virág szál,
 Iuh az farkassal egygyütt nyugóik bátorsággal,
 Még a' pogány nepekis meg térnek az által,
 Sidokat fel ruházza Evangeliommal.

XII.

Melleyekért hálákat ad Prophéta Istennek,
 Őtet valya egyedül csak őrizőinek,
 Esint dicséretre mindent szent nevének,
 Csuda tétit hirdetsék egész föld népének.

XIII.

Nagy romlásť Baby öröl Prophéta jóvendől
 Es fenyegeti az Mediabéliekkel,
 Miképpen a' Sodoma el vész tellyességgel,
 Ugy hogy, vadaks' madarak lakják berte bőljel

XIV.

Okátis itt meg mondgya Babylon vesztének
 Rut csufolo éneket rolok énekelnek,
 Az ő maradékjokis mind el törültetnek,
 Philistea romlásti ostan következnék.

XV.

Pusztulását Moabnak az után meg mongya,
 Keserves siralmokat, mint leszen le írja,
 Messze földre el hallik szörnyű jajgatása,
 Ki fegyvert el kerüli, oroszlán meg rontya,

XVI.

Rosszul valo térésért áldozat nem használ,

Fenye-

Fenyegeti erősen Moábot romlással,
Emlegetiis öket sűrű ohajtással,
Három esztendő múlva eljő hamartággal.

XVII.

Syriában épített Damascus városnak,
Hasonló romlásáról szól az Ephraimnak,
Az után okát ugyan itt meg mongya annak,
Es jait kiált végtére a' fok kborlokknak.

XVIII.

Tengeren túl lakozó népeket retenti,
Igéri, az ő népét azokról meg menti,
S' pogányok lesznek, vadak a' madarak étkei,
Meg szabadulás után nép Istent dicséri.

XIX.

Veszedelmet jövendől Egyiptus orfágról,
Isten fok féle dolgot küld rájuk oltorol,
Az után emlékezik őt nagy Városokrol,
Izraellel az hitben eggyező voltokrol.

XX.

Zászlóval, s' haddal mikor Thàrtàn Azotusba,
Be ment volna, leg ottan hagásbol Prophèta.
Mezitelen vérkezven Egyiptust csufollya,
Hogy Izraelis félre Istenhez fordulna.

XXI.

Az után a' Babylon romlását meg írja,
Es szörnyű el esését ör-állo kiáltja,
Dumah népe ellenis veszedelmet monda,
Még Arabiánakis romlást prophétála.

XXII.

Bánkodék Ierusalem hirtelen romlásán,
Mivel várakban bíztak, Istent hátra hagyván,
Őttek s' ittak, lakoztak örömmel taptalván,
Elischimeⁱⁿ nagy Isten sóbna után.

XXIII.

XXIII.

Citimból immár többé Tyrusba nem menek
Mert sok gazdag kalmári nékie el veszttek,
Es hetven éstendeig mind csak puftán lesnek,
Meg épülvén, fejenként Istenhez meg térnek.

XXIV.

Dobolás és vigasság földökben meg fűnik,
Mivel az ő lakosai mind el pusztittatik,
Estigen kevés benne othon meg hagyatik,
Vegre meg szabadulván, az Istent dicsérik.

XXV.

Ezért hívek Istennek nagy hálákat adnak,
S' egydül Istent vallyák oltalmazójoknak,
Az Evangéliomra fejenként hivatnak,
Lelki testi ellenségek meg rontatottak.

XXVI.

Fel szoval az Istennek hívek énekelnek,
Es az ő jó voltáról bizonyosságot tesznek,
Meg vallyák hogy igazán tőle büntettetnek,
Inti, harágja előtt hogy el rejtezzének.

XXVII.

Gonoszoknak vesztével őket vigasztallja,
Az ő népét az Isten gyengén oltorozza,
De Ierusalem népét fogságra hajtattya,
Evangéliom által ismét vißá hozza.

XXVIII.

Haddal Ephraim népét Isten fenyegeti:
A' testi bátorságot ludátis meg feddi,
Nagy tudatlanságokat nekik fel fedezi,
Mind azáltal hívét csak gyengén csépli.

XXIX.

Iajt kiált Ierusalem hitetlen népének,

Mert

Mert fenyegeté ennek semmitis nem hisznek,
Istenhez csak ajakkal, s' szájjal közelgetnek,
Az hivek kik ezt hallják Istenhez meg térnek,

XXX.

Kik Egyiptom országból segítséget várnak,
Feddi őket erőssen, hogy bot nem fogadnak,
Az meg tért embereknek gyűmöltsők iratnak,
Veszedelmet jövendő a' pogány Királynak.

XXXI.

Lovaikban bizokat itten pirongattya,
Ostán ennek szép három okaitis adgya,
Prophéta meg térésre az Istenhez hijja,
Es szép igéretekkel őket vigasztallja.

XXXII.

Meg írja Ezechiás Királynak országát,
Es annak dicséretes szép igazgatását,
Inti a' nepet, tartsanak pénitentiát,
Melynek osztán le írja gyönyörű szép hasznát,

XXXIII.

Nagy veszedelmet kiált a' Semnacheribnek,
De szabadulást ígér nyomorult népének,
Az hitetlen emberek csak Istenre vetnek,
De az Isten oltalmok lesz ő hiveinek.

XXXIV.

Ostán a' pogányokat Isten perben hijja,
Mert keményen haragszik az Edomitákra,
Veszedelmetis botsát Botzra Városára,
Sárkányoknak s' vadaknak lesz örök barlangja.

XXXV.

Prophéta itt meg mongya Messiás jövését,
Vigasztallja bánatban el cpedett népét,

H

Kinek

Kinek elő belzéli lok jó téteményét,
Vakoknak ki meg nyittya az ő szemek fényét,

XXXVI.

Rabfache követéségre el jó nag kevélyen ,
S' Isten ellen isonyu rut káromlást tében ,
Hogy semmi bizodalmok ő benne ne légyen ,
Ez ízo Ezechiáshoz leg ottan bé mégyen.

XXXVII.

Sennacherib Királynak rut káromkodását,
Ellenben Ezechiás panaszolkodását,
Isten meg halván, küldé hozzá jó válassát ,
Angyal által egy éjjel le vágatá hadát.

XXXVIII.

Testamentom tételre a' Királyt nogattya,
Ezt halván Ezechiás, keserveffen síra,
Kinek ismét életét Isten hozsza birtya,
Jelét látván, Istennek nagy hálakat ada,

XXXIX.

Ugyan akkor csak hamar Babylon Királya,
Kőszönteni követit hozzája botsattya ,
Ezechiásis kentsét nekik meg mutattya,
A' mellyért Esaiás igen meg dorgállya.

XL.

Vigasztallya a' népet Isten jó voltával ,
Bizonyitta is az ő hatalmagságával,
Nem vettetik az Isten őszve a' bálvánnyal,
Hiveire rá vigyáz ő mind éjjel nappal.

XLI.

A' pogány népek előtt őket perben hívja ,
Es Abrahám atyokkal tölt friggyel biztattya ,
Sok szép ígeretekkel őket vigasztallya,
S' az bálvány imádokat neveti csufollya,

XLII.

XLII.

Biztattya itt erőssen Christus jövésével,
 Ki a' gyenge meg törödi nádat nem rontya el,
 Es dicséretre inti népét szerte széllyel,
 Feddi hogy jo tétet nem latnák szemekkel,

XLIII.

Chaldeából Sidokat haza szabadittya,
 Es Isteni hatalmát nékik bizonyittya,
 Kepmutatással népet erőssen vádoliya,
 Véikeket csak magáért nékik meg botsáttya.

XLIV.

Drága ígéretekkel ismét vigasztallya.
 Es az ő Istensegét erőssen állattya,
 A' bálvány faragokat neveti csufollya,
 Es az Izraelt inti az halà-adásra.

XLV.

Emlekezik Prophéta a' Cyrus Királyrol,
 S' az Istennek igen nagy hatalmagságáról,
 Es az után jött kiált Babyloniáról,
 Nép szabadulásáról, s' gazdagulásáról.

XLVI.

Fel kiált nagy fel sóval, Bél es Nebo ellen.
 Népet inti, egyedül Istenben reménylen,
 Feddi ostán kik biznak bálvány Istenekben,
 S' azoknak ellenében veti magát Isten.

XLVII.

Gyáffal Babyloniát itten fenyegeti,
 Kevelységet az Isten még őket meg veti,
 Kegyerlenségeket is nékik el nem tűri,
 Hanem mint fél a' hamvat, őket félllyel hinti.

XLVIII.

Halà-adatlanságról Sidokat meg feddi,

Hogy bavat nem akarják nékie fogadni,
 E penitentiára osztán őket inti,
 Babylonból meg hozza, nekik azt igéri.

XLIX.

Iővendől Esaiás Christus személyéről,
 Es nagy sokat beszélget hűségess tisztiról,
 Emlekezik s annak jó teteményéről,
 Végezetre áll oltán a' pogány népekről.

L.

Kiván az Isten tőlők bizonság levelet,
 Egy emberis nints, mikor hozzá hívja őket,
 A' prophéta ő tőlők nagy sokat szenvedett,
 Szofogadásra inti az igaz hiveket.

LI.

Légyen bizodalmok csak egyedül Istenben,
 Es igen reménynek az ő erejekben,
 Örülnek jövődöben ellenség veszteken,
 Mert a' pohár reájok már többé nem megyen.

LII.

Meg szabadításával népét vigasztallja,
 Babylon fogságából mert meg szabadittya,
 Inti is ezért őket az halál-adásra,
 Christus el jövését is nagy fépen lejrja.

LIII.

Nyomorultsorsát itten Christusnak meg írta
 Minden mi fájdalomkat mivel ő hordozta,
 Mint a' juh, nyirő előtt, száját sem nyitotta,
 Eletét is éretünk az halálra adta.

LIV.

Örvendezzen s' vigagyon meddő vigórmel
 Vigasztallja Istennek kegyelmességével,
 Anyaszentegyháznakis meg épülésével,
 Nyomoruság végével s' ellenség vesztével. LV.

LV.

Pogány népeket vizre, borra, s' tejre híjja,
 Anti-is mind fejenkent penitentiára,
 Az gonos ember az ő rossz utát el hadgya,
 Sok szép ígéretekkel őket bátorítja.

LVI.

Rendes igazságnak is int meg tartására,
 S' az kik azt el követik, boldogoknak mongya,
 Sok szép ígéretekkel osztán vigasztallja,
 Az rest, és telhetetlen Papokat orozázza.

LVII.

Szedegeti halállal Isten az hiveket,
 De igen fenyegeti az hitetleneket,
 Kik másban helyeztetik ő reménségeket,
 Benne bizoknak Isten ki adgya részeket.

LVIII.

Teljes teli torokkal vetket ki kiáltja,
 Kép mutató voltokat a' népnek mutattya,
 Az igaz bőjtölés mi legyen, meg mondgya,
 S' az ilyen bőjtölésnek mi legyen jutalmá,

LIX.

Urnak keze, s' ereje még meg nem rövidült
 De a' meg szabadítás bűn miatt meg szűkült,
 Szeretet az embernek fiaiban meg hűlt,
 Ellenség a, Christusban igen meg szégyenült.

LX.

Világosság világra bőven ki terjedgyen,
 Hogy a' pogány nép annak világára mennyen,
 Idvesség felől nékik ígéretet tézen,
 Az Anyaszentegyházai Christusban jól tésen.

LXI.

Az Christus hivatalát Propheta meg írja.

H 3

Abya.

Anyaszentegyház végre épölnie fogna,
Gyalázatnak mi légyen jutalma, meg mondgya,
Anyaszentegyház helyett örül a' Prophéta.

LXII.

Buzguságát Prophéta itten ki jelenti,
S' az Anyaszentegyházat igen meg dicséri,
Parantsollya mindenütt ez jokat hirdetni,
Sionnak Szabadító mert el fogna jöni.

LXIII.

Csudálatos, azt írja, Christus bajvivása,
Isten kegyelmességie mind elő számlállya,
Es háládatlanságát a' népnek meg írja,
Buzgo könyörgéséit az után ki ontja.

LXIV.

De mégis né bűnik meg buzgo könyörgéstől
Emiekezvén Istennek jó téteményiről,
Az után vállást tézen a' népnek bűnéről,
Viszontag kegyelmet kér nekik Istentől.

LXV.

Esméretit a' pogány népeknek meg írja,
Sidoknak gonofságát rendel elő hordgya,
De a' maradék népet az Isten meg tartya,
Gonoszokat rettentí, s' népét vigasztallja.

LXVI.

Föld Isten lábainak nyugoto Sámolya,
Az kep murato népet ki igen utállja,
De Anyaszentegyházát még meg szaporittya,
S' népének ellenségét erősen meg rongja. 745

 IEREMIAS PROPHTIAIA.

I. R E S Z.

AZ Ieremiás írja az ő nemzetséget,

Isten.

Ielentvén Isten előtt a' maga mentéséget,
Két jel után meg érte a' nép veszedelmét,
S' hivataliyában írja meg erősitését.

II.

Bálványozo voltáért Izraelt meg feddi,
Hogy másban bizik, s' Isten háta megé veti,
De bűnőlnék ő magát mégis nem ismeri,
Szörnyű veszedelemmel őket fenyegeti.

III.

Csak térjen meg ő hozzá, még visszá fogagja
Noha bálványozásért meg vetette vala,
Inti őket az után penitentiára,
Es vallás tételeknek formáját meg írja.

IV.

De Isten meg térőknek igér nagy kegyelmet
S' engedetlenekre hoz szörnyű veszedelmet,
Es penitentiára hívja itt mind őket,
Sirattya a' Prophéta nagy veszedelmeket,

V.

Egész Ierusalembe egy igazis nintsen,
Kiért meg kegyelmezne nekik az Isten,
A' pogány nép reájok jó hirtelenségben,
Kiknek hirtelenségét meg mutattya itten,

VI.

Fenyegeti Sidokat Babylon népevel.
Okátis adgya, rájok azt miért hozza el,
Aldozatycok ő nekik nem kedves Istennél,
Mert Isten csak hijában bajlodott ez néppel,

VII.

Gonosz és képmutato Sidokat meg feddi,
Es penitentiara mind fejenként inti,

H 4

Az

A' Prophétát nem hadgya Isten imádkozni,
Aldozatyokis nem kell, s' népet fenyegeti.

VIII.

Hellyekből tsontyokatis mind ki hánjattattja
Estragnál és fetskenél roßabbaknak mondgya,
Inti őket az után penitentiára,
Mig nema' Chaldeusok el vinnék fogságra,

IX.

Istena' Ieremiás a' népet firattya,
Es a' Ierusalemről veszedelmet monda,
Az áßsony ú baráttyát firni meg tanítsa,
De csak Istenben legyen népnek bizodalma,

X.

Követését a' pogány népeknek meg tiltya,
Es a' bálvány csinálást benne kárhoztattya,
Mellyért őket fejenként mind bélyyel hánattya,
Végre ostán könyörög értek a' Prohéta,

XI.

Lakosít Ierusalem városának inti,
Es az Isten frigyére rá emlékezteti,
Iszonyu nagy romlással őket fenyegeti.
Az Anathot várostis erőssen ijjeßti.

XII.

Mi legyen annak oka, hogy a' gonosoknak,
Ulyen jól vagyon dolgok, s' izepen virágoznak
A' pástörök nyájokkal egygyűt mind el fogynak
Ostán szabadulással meg vigasztaltatnak.

XIII.

Népnek meg vettetését az övel jelenti,
Szörnyű veszedelemmel őket fenyegeti,
Mind Királyt, mind kölséget meg térésre inti.
Az ő nagy romlásokat nekik hirdet.

XIV.

XIV.

Országban nagy fárazság és nagj éhség léssen
 A' Prophéta könyörög Sido népert itten,
 Isten neki ezekre osztán választ téssen.
 Az hamis prophétákat fenyegeti Isten.

XV.

Prophétának az Isten itten választ téssen,
 Nyomorult sorsán a' ki fir vala erőssen,
 És nagy ártatlanságát meg mutattyá itten,
 Kik obán az Ur Isten erőfit tisztiben.

XVI.

Rendes és törvény szerint valo házasulást,
 Tiltya a' Prophétától firást s' vigan lakást,
 A' népis a' bűn ellen halván nagy kiáltást,
 Meg érti az isonyu rettenetes romlást,

XVII.

Szivnek nagy kemensége itten meg iratik,
 Atkozott ember, a' ki emberekben bizik,
 Jeremiás Prophéta értek imádkozik,
 Szombat meg törésejért kapu meg gyujtatik,

XVIII.

Tanulni a' Prophétát fazekashoz küldi,
 Népet, ha meg nem térnek, igen meg bünteti,
 A' nép Jeremiásra akara támadni,
 Kiknek veszedelmeket az Istentől kéri.

XIX.

Ujjobban meg el küldi Isten fazekashoz,
 Honnét a' Jeremiás egy uj korlort ki hoz,
 Istenis a' ludára mert veszedelmet hoz,
 Mind az egész népelőtt kezd prophétáláshoz.

XX.

Veretik Jeremiás a' Passur fő Paptól,

H 5

Kinek

Kinek más nap jövendől az ő fogságáról,
Panaszolkodik maga rossz állapotjáról,
Mellyért születéséti meg átkozza rutol.

XXI.

Az Sedechiás tőle hogy tanátsont kérde,
Jerusalem romlását őztán meg értette,
Azért kiki magának csak gondgyát visellye,
Király háza népetis inti meg térésre.

XXII.

Bé menvén a' Királyhoz, őt térésre inti,
Kik hogy ha meg nem térnek, őket fenyegeti,
Az három Királyoknak forsát meg jelenti,
S' keserves fogságokat nekik jövendőli.

XXIII.

Csálárd hamis pástorok meg fenyegettetnek
Az hamis prophétákis mind meg feddettettek,
Kik soha az Istentől nem küldettettek,
De mind a' néppel eggyűt bizonyjal el vesznek.

XXIV.

Drága meg ért figeket egy látásban láta,
A' mely két nagy koporsóban jó és hitván vala,
Iuda népét fogságból mert ki szabadittya,
De Sedechiás Királyt az rabságra hajtya.

XXV.

Engedetlen voltokat Prophéta jelenti,
Az hetven estendőket nekik jövendőli,
Isten minden népekere pohárt el köszöni,
S' mezei pástorokat jajgatafra inti.

XXVI.

Fel szoval a' Sidokat meg térésre hijja,
De fenyegetőzésért itélik halálra,
Jeremias előtök midőn prophétálna,
Nép kezében Achicam nem adá halálra. XXVII

XXVII.

Gazdag pogány Királyok a' jármot fel vegjék
 Es Nabugodonozor Urokat tisztellyék,
 Sedechiás Király is binte ugy cselekedgyék,
 A' Templomnak edénye hogy el ne vitessék,

XXVIII.

Hanánias az egész népnek Prophétála,
 De Ieremiás őtet igen meg dorgállya,
 Hanánias a' jármot nép előtt el rontya,
 Az mellyért Hanánias csak hamar meg hala,

XXIX.

Ieremiás Babylonba levelet küldé,
 Sidokat szabadságról bizonyossá tette,
 Es az othon maradott népet meg feddette,
 Büntetéssel Semajátis meg fenyegette.

XXX.

Könyvben Istennek szavát Prophéta le írja,
 Es nagy nyomoruságát a' népnek meg mongya,
 De Isten végezetre meg meg szabadította,
 Es nyomorgatójokat erőssen meg rontya,

XXXI.

Lészen Isten népének hatalmas Istene,
 Anyaszentegyházának jól meg építője,
 Mert még uj frigyet szerez az Isten ő vele,
 Jerusalemben falaislészen meg építve.

XXXII.

Mezőtvőn Ieremiás a' zömlőczben pénzen
 Váras meg szállásakor sopánkodik ezen,
 Jerusalemben romlását meg jelenti Isten,
 De meg szabadulással biztatja ismétlen.

XXXIII.

Nagy szép ígéretekkel Ieremiás téstén,

Hogy

Hogy örökké állandó bekeségek lészén,
 Melsiásfrolis nekik ígéretet reszen.
 Kinek frigye mint a' nap olly állandó lészén.

XXXIV.

Ősztán a' Sedechiás Királyt fenyegeti,
 Szolgáiát s' szolgálóját kiki elereszti,
 De vißba vitetésért az Isten meg feddi,
 Es egész Iudát érte rabságra viteti.

XXXV.

Peldájokkal az régi Recháb fiainak,
 Az Izrael fiai itt meg czáfoltatnak,
 Mert engedetlenségért nagy veszélyre jutnak,
 Mindennemő jot íger a' Rechabitáknak.

XXXVI.

Rabságban Ieremiás egy könyvet íratta,
 Baruchis a' nép előtt azt mind elolvassa,
 A' Király el merélvén könyvet, tűzben hánya,
 Baruch ísmét ugyan azt másodszor le írja.

XXXVII

Sedechiás követer Prophétához küldé,
 S' szörnyű veszedelmeket nekik meg izente,
 Ieremiást Ieriás a' fogházba vitte,
 Király onnét ki hozta s' ísmét bé vettette,

XXXVIII.

Tömlőczben Ieremiást Urak bé vettetik,
 De az Ebed-melechről onnét ki vonatik,
 Király titkon mindenről tőle tudakozik,
 Mind váras vételéig togházban tartatik.

XXXIX

Ujjobban Nabucodnoz or a' váraßt megállija
 Sedechiás szemeit ősztán ki tolattya,
 Ieremiás felőlis hiven parancsola,
 Ebed-melech Szeretsent az Isten meg tarttya.

XL.

Vissza jő Jeremiás a' néphez Rámából,
 Godoliás meg maradt kölségnek parantsol
 A' nép haza jődögel az féllal futásból,
 Godoliásnak mongyák, tartson az haláltól.

XLI.

A' szegény Godoliást Ismael meg öli,
 Az herven Sidokatis csalárdul el veszti.
 Iohannán Hadnagy tőle népet vissza nyeri,
 Az után akarának Egyiptomban menni.

XLII.

Bizonyos válastt erről a' Jeremiástól,
 A' meg maradt nép hallá Prophéta Izájából,
 Inti, ojják magokat Egyiptom Országától,
 Hogj ha meg menekedni akarnak haláltól,

XLIII.

Csak merő hazugságnak aliták beszédét,
 S' Egyiptom országában bé vivek a' népet,
 Az holott Ieremiás vőve nagy kőveket,
 Es bőrnnyen fenyegeti Egyiptomnak földét.

XLIV.

Derekas intéseket tőn itt a' Sidoknak,
 Undok bálvány imádást hogy ōk el hagyának,
 De a' Sidok esküűnek, hogy abban maradnak,
 Veszedelemet kiálta Ophra Pharaonak,

XLV.

Ertyén Baruch a' népnek illj nagy veszedelmét
 A' Jeremiásnakis nagy fenyegetését,
 Síralmas és jaj szoval kezdé el beszédét,
 De az Isten biztattya, meg tartya életét.

XLVI.

Fenyegeti Prophéta itten Egyiptomot,

Ki Nabucodonozor erőssen meg rontott,
 Es ő tőle egészen mind el foglaltatott,
 De Isten vigasztallya végre a' Iácobot.

XLVII.

Gaza városát mig nem Pharaoh meg venné,
 Az Philisteusrolis romlást jövendőle,
 Tyrus és Sydon váraftis meg fenyegette,
 Száblóját az Ur Isten mert reá rendelte.

XLVIII.

Haddal a' Moábotis igen fenyegeti,
 Mert Isten Chaldeusok kezében erebri,
 Bálványozásért, és a' kevélységért feddi,
 De meg szabadulását ismétlen igéri.

XLIX.

Jövendőt mond az után az Ammonitákrol,
 Az Edom, és Syriának tartományirol,
 El pusztittatnak a' Nabugodonozortól,
 Végre veszedelmet mond Elám országárol.

L.

Kiált osztán nagy romlást Babyloniának,
 Okátis meg mondgya ő el romlásának,
 De nagy örömet hirdet el epedt nyájának,
 Hogy Babyloniából még ki szabadulnak.

LI.

Lerontya az Ur Isten a' nagy kevélsységért,
 Babylonnak falait erőszak tételért,
 Sarajást el bortsáttya Isten Sido népért,
 Parantsollya olvasni ezt vigasztalásért.

LII.

Meg szálván, meg is vévék a' Ierusalemet,
 Szemtelen Sedechiás vasba veretterett,
 Váras, s' Templom meg égven, nép el vitetterett
 Babylonban Ioáchin nagyra emeltetett. 757.

IEREMIAS SIRALMA.

I. R E S Z.

A Nyasbentegyház képébe az ő nagy panaszát,
 Ki önti Ieremiás itt az ő siralmát,
 Kérinép bűneinek meg borsátratását,
 Fordítsa pogányokra az ő nagy haragját,

II.

Bánattyát még ki önti a' népnek képében,
 Hogy így el pusztulának siránkozik ezen,
 Megtanította, mint kellyen állani ez ellen,
 Mint véteiknek ismét Isten kegyelmében.

III.

Csak siránkozik mégis Prophéta a' népért,
 Panaszolkodik Isten szörnyű csapásáért,
 De kétségben nem esik még Istenben ezért,
 Könyörög ellenségnek meg rontatásáért.

IV.

De még itt sem szűnik meg a' siránkozástól,
 Panaszolkodik a' nép nyomoruságáról,
 Az után jövendőt mond izabadulásokról,
 Az Edomitáknak meg rontatásokról.

V.

Elő számlálván a' nép nagy nyomoruságát,
 Sirattya a' bűn miá lőtt szörnyű romlását,
 Engeszteli Istennek az ő nagy haragját.
 Es kéri elébbeni nagy irgalmaságát.

802.

EZECHIEL PROPHECIAIA.

I. R E S Z.

A Z prophétálásnak itt idejét meg írja,
 Ezechiel egykoron négy állatot látja,

Az

Az után meg négy kerék eléiben állá,
Es Saphir kő színű szék szeme előtt vala.

II.

Bátoritván az Isten őret félelméből,
Parancsollya el mennyen a' néphez ézentől,
Hogy prophétálljon nekik ő félelem nélkül,
Levelet küld az Isten, irtat kívül belől.

III.

Csak hamar azt a' könyvet el vevén, megévé
S' az után Izraelhez az Isten el küldé,
Az népet meg nem feddő pástort meg büntetné
Ditsóságot az Isten mezőn ki jelenté.

IV.

Darab tégla parancsol, tégyen eleibe,
Az város meg állását hogy ázzal jelentse,
Kenyerétis fok napon vesztég fekvé egye,
Aztis penig emberi ganéj alatt súfse.

V.

El beretváltattya mind haját és szakállát,
Hogy az által példázza a' népnék romlását,
Jelenti itt az Isten haragjának okát,
Esküszik, hogy meg állja a' népen borbuját.

VI.

Fenygeti a' népet bálvány imádásért,
De némellyeket meg tart fegyvertől magáért,
Őrök szabadulástis ő nekik ígért,
De némellyeket el veszt a' vakmerőségért.

VII.

Gonoságoknak vége azt mongya, hogj eljöt
Es a' veszedelemis immár el érkezött,
Mert köztök a' gonoság már meg gyökerözött,
Azértan el nem mehet senki Isten előtt.

VIII.

VIII.

Hasonlatosságban az Isten megjelenik,
Ezechiél lélekben ösztán el vitetik,
Népnek bálványozása néki mutattatik,
Melly miá az Istentől a' nép meg vereték.

IX.

Isten nagy veszedelmét Vârasnak jelenti,
Es az ő szerelmest Thauval jegyzeti,
De meg nem jegyzettek mind meg ölettetik,
Előis számláltának azoknak okai.

X.

Kerekek között egy sêp ifjusenet vében,
Kik Cherubínok alatt valának helyhervén,
Négy lelkes állatokról emlékezik itten,
Kiket Chebâr vizénél látott volt nem régen.

XI.

Lélek által Templomban Prophéta viteték,
Es fenyegeti, a' kik népet el hitettek,
A' népnek szabadulás ösztán ígérteték,
Ezechiél ismétlen vissza viteteték.

XII.

Minden portéskotskáját Prophéta ki horgya,
Királynak el főkését hogy azzal példázza,
Ehség és bomjuságról östán prophetála,
Veszedelmet az Isten hirtelen el hozza.

XIII.

Nem igaz Prophétákis itt meg faddetnek,
Szörnyű veszedelemmel meg fenyegetnek,
Prophetá ábfonyokis együtt mind el vesnek,
Valakik hazugságot népnek jövendőnek,

XIV.

Okatlan bálványt a' kik szívekben emeltek.

Az Istentől tanácsot azok nem kérdenek,
Bűnöknek büntetési mikor el érkeznek.
Daniel s' Iob által is meg nem menekednek.

XV.

Példát véssen az Isten a' Szőlő fájáról,
A' mely meg emésztetik a' tűznek lángjátul,
Igy a' Jerusalemis tűz miatt el pusztul,
Mivel el hajlottanak fejenként az Urul.

XVI.

Rutságából az Isten Izraelt fel vövé,
De Isten ajándékot ő bálványra költé.
A' mellyert nagy csapással őt meg fenyegeté,
Pogányok térsétis itt meg jóvendőle.

XVII.

Sasoknak példájában szoll Sedechiásról,
A' ki el szakada Nabugodonozortól,
Es az után ismétlen Zorobábelről szol,
S' annak személye alatt Christus országáról.

XVIII.

Terhét maga bűnének kiki mind viselyle,
Még nem hal, a' ki atya vétkeit nem követte,
Ki a' joutról el tér, halál szál fejére,
Meg térőket az Isten vészli kegyelmébe.

XIX.

Utolso veszedelmia a' két Királyoknak,
Az rozslán kölykökön itt meg példáztatnak,
Szőlő tőhöz a' Sidok hasonlítottanak,
Mig nema' nagy tűz miatt mind el pusztultanak.

XX.

Választ nem ada Isten a' tanács kérdőknek,
Rut háládatlanságok szemekre vetetnek,
De Babyloniából még ki menekednek,
Mint erdők a' tűz miatt mind meg égettetnek.

XXI.

A' Jerusaleem népet fegyverrel ijeszti,
 Pogány Király uttyait meg jövendőteti,
 A' Sedechiást Isten tisztiból le veti,
 Az Ammonitákatis veszedelem éri.

XXII.

Búséggel Jerusaleem vétkeit számlállya,
 A' mellyért kemenczében őket meg olvaſtja,
 Es az után feddözik hamis prophétákra,
 Mert senki nintsen, a' ki törésre állana.

XXIII.

Csunya rutsági itten Izraels' Iudának,
 Két parázna bémélyben előnkben adának,
 A' rut bálványozásért mind el pusztitnak,
 S' magok szeretőjétől fegyverre hanyatnak,

XXIV.

Dereksaffan fel forro fazéknak példája,
 A' nagy Jerusaleemnek égését példázza,
 Meg holt feleségénis nem sir a' Prophéta,
 Izrael népénekis mert ugy leszen dolga.

XXV.

Erős nagy fenyegetést tében Ammon ellen
 A' Moábot és Seirt fenyegeti Isten,
 Edomnak fiainis bosszút áll erőssen,
 Philisteusokkalis azonképpen tében,

XXVI.

Fenyegeti az Isten Tyrusnak városát,
 Mivel Jerusaleemnek örülte romlását,
 Ő rajta a' sok kalmár ki onti síralmát,
 Mert már el nem adhattya sok kalmár áruját,

XXVII.

Gazdagságait itten Tyrusnak számlállya,

A' mellyért Ezechielen meg sirattya,
Mivel hittelséggel léizen el romlása,
Ugy annyira hogy többé helre nem állana,

xxviii.

Hallatlan kevélységért Királyát meg feddi,
Es nagy veszedelemmel őtet fenyegeti,
Fegyver és dög halállal Sidontis retenti,
De az Izrael népet ismét öltve gyűjti,

xxix.

Iővendőt mond az Isten Pharaoh Királyul,
S' Egyiptus országának el pusztulásául.
Negyven esztendő múlva de ismét meg ujjul,
Nabugodonozornak igéri jutalmul.

xxx.

Keserves jait kiáltott Egyiptus orfágra.
Mert Chaldeusok által Isten el pusztittya,
A' kik által el romlik Pharaohnak karja,
Es a' pogányok közzé bélyyel el osztattya.

xxxi.

Libánus hegyén termő Cedrushos hasonló,
Egyiptomnak királya a' pogány Pharaoh,
Az ő ditsőségéből pokolra szállando,
Es minden seregével fegyverre jutando,

xxxii.

Meg sirattya Prophéta itten a' Pharaohot,
Hogy minden seregével a, pokolra szállott,
Nabugodonozornak kezében adatott,
Es éles fegyver által népestül el hullott.

xxxiii.

Népére nem vigyázo őt állot el veszti,
De hozzá meg tőrökre irgalmát terjeszti,
Várasnak meg vételét egy ember meg viszi,
Ezechielt a nép csak isuf éneknek véli. xxxiv

XXXIV.

Önnön magát hizlalo pásztort fenyegeti,
El szelledett juhait Isten őtzve gyűjti,
Es a' Christust pásztorul ő nekik igéri.
Lelki békeségeket ki által megszerzi,

XXXV.

Prophétáltat az Isten Seirhegye ellen,
Mivel őis bossút tölt az Istennek népén,
Pusztaságra jutattya őtetis az Isten,
Az Edomnak fiait el vesztí egészlen.

XXXVI.

Reménségetis nyujt itt meg szabadulásról,
Szoll a' nyomoruságnak az okairól,
Csak Isten, a' ki által mi szívünk meg ujjol,
Az szabadulás után nép még meg épül jól.

XXXVII.

Száraz csontok mezőben talpókra állának,
Igy Izrael fiai vissza hozattatnak,
Juda és az Izrael mind eggyé változnak,
Christust az ő népének teszi Királyának.

XXXVIII.

Tubál, Gog és a' magog, s' Mesech fejedelme,
Igen nagy haddal jönnek Chanachàn földere,
Hogy ő azon igen nagy dulást főstást tenne,
De nékiis ott leszen végre veszedelme,

XXXIX.

Ugyan mégis bol Gog és Mogog romlásáról,
Izrael földén való ő el hullásáról,
Sidok veséllényekis beszéll okairól,
De még vissza hozatnak végre a' rabságból.

XL.

Végre immár meg írja Templomkerítését,

13

Es az

Es az után a' külső tornácz intézését,
A' közép tornácznakis az ő meg mérését,
A' belső tornácznakis hosszát szélességét.

XLI.

A' templomnakis belső részeit meg írja,
Hosszát és szélességét mind elő fámlállyá,
Minémő formája volt falak czifrasága,
Es a' fa oltárnakis hossza, s' magassága.

XLII.

Belől és kívül minden kamarák méretnek,
Szélei s' hosszasági mind el intéztetnek,
Meg írja, sent kamarák mire rendeltettek,
Külső négy oldalai hány finger töltetnek,

XLIII.

Csuda nagy ditsőtségét Istennek templomba
Láttya, a' melytől régen el távozott vala,
Osztan inti a' népet penitentiára,
Lásd oltárt minémű volt, s' áldozatnak mongya

XLIV.

Demeg tilttya az egyik kapunak nyilását,
Parancsoltya a' bűnnek ki kiáltását,
Lásd kikre bizza Isten az ő szolgálattyát,
A' Sádok fiaira templomba járását.

XLV.

Egészen mind a' földet négy rébre osztattya,
Meg íratik itt mérték s' fontnak igassága,
Új senegeknek, és egyeb áldozatnak modgya,
Es az Innep napoknak szoros meg tartása.

XLVI.

Fel íratik itt Szombat s' új hold áldozattya,
Holott legyen a' népnek ki és bé járása,
A' fő papis jószágát hogy kire hagyhassa,
Végre itt meg íratik a' papok konyhája. XLVII

XLVII.

Gyönyörű fűp vizeknek Templóbol foljását
Meg írja termő fáknak gyümölcseinek hasznát,
Izraeli földének is részekre osztását,
Es mindenik nemzetnek elrendelt harárát.

XLVIII.

Het nemzetségeknak ki osztatott részeket,
Papoknak, Levitáknak ő jóvedelmeket,
Meg írja Ezechiél intézkedéseket,
S' a' Város kapuinak fámokat, s' neveket. 850.

DANIEL PROPHECIAIA.

I. R E S Z.

AZ Daniel Sidokkal fogságra viteték,
Es három társaival külön választaték,
Lentse, borso étellel lopva tápláltaték,
Végre a' Király előtt kedvessé téteték.

II.

Böltsek álmát Királynak meg nem jelentheték
S' Nabugodonozortól mind fejek szedeték,
Ez alom Danieltől meg magyaráztaték,
Azért a' társaival nagyra emelteték.

III.

Csináltatá a' Király egy nagy álló képet,
Sidrach, Misách, s' Abdenág nem tiszteli őtet,
S' egy tűzes kemenczében veték szegényeket
A' Királyál magáruul isten vallást tétet.

IV.

Daniel másodszor is álmot magyarázza,
Mellyet egy magas fárol Király látott vala,
Királyt barom formában isten változtatya,
De ísmét okosságát az után megadgya.

v.

Edényit az Istennek Balthásár hozattya,
S' az Ő kedves vendégir azokból itattya,
Büntetését az Isten falon meg irattya,
Országát a' Dárius hamar el foglaltya.

vi.

Fejedelmek Danielt Királynak vádollyák,
S' oroszlánok vermében szegényt bétápttyák.
De a' vad oroszlánok őtet nem bánthattya,
Király hagyta mindenek Istent magasztallyák,

vii.

Gondolkodik Daniel az látott álmrol,
A' mellyet látott vala négy birodalomrol,
Az nagy Antichristusnak szörnyű hatalmáról,
S, az Iesus Christusnakis örök országáról,

viii.

Harczolo kost, és ísmét ketskebakot látta,
Kit Angyal Danielnak mind meg magyaráza,
Ketskebaknak homlokán négy farva támada,
Antichristust, ezeknek az egyyk példázza.

ix.

Imádsággal Daniel Prophéta Istenét,
Meg találá, s' Istenis meg hallá kérését,
Meg magyarázza Angyal az hetven heteket,
Ostán meg jövendőü Christus el jövését,

x.

Keserves és nagy sirást a' Daniel tarta,
Azért Isten Angyala eleibe állta,
S' meg félemlét Danielt erőssen biztattya,
A' Görög Királynakis jövését meg mondgya,

xi.

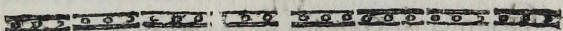
Le iratik az után Persiának dolga,

Es

Es Görög országnak is ő meg halálása,
 Az Egyiptommal együtt Sidónak romlása,
 Antiochus Királynak nagy uralkodása.

XII.

Mihály Angyal az Isten népén uralkodik,
 Utolsó fel-támadás itt meg irattatik,
 Az utolsó időkig az el titkoltatik, (gofik.
 Danielnek meg mongyák hogy ő el nyu. 862.

HOSEA PROPHECIAIA.

. R E S Z.

AZ Hóseas Prophéta egy parázna asszonyt,
 Felcsésgül el vévén, méhében fogadott,
 Osztan neki egy leányt es két fiat hozott,
 Mert Istentől Izrael népe el szakadott.

II.

Bálványozását népnek szemeire hánnya,
 Azért őket az Isten méltán ostromozza,
 Az jó utat Hóseas eleikben adgya,
 Mellyen a veszedelmet el távoztathassa.

III.

Cselekedik úgy itt is miképpen elsőben,
 Mert egy parázna asszonyt ismétlen el vészen,
 Hogy az Izrael népe csak őszvegyen ulyen,
 De meg szabadulások jövőendőben lészzen.

IV.

De számtalan vétkéért a népét meg feddi,
 Es nagy veszedelemmel őket fenyegeti,
 Mind ezeknek okául a Papokat veti.
 Iudát az Izraelnek vétkéről el inti.

V.

Egész Izraelt Isten ítéletben hívja,

De mind inkább haragszik az hamis papokra,
Minden féle csapásnak mert csak ők az oka,
De őket az Ur Isten ideig el hadgya,

VI.

Fel serkenti a' népet Istenhez térésre
Azért gonofságokat hánnya itt szemekre,
Isten irgalmasságot kíván inkább tőle,
Olztán luda népét is igen meg feddette,

VII.

Gonofságát szemére Ephraimnak hánnya,
S' a' tűzes kemenczéhez őket hasonlítja,
Mivel az Egyiptomot halálig kiáltja,
De Isten hálojokat nékiek meg hánnya,

VIII.

Hirtelen hozzá rájuk Isten veszedelmet
Kárhoztartja ő nálok a' borju kőpéket,
A' Pogányok el dullyák és el rontyák őket,
Mivel el felejtettek ő teremőjüket.

IX.

Izraelt rut paráznasággal is vádollya,
De gonofságot benne ő meglátogattya,
Mivel az Ur Istentől ő is el szakada,
Azért tőle el veti, mert szót nem fogada.

X.

Keserveffen Hoseás panaszt tőn a' népére,
Mert csak hamissan eskütt az ő Istenére,
Bethavenis végtére azért jut veszélyre,
Végre őket Prophéta hitja meg térésre,

XI.

Lelki Egyiptomból is ő népét ki hívta,
Mindazáltal halálig csak más felé tarta,
Nabugodonozornak de kezében adgya,
De mégis mint Sodomát, őket el nem rontya.

XII.

Mégis sok gonofságát a' népnek fámlállya,
Es a' Iácob házának dolgát elő hozza,
Az őártatlanságát az Ephraim hánya,
Gonofságokért Isten de meglakoitattya.

XIII.

Naponként az Izrael bűnét őregbiti,
De Isten mint a' polyvát, őt olyanná teszi,
Mint kegyetlen Leopárd az uton meg lefi,
Sok jó téteményeit előtők említi.

XIV.

Oszlopokhoz vereti apro gyermekeket,
Az után meg térésre hívja Isten őket,
S'kegyelmessen igéri meg épüléseket,
De egy bölcs fintsen, a' ki értené ezeket 826

IOEL PROPHECIAIA.

I. R E S Z.

Almélkodásra Ioel az izraelt inti,
Sáskát és szarazságot előtők említi,
Kélegetes embereket borért keseríti,
Papokatis fejeként mind tisztekre inti.

II.

Bőjtölésre s'fíráfra int itt mindeneke,
Mert rájok borsát Isten rettènetes népet,
De hozzá meg térőknek ígér nagy kegyelme,
S' jóvendőben ki tölti rájok a' Szent Lelket.

III.

Citállya pogányokat Iosaphát völgyében,
Es végre őket adgya a' Iuda kezében,
Izraelnekis semmi szűksége nem leszén, Clésén
Egyiptus, s' Edom ország mind pústává 879

A M O S P R O P H E T I A I A.

I. R E S Z.

A Mos Prophéta az ő házáját meg írja,
 Dimatchusnak s' Gazának városát vádollyá
 Tűzet küld Isten Tyrus, s' Borzra városára,
 Ammon kegyetlenségét végre meg torollyá.

II.

Basultában Moábhoz hozzája nem fordul,
 Es kegyelmes orczáját el rejti ludátul,
 Izrael házais el hagyatik az Urtul,
 Emlékezik is hálá-adatlanságokrol.

III.

Csak egyedül Izraelt foglalta magának,
 Minden gonos tsapások csak Istentől vagynak,
 Rozs hirt kiált Prophéta Asdod, s' Egyiptusnak,
 Mert kies palotái néki le romlanak.

IV.

Dus gazdag Fejedelmek itté meg feddetnek
 Kik csak nyomorgatói a' fok szegényeknek,
 Szárazsággal Istentől igen meg verettek,
 Azért őket inti, hogy, Istenhez térjenek.

V.

El romlását Izrael népének sirattya,
 Es fok gonoságokat mind semekre hánnya,
 Inti osztán fejenként penitentiára,
 Nem kedves Isten előtt addig áldozattya.

VI.

Feddi itten a' népnek testi bátorságát,
 Mivel hogy ő nem hánnya a' Ioseph romlását,
 De Isten el pusztittya az Izrael házat,
 Noha hánnya erejét és hatalmát.

VII.

Gondolkodván az Amos, ilyen látást lát,
Hogy Sáska, tűz, s' linea ő előtt volt,
Amanas Páp neki ellene támad,
De veszedelmét, néppel egyemben meg mongja

VIII.

(188)

Hamar megint lát még ért egy kosár gjümöl-
Feddi, kik nyomorgatják a' fok szegényeket,
Melly miá keserves jaj ér el fejeket,
Es nagy lelki éhségre jutattya mind őket.

IX.

Isten templom küszöbét vele lerontattya,
A' tengerben rejtőzőt kigyóis ki marta,
Pogányok meg térését Amos prophétallya,
Israelis meg önül végtére azt mongja. 888

ABDIAS PROPHECIAIA.

A Bdias Edomitát itten fenyegeti,
Es kevélységet neki szemére veti,
Inti, ne igyekezzék ez után ártani,
Sido nép terjedésétis megjövendőli. 889

IONAS PROPHECIAIA.

I. R E S Z.

A Z'ur Isten el kü dé Ionást Ninivébe,
De ő az Isten előtt futa a' tengeren,
Szélvész érkezven, Ionást bé veték a' vízbe,
Az hajobéli népis Istenhez meg tére,

II.

Bé nyel Ionást mingjárt egy Cethhal gjörába
Xönyörög olztán szegény ott nagy ohajtozva
Azért az Ur Istenis őtet meg halgattya,
Es azzala' Cethhallal vetten izárazra. 1111

III.

Cethaltol ki vettetvén, Ninivébe méne,
Kinek mihelt utzáin predikálni kezdé,
Egész ninivé népe Istenhez meg tére.
Azért Istenis nékik lám meg kegyelmeze,

IV.

Dulsul Ionás Prophéta ezen ő szivébe,
Az Ur Isten Ninivét hogy el nem vesztette,
De egy tők példájában Isten meg feddete (kedte
S' hogy Váras el nem süllyet, méltán csele- 893.

MICHEAS PROPHETIAIA

I. R E S Z.

AZ prophétálásnak itt idejét le tészi,
Izrael s' Iuda népét osztrán fenyegeti,
Bálványozó voltokat szemeikre veti,
Es kemény büntetéssel az után rettentti.

II.

Birodalmokban begény embernek marháját,
Lám nékik, kik el nyelik özvegynek jószágát,
Es kik meg nem bősüllik Isten Prophétáját,
Soha el nem kerülük Istennek ostorát

III.

Csontyáta' begénj népnek a' kik ösve rontják
Feddi, s' az igazságot hogy csak el halgatták,
Meg mongya, miként járnak az hamis prophéták
Jerusalem falait még rakásra rontják.

IV.

De itt viszontag őket szépen vigasztallja,
Hogy őket jövőendőben még meg szaporittja,
Kiki az ő fegyverét kapának csinállja,
S' Babylonia népét érettek meg rontja,

v.

Először szoll Micheás a' nyomoruságról,
Es az után Melsiáfnak származásáról,
S' az Anyaszentegyháznak szaporodásáról,
Az otsmány bálványoknak elrontatásáról,

vi.

Feddőzik az Ur Isten itt az ő népével,
Mert a' nép gonoszul élt jótéteményivel,
Inti, alázatosan járjon az Istennel,
Vádollya végre őket sok gonosz bűnökkel,

vii.

Gyümölcs miként né marad a' megfödés után
Igy itt panaszkodik hivek kevés voltán,
De még ők meg épülnek, thaza szabadulván,
Prophéta kérésére Isten válaszit adván. 900.

NAHUM PROPHTIAIA.

I. R E S Z.

AZ Nahumis Ninive ellen prophétála,
Istennek természetit először le írja,
Szörnyű nagy veszedelmet ellene kiáltja,
De meg szabadulással népet vigasztallja.

ii.

Bizonyosabban ismét veszélyvel rettentti,
Meg írja ellenségnek mint lesz készületei,
Az ő erősegeket Isten meg neveti,
Es minden szekereket tűzzel meg égeti.

iii.

Csak jajt kiáltat Isten mégis Ninivének,
Miként a' ganéj, fintén olyanná tétetnek,
Nagy Alexandriával itt őszve vettenek,
Es mins a' Csere bogár ugy el repittetnek. 903.
Haba-

HABACHUC PROPHETIAIA.

I. R E S Z.

AZ Habachuc Prophéta itt panaszolkodik,
Chaldeusis Sidokra majd fel támasztatik,
Ellenség hatalmában de fel fuvalkodik,
Gyaltnijának azértan nagy vigan áldozik.

II.

Bizonyos végezését Isten meg irattya,
Az igaz ember hibból él, Isten azt mondgya,
Babylonnak romlását Prophéta meg írja,
Bizonyos okaitis az után meg mondgya.

III.

Csendesíti Habachuc Istennek haragját,
S' elő fámlállya az ő nagy hatalmaságát,
Emlégeti Sidokkal tölt dajkálkodását,
Végezetre meg írja annak pusztulását. 909

SOPHONIAS PROPHETIAIA.

I. R E S Z.

AZ Sophoniás Iuda népét fenyegeti,
Hogy a' Bálványozásért veszedelem éri,
Ragadozó voltokért Isten meg bünteri,
Es kegyetlenségekért a' tűz meg emészti.

II.

Bűnös népet Prophéta meg térésre hívja,
Az Isten it haragszik Philisteusokra,
Ammon és a' Moabra haragját kiöntya,
Szeretsent, s' Assyriát rutul el pusztittya.

III.

Csontoris őszve ronto nagy éh farkasoknak,
Fejedelmeket mongya mind oroszlánoknak.

De még megépülését Anyaszentegyháznak,
Es őremét meg írja Sion leánvának

AGGEUS PROPETIAIA.

I. R. E. S. Z.

AGgeus Sido népet erőssen meg feddé,
Hogy az ő maga házát ki ki építené,
Es az Isten Templomát csak pústán felelné,
De osztán Zorobabel építést el kezdé.

II.

Biztattyá itt Aggeus a' népet erőssen,
Hogy ez Templom máshónál ditsőségesb léssen
Az ő bűnteréleknek okát mondgya itten,
Es minden jokat ígér végre nékik Isten. 918

ZACHARIAS PROPETIAIA.

I. R. E. S. Z.

AZ Zachariás, ki volt Borrachiás fia,
A' népet az Istenhez meg térésre hívja,
Az után megint őket szépen vigasztallja,
Három jelenést néki az Isten mutata.

II.

Biztattyá Ierusalem meg épülésével,
S' az Anyaszentegyháznak ki terjedésével,
Népének a' fogságból el ki mentésével,
S' pogányoknak Istenhez való térésekkel.

III.

Christus Isten Angyala Sánhánt meg dorgállja
A' fő papságot Isten helyére állattya,
Mesiás jövetelét nagy szépen meg írja,
S' az ő eljövésének hasznátis meg mondgya.

IV.

Drága tiszta aranyból való gyertya tartot,

S' az után két olajfát Zachariás látott,
Kiket Angyal nékie mind meg magyarázott,
Isten lelke mellyekből népre ki áradott.

v.

Egy eg alatt repező béles s' hosszú könyvet,
Látott, s' Angjal meg mondja, hogj az mit jeléte
Es az után másodszor látott egy mérteket,
Ostán egy széles órat, s' állony embereket,

vi.

Fordulván lát lovakat, és négy sekereket,
Angyal néki meg mondgya jegyzik a' sekeket,
Es az után meg írja Messiás jövését,
S' annak az Ő Királyi és Papi tiszteit,

vii.

Gyűlésben Zachariás népnek válaszzt ada,
A' bõjt felől, kit a' nép Ő tôle kérd vala,
A' bõjtis haszontalan Istennel azt mondgya,
Hogy ha bíves meg terés ahhoz nem járulna.

viii.

Haragszik az Ur Isten a' sok pogányokra.
De népét vigasztallja, hogy bőven meg áldgya
Az után inti őket penitentiára,
Pogányokat az Isten még végre el hijja,

ix.

Isten a' pogányokat itten fenyegeti,
Messiásban oltalmát népének igeri,
Ki segenyül csak Szamár hátán fog el jöni,
Sion fiait Isten sok jokkal bé tölti.

x.

Kérjenek esőt, ha kell, egyedül Istentől,
S' nem a' kőből es fából faragott képektől.
jövén-

Iővendőben az Iuda házais meg eppül,
Minden pogányok között csak hamar egyben
Gyűl.

XI.

Libánus hegyét, s' Bását az Isten el rontya,
Az ő kedves nyájának vala jó pásztora,
De mivel meg bűsülni ez Pásztor nem tudta,
Azért Isten is őket rosz pástorra bizza.

XII.

Meg őrzi az Ur Isten a' Ierusalémet,
Ellenségnek nehéz kő gyanánt hadgya őtet,
Igéri lakosira kegyelemnek lelkét,
Hogy fejenként meg bányák s' sírassak vétkeket

XIII.

Népnek gonosz bűneit az Isten el mossa,
Nem lében a' nép között több hamis prophéta,
Fegyvert Isten fordította az ő pástorára,
S' a' kedves hiveketis végre még kohollya.

XIV.

Ősztán a' Zachariás az háboruságról,
Szol, és Isten népének szabadításáról,
S, a' gonosz ellenségnek meg rontatásáról,
Végre a' pogányoknak el hivatásáról. 925.

MALACHIÁS PROPHETIAI.

L. R. E. S. Z.

AZ Malachiás népet háládatlansággal,
Vádollya utálatos képmutatossággal,
Áldozattyokis nintsen tőle rendelt moddal,
Mert ezek áldoztanak neki rosz bárányal.

II.

Bizonyságot tésen itt Isten a' Papoknak.

K 2

Hogy

Hogy ők az ő útban niven nem jártanak,
Az régi szövetségtől messze távoztanak,
Es az egy feleségre többet is hoztanak.

III.

Christusrol és Iánosrol ígéretet tészen,
A' népnek gonofságát elő rakja itten,
Es penitentiára hívja őket Isten,
Az Istenfelőlnekis ígéretet tészen.

IV.

De még minck előtté Messiás el jön,
A' ki az emberekben külömbséget tenne,
Int, kiki figyelmezzék Mozes törvényere,
Amaz Illyés Prophéta míg ísmét el jön. 939.

Az ô Testamentom Canonicus Könyveinek

V E G E.

A Z

VI.

Fel jegyzette Sz. Máthé a lámisna dolgát,
S' Christus mint tanította könyörgés formáját,
Botsánatot javalván, s' bűntelenségnek modgyát,
Tiltva szorgalmatosság el távoztatását.

VII.

Gonoszul ne itéllyen senki baráttyárol,
Szol a' gyöngyről, s' könyörgés büntelése voltárol,
Szoros és féles utrol, s' hamis prophétákról,
Kősziklán és fővenyen építettett házrol,

VIII.

Hegyről Iesus le szállván, pokloft meg tisztítja,
Szolgát s' a' Péter napát szépen fel gyógyította,
Írás-tudot meg vétvén, Tengert meg dorgálva,
Legio sereg dísznora' tengerben rontya.

IX.

Iesus gutta-útóttat szépen meg gyógyította,
Máthét hívja, s' bűnt felől óstán választ ada,
Vér folyást meg állatván, leányt fel támasztva,
Vakot, s' némát gyógyítván, félyyel prédikálta.

X.

Kik legyenek, meg láthat, Christus tanítvánji
Prédikálni világra ezeket ki küldi,
Vldőzést, s' nyomorgatást nekik jövendőli,
Irgalmasság jutalmát senki el nem veszti.

XI.

Látnak vakok, lánosnak Christus azt izeni,
A' lánost meg ditsérvén, kezd panaszkodni,
Chorázint, s' Bethsaidát kezdi pirongatni,
Istennek hálát adván, bűnösöket hini.

XII.

Meg menté a' vád alól begény tanítványit,
Szaraz

Szaráz kezét gyógyítván, el hagyá feleit,
Ördögös, Vak, Belzebub, s' kívánniák jeleit,
Testi bátorságról feddi, s' meg mongya rokonit

XIII.

Négj fele magokrol szól, s' azt meg magyaráza
Konkoly, Mustár, s' kovásról a' nép előtt bolla,
Konkolit meg magyarázván, három dolgot móda,
Kints, drága kő, és gyalom nem kedves prophéta

XIV.

Ocsmány tanátsért Herodes Iánost meg öleti
Öt ezer embert kevés kenyér elégite,
Iesus tengeren járván, Péter hozzá méne,
Betegeket gyógyit Gyenesáreth földébe.

XV.

Phariseusokat itt keménnyen meg feddi,
Mongya, mi légyen, embert melj meg ferteztetí,
Chananea asziszony leányát meg menti,
Hét kenyérrel négy ezer embert elégiti.

XVI.

Ravasz Philisteusok Iesustól jelt kérnek,
Christusrol Apostolok fépen vallást tésnek,
Pétertől dorgáltatván, nevezi ördögnek,
Christust a' kik követik, keresztet viselnek.

XVII.

Szolnak Moses és Illyés Iesussal az hegyen,
Egy nyavalyás gyermekből az ördög ki mégien
Halálát s' tamadását meg mondgya ísmétlen,
Es Péterrel a' vámot meg adgyák mint ketten.

XVIII.

Tanítja itt, ki légyen nagjob menyorságba,
Int botrántoztatátnak távoztatására,

K 4

Szo-

Szo-fogadatlanokat *excommunicallya*,
Számvető Király, s' szolga dolgát elő hozza.

XIX.

Utban igazittatnak Sidok el-válásról,
Gyermekeket meg áldgya, folván házasságról,
Iffunak választadván, szolla' gazdagokról,
S' kik javokat el hagyák, nagy boldogságokról.

XX.

Vőn embereket Gazda fölőben munkára,
Haláláról fol, el jön lánoss' Iakab annya,
Azt meg dorgálván, hagyja, ne vágyanak nagjra
Jericho mellet vakok szemét meg gyógyítja.

XXI.

Az Városban Szamáron sereggel bé mégjen
Templomot meg tisztítván, sa meg bárad mentő
Feddi Irás tudokat, a, lánost említvén,
Gazda fiát meg ölik mivelek fölőben.

XXII.

Bé hivat Király mindent az lakadalomba,
Császár adaja fölől Iesus választ ada,
Sadduceusoknak is szájokat bé dugja,
Nagy parancsolat mellyik s' Christusis ki fia.

XXIII.

Christus Philisteusokat itten le írja,
S' kép mutató voltokat mind szemekre hánnya,
Mellyért jajt ő nékiek nyolczizben kiálta,
Jerusalem, Prophéták gyilkosa, s' hohéra.

XXIV.

Drága Templom romlását itt meg jövendőli,
Meg mongya, mellyek lesznek ítélet jelei,
Vigyázunk, mert nem tuggyuk, mikor fog el jőni
Ezt mutatják hű, s' gonosbolgáknak példái.

XXV.

XXV.

Eszes, s' bolond fűzeknek mutattya példáját
Szolgaira ki osztja az Út talentomát,
Le írja világossan ítéletnek napját,
S' joknak és gonoskoknak mint mond sentenciát.

XXVI.

Fejedelmek tanácsot tartnak halálára,
Egy affony őt meg kenven, Iudás el árulja,
Vég-Vatsorát meg szerzi, s' Iudás meg tsok olliya,
Caipháshoz vitetvén, Péter még tagadgya.

XXVII.

Gonoszul Pilátusnak kezében adatik,
Iudás magát meg ölvén, Iesus vádoltatik,
Barábbás meg keretvén, Pilátus meg mosdik,
Csufolván meg fésitik, meg hal, s' el temetik.

XXVIII.

Harmadnap fel támadván, őstán meg jelenék
De vitézek serege pénzel meg csalaték,
Koporsóból el lopták, szellyel el hirdeték,
Tanítvánv oktatván, menjben fel viteték. 957

SZ. MARK EVANGELIOMA.

I. R E S Z.

AZ Iános Christus felől bizonságot tésen,
Es a' keresés után őrdög hozzá mégyen
Négj tanítványt hív, s' őrdög emberből kimegye
Péter napa, sok beteg, s' poklos uszrul menten.

II.

Beféddelel gutta-űröt embert meg gyógyítja,
Vámrol Máthét magával Iesus el szollitá,
Tanítványit bűjtőlmi mi okon nem hagyná,
Buza fő baggatásért vád alól fel váltá.

K 5

III.

III.

(gyitya

Christus meg fáradt kezű embert meg gyo-
Mindenütt sok betegest, s' ördöngöft orvosla,
Tanítványit el küldvén, Sidoság káromlya,
Meg mongya, kik legyenek néki bátja, s' anyja.

IV.

Drağa magvát az Isten nègy felé hinteti,
Senki, gyertjét meg gyujtván, ágy alá nem rejti,
Mint mustár magot, Isten országát neveli,
Christus tengeri félvést hajobol meg feddi.

V.

Erešti a' Legiot Iesus a' disznokban,
Iairus el érkezék hozzája azonban,
Egy vér folyásu asszonyt meg gyógyit utában,
Leánytis fel támaszta, bé menvén az házban,

VI.

Felöle gonost mondnak sokan házájában,
Prédikálni szolgait féllyel ki bocsátta,
Horodes Keresztelő lánoft le vágattya,
Ötezer embert jól tart, s' a' tengeren jára,

VII.

Gonosz Pharizeusok igen meg feddetnek.
Hogy a' meg nem mosdásért vele versengenek,
Segítséggel lón Chanani aszszony embernek
Nyelvét, fülét meg oldá egy néma fiketnek.

VIII.

Hét kenyérrel nègy ezer embert elégite,
Phariseusi kovászt kiki el kerüllye,
A' vakot meg gyógyitván, Péter vallást téve,
Haláláról szolván, int keresztviselésre.

IX.

Iesus hegyen Móseszel, s' Ilyésszel beszéle,

Egy

Egy ördögös gyermekből ördögöt ki űzte,
Tanítványok egymás közt mennek vetekedve,
Botránkozást el hagyván, int a' békeségre.

X.

Kérdetvén, meg felele el válás dolgáról,
Gyermekeket meg áldván, gazdag hozzá járól,
Ki Christusért el hadgya javát, az orfágot,
Iános, s' lakáb válaft hal, Bartimeus lát jól,

XI.

Leg utolszor pompával samáron bémene,
Fát meg átkozván, ároft Templomból ki verte,
Inti meg bocsátásra, tanítványit, s' hitre,
Templom tisztításáért magát meg mentette,

XII.

Munkások a' gazdának fogait meg ölék,
Ado pénz, s' fel támadás meg erősfitteték,
Fő parantsolat mellyik? Christus kerdezkedék,
Két fillérért az asszony igen dítsérteték,

XIII.

Nagy romlását meg mongya a' Jeruselemnek
Evangelium mellett üldözest szenvednek,
Jövendől el jötéről szörnyű ítéletnek,
Vigyázást parantsollya azért mindeneknek,

XIV.

Olalkodnak a' Papok, hogy Christust meg öl-
Kenettel meg kenetvén a' Bárányt meg herzék,
A. Veg Vatsora után, Christus meg fogaték,
S' Pétertől Cajaphásnál ő meg tagadtaték.

XV.

Pilátushoz vitetvén, ott meg csufoltatik,
S' a' tolvajokkal együtt fára feszítették
Sidoktul bosszontatván, világbol ki mulék,
Ioseph-tól tisztességgel és el temetteték.

XVI.

Reggel a' Christust látni Máriaki méne,
 S' Christus magát nékle ott meg jelentette,
 Tántrányit világra predikálni küldte,
 Es őket informálván, mennyegben fel méne. 973

SZ. LUKAS EVANGELIOMA.

I. R E S Z.

AZ Zachariás Papnak lános ígérteték,
 Es szűz Máriáhozis Gabriel küldeték,
 Lános meg repedése, s' Maria éneklék,
 Zachariás papnakis nyelve meg oldaték,

II.

Bethlehembben születet Christust pástoroknak
 Az Angyal meg jelentvén, nevezék Iesusnak,
 Templomban veng Simeon s' Anna prophétálnak
 Iesust egykor találák közte Doctöröknek.

III.

Christusnak útát lános fépen el késíté,
 Predikálván, ő mindent keresetelni kezdé,
 Mig nem őt az Herodes tömlöczben vettette,
 Iesusnak kereséseget, s' nemzetét nézhetéze.

IV.

De hogy meg kísérteték Názarethben jüta.
 Halgatoit meg feddvén, vivék kö-sziklára,
 Péter napát, s' ördögöft fépen meggyogjuttya,
 Es Messiasnak lenni az ördög meg vallya.

V.

Egészben két nagy híjat hallal meg töltének
 Meg írja tisztulását belpoklos embernek,
 Bűneit meg bocsáttya a' gutra ütötnek,
 Machet el híván, kérdik miért nem bűjölnek?

VI.

VI.

Fejes ért gabonákat kezdének szaggatni,
Száraz kezet meg gyógyít, s' mene imádkozni,
Apostolokat hívja, s' boldognak nevezi,
Szeretet és igaság Christust kell halgatni.

VII.

Gonos nyavalyájából Százados solgáját,
Orvosolván, fel kőlti Naimita fiát,
A' Christushoz el küldi lános tanítványát,
Egy parázna könyvével mossa Christus lábát.

VIII.

Hozza elő itt Christus magvető példáját,
Választád, ki az Annyas' feddi tenger habját,
A' disznokat el vesztü, s' affony vér folyását,
Fel támasztja halálból Iairus leányát.

IX.

Iesus Tanítványokat prédikálni küldi,
Őt kenyérrel őt ezer népet elégíti,
Péter rolla vallást tőn, s' Mosest kezdé látni,
Samariában el küld: miként kell követni.

X.

Kettenként hetven solgát prédikálni küldé,
Es azok haza jövé, Iesus örvendéze,
Samaritánus sebes embert bé kötözé,
Az borgalmazásáért Iesus Marthát feddé.

XI.

Le rajszollja itt Christus kőnjörgés formájág
Xaromiyák Belzebubtól hogy vette hatalmát,
Kelt kérven tőle, adá az Ionas Prophétát,
S' az Phariseusoknak hánnya gonofságát,

XII.

Meg tanít itt kit kellyen csak egyedül felfni,
Bolond

Bolond gazdagnak lelkét az Isten meg kéri,
Az forgalmazóságot hadgya távoztatni,
Sőt mindenkoró vigjáz, s' kéblégj meg engedni,

XIII.

Nem termő rof figefát gazda ki vágattya,
A' Pilátus dolga int penitentiára,
Egy görbe hátú asszonyt Iesus meg gyógyita,
Mustár, kovás, és kapu, Herodesis roka,

XIV.

Olázkodnak, hogjha vizkorságoft meg gjogjit
Inti, el ne válassák menten felsőbb helyet,
Szegényt hij el, egy gazdag hiva sok vendéget,
Ki a' Christust követi vegye fel kereszter.

XV.

Példában mutatya meg nagy irgalmaságát,
Mint jó pásztor fel veszi el tévedett juhát,
Nem nyugosik, mignem meg keresi a' drachmát
Ismét vissza fogadgya rosz tékozió fiat.

XVI.

Rosz Sáfárnak dolgai Urnak bé mondatnak,
Senkiis nem szolgálhat Istennek s' Mammonnak,
Vagyonisten példája, Gazdagnak s' Lázárnak,
A' pokolból könyörög gazdag Abrahámnak.

XVII.

Senkiis botránkozást kitsinynek ne tégyen,
De meg bortsás mindennek, s' hited erős légjen
Tíz belpoklos mind együtt meg tisztul mentébé,
Az ítéletnek napja reménten leszzen.

XVIII.

Tanít az hamis Biro, s' őszvegy példájára,
Vigyázza a' Phariseus es publicanusra,
A' Christustól el méné gazdag izomorkodva,
Es halálát meg mondván, vakot meg gyógyittya

XIX.

Várja vala fige fán Zacheus Urunkat,
Egy nagy fő nemes ember ostra ki girákat.
Iesus is Izamár háton firattya Sidokat,
S' a' Templombol ki űzi mind a' vásárlokat.

XX.

Zugolodnak ellene a' Phariseusok,
Szólótis el ákárják foglalni munkások,
Ado pénz, csak halgatnak a' Sadduceusok,
Christus Dávidnak fia, fősvény írástudok.

XXI.

A' két fillérért ábbonyt Iesus meg dicséri,
Templomnak romlásatis osztán jövendők,
Es Iernsalem is mik fogják követni,
Megis mondgya, mik léznek ítélet jelei.

XXII.

Barátságot vét Iudas a' főfő Papokkal,
S' a' Veg Varsora után el jöve lámpással,
Péter is meg tagadá rutátkozodással,
Magáról vallást téve Iesus bátorsággal.

XXIII.

Christus a' Pilátushoz kötözve viteték,
Herodes és Sidoktól rutul csufoltaték,
A' kereszfán az egyik tolvaj meg tartaték,
A' Iesus is meg hala es el temettetek.

XXIV.

De az után harmad nap ismét fel támadá,
Melljet az Ábbonyoknak az Angyal meg monda
Es Emmausba menvén, magát meg mutattá,
S' Tanítványit biztatván, méné menyországba.

SZ. I Á N O S É V A N G E L I O M A.

I. R E S Z.

AZ Christus Istensegét Sz. Iános le írja,
 Kit Keresztelő Iános ujjával mutata,
 Az Andrást, Pécert, és az Philipet el hívja,
 Nathanaél felől is íásd Christus mit monda.

II.

Borrá el változtatá vizet menyegzőben,
 Templomot meg tisztította a' Ierusalembe,
 Rontsák el e' templomot, s' harmad nap ép lésen,
 Sok csuda tétit látván a' nép benne hiszen,

III.

Christussal beszélgete Nicodemus éjjel,
 Meg mongya, hogy azért jött, senki ne vessen el
 Iesus, és keresztelő Szent Iános keresztel,
 A' Christus felől való bizonság tétellel.

IV.

Disputála a' kútnál Samaritánáival,
 Kinállyakis, hogy egyek a' tanítványokkal,
 Es Mesiának lenni meg vallyák bizonnyal,
 Egy fő embernek fia meg gyógyul azonnal,

V.

Egy régi beteg embert a' tonál meg gjogjit,
 S' a' Phariseusoknak hallja zugodását,
 Feddi hogy bé nem vélik bizonság tételit,
 Hogy nem hisik Iánosnak, s' Mósesnek befédit

VI.

Fel szedete tizenkét kosár kenyereket,
 Es éjjel a' tengeren láták járni őtet,
 Prédikállyá az után mennyei kenyeret,
 Mind örökké él, a' ki hittel véli őtet,

VII.

VII.

Galileából titkon Innepre fel mene,
Meg iratik ellene Sidok dühösége,
De senkiis kezeit reá nem vethette,
Csak Nicodemus őtet előttök mentette.

VIII.

Hozának egy paráznát Iesus eleiben
Iesus önnön magáról bizonságot tében,
A' Phariseusok mind fel zendülnek ezen,
Es ördöngösnek mongyák, s' közűlök ki mégjé

IX.

Iesus vakon fűletett embert meg gjogjittya
Kit látván a' Sido ág, meg examinállya,
Es a' gyűlekezetből excommunicállya,
De meg ismémentire Christus őtet hozza:

X.

Kilégyen a' jó pásztor, Iesus meg mutatya
Nem egyéb, a' ki lelkét a' johok ért adgya,
Christus és Sidok között hasonlós támadta,
Meg kövezni akarják: de őket ott hadgya,

XI.

Lázárt Bethániában sèpen el temeték,
A' Iesus tol negyed nap de fel támasztaték,
A' Caiphás fő Paptól jövendő mondaték,
S' parantsolya, hogy Christus csak megfogadtak.

XII.

(sék.)

Mária Christus lábát kenettel meg kené,
Szamár háton bé menvén, a' nép őt ditséré,
Görögökis akarnák látnia, meg érté,
Sidok miért nem hisznek okait lé tèvè.

XIII.

Nem akarja lábait Péter meg mosatni,

L

Iesus

Iesus meg mondgya, eggyik el fogná árulni,
Intiazt, hogy siessen hamar végben vinni,
Péteris még meg fogná Mesterét tagadni,

XIV.

Országot kefiteni túlok el butsuzik,
A' Christus halálának hasna itt meg tesszik,
A' Szent Lélek nekik mert még ígértetik,
Lelki bekeségek csak Christustól adatik.

XV.

Példát veszen itt Christus a' bűlő vesszőről,
S' parantsolatoris ad egymás szeretetről,
Meg inti tanítványit az üldöztetéséről,
Hiveketis meg mondgya, világ miért gyűlöl.

XVI.

Reájok következő üldöset meg mongya,
De meg vigasztalozul Szent Lelket borsáttya,
Es a' szülő aszizonyhoz őket hasonlítja,
A' mit novében kernek, bizonyyal meg adgya.

XVII.

Szemeit fel emelvén, Attyának könyörge,
Mind magát, s' mind őtet hogy meg ditsőicse,
Az Apostolokatis kéri meg szentellye,
S' az ő benne hijendő népet meg őrizze.

XVIII.

Tudván tudás az helyet Sidokkal el jöve,
Es a' Iesust meg fogván, el vivék kötözve,
S' a' Cajaphás házánál sok verést szenvedo,
Es reggel osztán adák Pilátus kezébe.

XIX.

Urunk fejében tövis korona nyomáték,
Es az után két tolvaj közé feszítették,
Az Annját el ajánlván, mellyét meg öklelék,
Ioseph és Nicodémus szépen el temeték.

XX.

Virradolan Mária Christust látogatá,
Ki ő neki a' kertben magát meg mutatá,
A' tanítványoknakis, Tamástól meg válva,
Támasszalis ő magát meg tapogattattya.

XXI.

Az után a' tengernek partján meg jelenék,
Es a' hal fogás közben őtet meg ismériék,
A' Sz. Pétertől három izben meg vallaték,
Es meg monda minémő halállal ki mulnék. MIS

APOSTOLOK TSELEKEDETI.

I. R E S Z.

AZ Christus Tanítvánjit hegyen erőstítvén,
Egjkor el válék túlók, mennyegben fel
(menvén.

Tanítvánjok minden nap vagynak könjörgésbé
Wálásztás szerint Mátyás Apostollá lesén,

II.

Bé telének fejenként Sz. Lélek Istennel,
Denémeltyek vadollyák őket réségséggel,
Péter Apostol nekik ezekre meg felel,
S' meg szaporodnak három ezer emberekkel,

III.

Christus nevében Santát Péter meg gjogjitja
Ki annyának méhétől fogva santa vala,
Sz. Péter ezt meg vallya, hogy Iesustól volna,
Es penitentiara mind fejenként hijja.

IV.

De prédikállás miatt ők meg fogatának,
Kika' Christust meg vallák lenni fel támadnak,

L 2

Sidok

Sidok tiltyák, közöttök hogy ne tanítsanak,
Barnabás és többek is földet el adgyák.

V.

Erős és nagy büntetés Sàphirára szálla,
Nagy sok kor betegeket Péter meg gyógyita,
Tömlöczből őket éjjel az Angyal ki hozza,
Gamaliel nekik párttyokat fel fogja.

VI.

Fel gyűlvén, hét Diácon ostán válaftának,
Kik a' begények körül hiven folgálnának,
A' Sidok Sz. Istvánnal csak tufakodának,
Káromlást rá fogván, kit meg is fogának.

VII.

Gyülekezetben István beszédét el kezdé,
S' régi Pátriarcháknak dolgát meg beszéllé,
Nagy háládatlanságról Sidokat meg feddé,
S' Jესust menyben meg látván a' sok kő el lepé.

VIII.

Huzza vonnya Saulus tömlöczre hiveket,
Samarjában futván, be fogadák őket.
Pétertől Simon pénzen kér vala Szent Lelket,
Philep meg keresztieli Szeretsen fő embert.

IX.

Jesus dúhós Saulust utában meg bántya,
Damascumban, meg tévén, bátran prédikálja,
Az Apostoloknak is magát meg mutattya,
Péter Encáft, és a' Thabitát meg adgya.

X.

Követet Cornelius küldé Szent Péterhez,
Péter egy lepedőt lát le szálni fejéhez,
Es el méne az után a' pogány emberhez,
Ki meg keresztelekedven, meg téré lstenhez.

XI.

Látást Apostoloknak Péter meg beszéli,
Hogy pogányhoz menésért kezdék pirongatni,
Pál Antiochiában méggyen prédikálni,
Ehseget az Agabus itt meg jövendőli.

XII.

Meg öleték a' begény Iakab Herodestól,
Pètert Angyal éltzaka ki vízi tömlőczből,
Herodes meg éterik a' tetű fergektől,
Pál s' Barnabás ki menének Ierusalemből.

XIII.

Nevezet szerint a' Pált s' Barnabást el küldék
Az Ördöngös Elimás Páltól vakittaték,
Evangeliom tőle szellyel hirdetterék,
Sidok által Városból Pál ki veretterék,

XIV.

Östán Iconiumbólis ketten ki mennek,
Lystrabéliek nekik áldozni kezdének,
A' Sz. Pált meg kövezvén, városból ki vivék,
Es Antiochiában östán vízfőz térnek.

XV.

Pál és Barnabás Ierusalembe fel mennek,
Környűmetékedésről holott vegezének,
S' Antiochiában is levelet küldének,
Pál s' Barnabás, lánoson ketten egybe vesnek.

XVI.

Rend szerint Timotheus környűmetélteték
Lydia Ásbónynakis szive meg nyitraték,
Egy ördöngös leányért Pált tömlőczben veték,
A' tömlőcz-tarto meg tér, s' Páltis el ereszték.

XVII.

Sidok miatt sohólis meg nem maradhatá,

L 3

Boere

Boereából Athenásban futva szalada,
 Isméretlen Istenről holott *disputála*,
 S' az Isten isméretit nékiek taníttya.

XVIII.

Tanis Sz. Pál Corinthus nemes városában,
 Ejjel az Ur meg inti, prédikállyon bátran,
 De Corinthust el hagyván, evez Ephesumban,
 Hol Apollos prédikáll igen nagy hasnossan,

XIX.

Ujjobban sokan tőle meg keresztkednek,
 Sz. Pál által sámtalan csudák tétettetnek.
 A' sok ördögös könyvek mind meg égettetnek
 Örvös Demeter miá sokan fel zendülnek.

XX.

Valedicálván onnét el méné Troásba,
 Holott az Eutychus iffiat fel támasztja,
 Onnét ismét el méné Miletum városba,
 Pált Ephesumbéli nép követi sirva,

XXI.

A' Tyrusbéliektől is Pál el butsuzék,
 Csareában Philep házába be lépék,
 Az Agabus meg mondá, hogj Pál megfogatnék,
 Osztrán Ierusalamben megis kötözteték.

XXII.

Beszéli a' nép előtt az ő meg térését,
 Iesusnak utban történt néki jelenését,
 Az Sidok el akarják fogyni életét,
 De mégis el fordíttya meg vesszőztetését.

XXIII.

Csapják arczul, Ananiás Pap parantsollya,
 Vádolok közt igen nagy hasonlós támadá,
 Pált fogságban éltzaka Isten vigasztallya,
 A' Felix tiszartozhoz Lyfias botsáttya.

XXIV.

XXIV.

De ottis Felix előtt Tertullus vádollya,
Sz. Pál abból ő magát sépen ki tisztítja,
Felix előtt Pál, Christus Iesust prédikálja,
Felix tisztból ki menven Pált Festusnak hagyja,

XXV.

Elő hozaték Sz Pál Festustól törvényre,
De Sz. Pál appellála a' Császár sékire,
Agrippa Királynak ezt Festus meg beszélte,
S' másodnap Pált állaták Király eleibe,

XXVI.

Feleletre a' Pálnak szabadságot adnak, :
Kimodgyát meg betzéli ő hivatalának,
A' mellyért Festus őtet nevezi bolondnak,
Csak meg nem hajtya siver Sz. Pál Agrippának,

XXVII.

Gondviselőjül mellé Iuliuszt rendelék,
Hogy hajokon a' Sz. Pál Romába vitetnék,
Hajó a' nagy félvéstől mind el saggataték,
De életek mind egyig nekik meg tartaték.

XXVIII.

Hajorol ki szakadván, mennek Meletába,
Sz. Pál kezét meg marja egy mérges Vipera,
Publius atyát, és több beteget gyógyita,
S' két egész estendeig Romában tanita. 1046.

SZ. PÁL ROMÁBA IRT LEVELE.

I. R E S Z.

A Z Romabéliek Sz. Páltól köszöntetnek,
Buzgoságot meg láthat az ő szerelmének
Hatalmatlanságokat a' pogány népeknek,
Kik minden felc bűnben be keveredtenek.

II.

Bé vádollya a' s'ent Pál itt a' pogányokat,
 Es kárhoztatja őket, mint kepmutatokat,
 Olztán sok bűneikről feddi a' Sidokat,
 Környűlmetélkedéssel ei hiték magokat,

III.

Conferállya Sidokat a' tob pogányokkal,
 Nintsen semmi romlottab emberi állatnál,
 Mert meg nem igazulhat senki törvény által,
 De egyedül Istennek nagy kegyelme által.

IV.

Dáviddals' Abrahámmal ezt meg bizonyjittya,
 Hogy a' meg igazulás csak hitet kívánna,
 Ugy mint, ki csak egyedül hitből igazula,
 Mert ő volt ez világon minden hívők attya,

V.

Egyben veti it Christust s. Pál az Adámmal,
 Ki mindennek bűnt, s' halált hozot ő magával,
 De meg igazulást ad a' Christus hit által,
 Hogy mi meg tartat hatnánk ő érdeme által.

VI.

Fel kel tehát öltözni a' Christust mindennek,
 Valakik immár egybér meg holtak: bűnnek,
 Ne adgyák már testeket a' fertelmesseggnek,
 De sőt inkább kövessék urát szent életnek.

VII.

Gonosz köteleiből bűnnek meg oldattunk,
 De azért törvenyt bűnnek nem szabad mődanunk
 Bűnnek ismèretire mert ez által jutunk,
 Gyakorra azt mivellyük a' mit nem akarunk,

VIII.

Haláloknak testből kik meg szabadultak,

Allyá.

Allyanok már ellene tett indulatnak,
Kik örökös társai a' Jესus Christusnak,
Sem élet, és sem halál annak nem árthatnak.

IX.

Izraelért átokká Pál lenni kívánna,
Nem mind Sido az, a' ki magát annak mondgya,
Valasztásis nem az, a' ki azt akarja,
A' pogány nepekettis az Isten el hívta.

X.

Kivánnya ő jollehet Sidok idveességét,
De mindazáltal törvény Christusra igazét,
Ki az Istenben hiszen, hit meg nem fégyenit,
Pogány azt meg ilméri, kit Izrael meg vét,

XI.

Le vettetésekben Sidokat biztattya,
Hogy meg nem vettettenek mindeneftől fogva
Jollehet pogányokat helyekben oltotta,
Pogányokattis inti hitben maradásra,

XII.

Mindeneket int ő. Pál itt a' szent életre,
Es külömb külömbféle jó tselekedetre,
Minden tetterés nélkül való szent életre,
Bossúságnak békével el szenvedésere.

XIII.

Nagy hatalmasságokhoz kíván engedelmet,
Kikaz Isten képében télnék itéletet,
Mindenekhez kövessük a' szent szeretetet,
S' keresztyénekhez ilő kegyes szent életet.

XIV.

Oktattya itt a, szent Pál hitben erőffeket,
Hogy ők ne kárhoztassák az erőtlenekeket,
Es az étel dolgában meg ne bantsák őket,

Sőt inkább építsenek hitben mindeneket.

XV.

xv.
Parantsollya el túrni az erőtlenecket,
Mint Isten is fel vette a' pogány népeket,
Es biztattyá, hogy még meg látogattyá őket,
Kivánnya érte való sok könyörgéseket.

xvi.

Rommabelieknek a' Phébet commendállya,
Es sok jó akaroit osztán salutállya,
Inti hogy vigyázzanak hamis tanitokra,
S' az Istennek áldását fejeikre kívánvya.

100 100 100 100 100 100 100 100 100 100

SZ: PAL CORNTH: IRTI. LEVELE.

1. R E S Z.

A Z szent Pál itt közönti Corinthusiakat. Istennek ő érettek adván nagy hálákát, Isti, hogy elkerüllyék, az hasonlásokat, Választotta az Isten csak a' bolondokát,

II.

11.
Böltseféget nékiek ő nem predikálot,
Hanem tsak azt, a' kit az Isten el borsátot,
Mert az Isten lelkeis tsak azért adatot,
Ez világi böltsefék kit meg nem foghatot:

III.

(mongy2,

Christusban szent Pál őket gyermekeknek.
Mind Pál s' mind az Apollo Christusnak szolgál.
Ki miképpen éppiter, a' tűz meg próbálja, (ja,
Az emberekben való ditsekedést tiltja.

IV.

De a' Tanitok felől kiki jól itélyen,
Tanitoknak utztus meg írja, mi légen,
Comendálya nekick Timotheust itten,

A' mig.

A' miglen ő magais közikben el mégyen,

V.

Egy mostoha anyával vétkezöt ki tiltja,
Hogy maradgyon ideig Sathán hatálmába,
Mert egy kitsényke kovász résztát meg posha.
Az hitván társaságot kiki távoztassa, (tya,

VI.

Feddi pogányok előtt valo perldéfért,
Es az egy máshoz valo szeretetlenségért,
Az eledel adatot az hasnak kedvejért,
De a' test nem adatot a' paráznaságért.

VII.

Gyönyörű szép tanácsot ad az házafoknak,
Férfit s' asziszony állatok miképpen lakjanak,
A' kik meg nem álhattyak, meg házafodgyanak.
De kiknek erejek van, szűzen maradgyanak.

VIII.

Hust, bálványnak benteletet, int meg ne egye
Mert csak egy Istene van s' Ura minddeneknek,
Kéri, botránkoztatást hogy el kerüllyenek,
Mert ha tudná, magais soha hust nem ennék,

IX.

Iutálmát meg kel adni Egyházi szolgáknak,
Száját nem kel bé kötni nyomtato baromnak,
Mert azok szolgálai az Evangeliomnak,
Es ama koronájért azok tulakodnak,

X.

Kösziklából a' Sidok velünk egygyüt ittak,
Inti, bálvány imádást el távoztassanak,
S' bálványoknakis az mely hust meg áldoztanak,
Mind meg egyűk, a' mit az mélszártszekben ad-

(nak.

Le vet-

XI.

Le vet süveggel férfi az Istent imâdgya,
 Meg írja, az asziszonyis magát mihez tartsa,
 Ö egyben gyűléseket nem igen javallya,
 Szaz Ur Vatsorájának szerzését le írja,

XII.

Miképpen kellyen élni lelki ajándékkal,
 Kit az Isten meg aldót hol egyel s' hol mással,
 Megtanította it Szent Pal azt igen szép moddal,
 Hogy közöllye azt kiki felebaráttával,

XIII.

Nintsen sohais nagyobb igaz szeretetnél,
 Csak lemmileb ez nélkül bár birjon mindennel,
 A' kibben ez még vagyon, rakva mindennekkel,
 H mindene el vesz is, ez soha nem fogy el,

XIV.

Oktattya Tanitokat miként építsenek,
 Hogy idegen nyelveken ot ne beszéllyenek,
 Szent iratt magyarázni de igyekezzenek,
 Tanitást nem engedi az asziszony embernek.

XV.

Pal it a' fel támadást erőssen állattya,
 Es fok erőssegekkel azt meg bizonyittya,
 Misodás teltben leszen meg aztis meg mongya,
 Azért ez szép tudományt meg tartásák azt hagyja

XVI.

Rendelteffenek élést az Atyafiaknak,
 Melyet Ierusalembe nekik iktassanak,
 Kéri, Timocheusnak hogy bál lást adgyanak,
 Es saluálván inti hitben maragyanak. 1078.

II. PAL CORINTHUS IRTII. LEVELE

I. Rész

I. R E S Z

AZ nagy nyomrúságban őket vigasztallya,
 Es Ásiában való szenvedéset írja,
 Maga viseletétis hozzájuk számlállya,
 S' menti ömágát, miért nem ment Corinthusba,

II.

Beszéli okait, hogj hozzájuk miért nem ment
 Kéri, ki tiltot íffiat fogadgyák be megént,
 Macedoniábanis Troásból miért ment,
 De ot fé nyerhetet meg a' Christusnak mindent,

III.

Commendallya it Sz: Pál az Apostollágot,
 S' egyben veti az ő es Uj ístámentomot,
 Mellyet ditsőffégesbnek a' másíknál mondor,
 De a' Sidoknak híven fedél fen marador.

IV.

De ő azt vilâgossan mindennek hirdette,
 A' kit meg nem vakítot ez vilâg ístene,
 Ez kintsis noha vagyon csak cserép edyénbe,
 De ama belsô ember lésen meg épülve.

V.

Erôffit itt idvessêg bizonyos voltával,
 Es az ítelô békhez való állásunkal,
 Ditskedik tisztiben híven el járâssal,
 Arra int, meg bekellyék kiki a' Christussal,

VI.

Fel írja miképpen járt el az ő tisztiben,
 Es melly sokat szenvedett érték azonközben,
 Inti, hogy társaságok hitlennel ne légyen,
 Christus és Beliál közt mert egyyessêg nintsen.

VII.

Gonoszt el távoztatván, tisztulásra inti,
 S' az

S' az engedelmességet ő benne dicséri,
Melly dolog az ő szívét meg örvendezteti,
Az idvésséges bánat a' meg terést szerzi.

VIII.

Hogy őket indíthassa az adakozásra,
Az Macedoniákat itt ő elő hozza,
Az Istennek előtte a' melly kedves volna,
S' Tirust ez dolog végett küldik Corinthusba.

IX.

Ísmétlen inti őket, hogy adakozzanak,
Mellyet, mig oda menénd csak késsen tartsanak,
Mert a' kik bűvön vetnek, bűvönis aratnak,
Az Istentől is áldást ker bűvön azoknak.

X.

Káromkodásokat itt hamis Tanitoknak,
A' 6. Pál vizsgálja veri az rágalmazoknak,
Az kik őket mondották test berint járonak,
Olly dolgokkal kérkedik, kik ugyan vagynak.

XI.

Le írja itt okait ditsekedésének,
Hollehet csak gonoszul rola itéllyenek,
Kéri, hogy egy kevésse ed neki tűrjenek,
Lajstromát meg láthadd sok benvendésinek.

XII.

Meg írja vitetését az harmadik égben,
Es ditsekedik osztán erőtlenségében,
Azt írja, hogy közöttök prédikállot ingyen,
Kéri, hogy ne találja, oda menvén, bűnben.

XIII.

Nem enged, oda mévén, vakmerő bűnösnek,
Kifirtsek meg magokat, ha hitben legyenek,
Őrül érteek való erőtlenségének,
Inti, hogy épüljenek, s, békével éljenek, 1091.

SZ. PÁL GALATIABA IRY LEVELE.

I. R E S Z.

AZ ő Pál az Istennek kegyelmét kívánnyá,
Hogy hátra állottanak csudálkozik rajta,
Az hamis tanitokat osztán meg átkozza,
Evangeliumotis mint vőtte, meg írja.

II.

Beszéli, Titust miért környül nem metélte.
Az ő tudományát ő tsák Istentől vőtte,
Antiochiában a' Pétert meg feddette,
Meg igazulást minden hit által keressé.

III.

Csak a' hit által mongya Sz. Lélek vététk,
A' meg igazulásis hit által adatik,
Abrahámban ez dolog meg bizonyosodik,
Törvényis mire való, itt meg irattatik.

IV.

De a' Christus azért jött, hogy fiakká tenné,
Es. a' szolgálat alól minket fel mentene,
Galatiabeli nép, meg írja, mint vette,
Sára s' az Agár fiát Pál egyben vetette,

V.

Erős és sok okait Sz. Pál elő hordgya,
A' környülmetélkedést mellyekkel le rongya,
Az hamis hitetőknek elvesztés kívánnyá,
Testnek és a' Léleknek gyűmölsit meg írja.

VI.

Felebaráttjokat a' bűnről mint dorgállják,
Lelki tanítójokat inti hogy táplállják,
Környülmetélést mások miért parantsollják,
Kéri, irgalmazással hogj ötet ne bántsák. 1097.

SZ. PÁL

SZ: PÁL EPHES: IRT LEVEE.

I. R E S Z.

AZ Pál köszöntes után hálát ad Istennek,
 Az ő szeretetiért mit nyujtot hiveknek.
 Hogy ők az Ur Christusban be szerkeztettek.
 Könyörög, hogy világban még ellyék szemek-
 (nek.

II.

Beszéli, régenten ők mitsodák voltak,
 De az Ur Christus által már meg váltattanak.
 Es a' nagy pogányságból ki hozattattanak,
 Es a' jesus Christuson fel rakattattanak

III.

Christusban pogányokat mind társoknak-
 S' inti az hitben való álhatarosságra, (mongya,
 Erettek ő is Istent szüntelen imadgya,
 Hogy nagyobb isméretit ő nékiek adgya,

IV.

Draga szép virtusoknak int követésére,
 Isten is ajándékot adta épületre,
 A' pogányoknak utát senki ne kövesse,
 Hanem amaz uj embert minden fel öltözzé.

V.

Ephesumbéliek is mit cselekedgyenek,
 Sz. Pál itt meg tanította, és mit kerüllyenek,
 Egy más szeretetire házasok intetnek,
 Férfiak és asszonyok miképpen éllyenek.

VI.

Fiak és leányoktól engedelmet kíván,
 Az Szolgák és Uraknak tiszteket meg irván,
 Istennek fegyverében őrdög ellen álván,
 Tichichust ő hozzájok küldi Ephesumban. 1103
 Sz. Pál

 SZ. PAL PHILIPPIBÉIRT LEVELE.

I. R E S Z.

AZ Pál Philippibéli hiveket köszönti.
 Erettek hálát adván, nem bűn könyörgeni,
 Az ő fogságának is lőttek sok hasznai,
 Es életet kívánván, szent életre inti.

II.

Belső eggyeségre és szelidségre inti,
 Békességes türelemre, s' jó életre kéri,
 Timotheust hozzájok el küldi, igéri,
 Az Epaphroditus hadgya bé fogadni.

III.

Christusnak ellenségét el kerülni hadgya,
 Hitnek természetit és erejét meg írja,
 Ő csak a' czél felé fut halálig, azt mondgya,
 Az honnét a' meg tartó Iesus Christust várja.

IV.

De végezetre inti alhatatóságra,
 S' a' könyörgésre és több sok szép *virtusokra*
 Dicséri, hogy ő rola olly nagy gondgyok volna
 Es a' bontek nevével őket *salutálja*. 1108.

 SZ. PAL COLOSSEBÁIRT LEVELE.

I. R E S Z.

AZ Apostol először értek hálát ada,
 Hiteket, s' Szereteteiket igen javallja,
 S' inti az hitben való végig maradásra,
 A' maga példájával és ezt meg mutattya.

II.

Bővölkedésre hitben az hiveket inti,
 Mert a' környölmetélt a' Christus el törli,

M

AZ

Az ételetet senki is nem kelet meg itélni,
Még az Angyalok is nem szabad itélni,

III.

Csak oda fel valokat büntelen keressük,
Es földi tagainkat int, meg öldökölyük,
Az új embert magunkra inkább fel öltözzük,
Int, feleségünk is, hogy bívóit keressük.

IV.

De már itt az Urakat és Szolgákat inti,
S' a, Magisztrátusokért kíván könyörgeni,
Okát adgya, Tychichust, hozzájok miért küldi,
Végezetre bennetekkel egyembe kösönti.

SZ. PÁL THESSAL. IRT. I. LEVELE.

I. R E S Z.

A Tyt Istentől nekik Pál kegyelmet kíván,
Az ő hit ket bennük igen megasztalván,
Nem prédikállot soha közöttök hijában,
Mert az ő igaz hitek híres ez világban.

II.

Beséli Pál, közöttök miképpen raitott,
De azért dicsőséget soha nem vadálzott,
Ők is el szenvedének sok nyomorúságot,
Hozzájok menni s. Pál igen kívánczot.

III.

Csak hogy őket hitekben ő meg probáhatta,
Timotheust hozzájok azért bocsátotta,
Felőlök való jó hír őt meg vigasztalta,
Az Istennek kegyelmet fejekre kívánja,

IV.

Ditseretes és kegyes szent életre inti,
Es a' s. keretett hadgya gyakorlani,

Pogány

Pogány modra halottron nem kel kefergeni,
Az fel támadásnak is rendit meg befelli.

v.

El jó hamar, mint lopo, ítéletnek napja,
Azért kikit arra ínt, az józanon várja,
Kegyes életben minden ő magát foglallya,
Hogy őket megfentellie az Isten kívánja. 1116

SZ. PAL THESSAL: IRT II. LEVELE.

I. R E S Z.

AZ Ő hitekben való öregbüléseket,
S' nyomoruságban való nagy bekeségeket,
Ditseri itt a' b. Pál, s' arra kéri őket,
Hogy annak jutalmával biztassák szíveket.

II.

Bátorsággal hitekben végig meg állyanak,
Mert hamar el kel jőni az Antichristusnak,
Kinek tudlajdonsági itten meg iratnak,
Könyörögis érettek, hogy meg tartassanak.

III.

Csendes folyását Isten az ő igéjének,
Hogy engedje, bűntelen ínt könyörögjenek,
A' rest emberek itten igen meg feddeinek.
Vakmerő emberek is ki rekesseinek. 1119.

SZ. PAL TIMOTHEUS. IRT I. LEVELE.

I. R E S Z.

AZ Pál Timotheusnak köszönetit írja,
Az hasontalan kérdést senki ne tanítsa,
Törvénytis kiknek adta az Isten, meg mongya,
A' rossz lelki ismeret az hitet el hadgya.

II.

Buzgó imádságokat mindenért kívánja,

M 2

Szene

Sz. Pál a' pogányoknak tanító *Diákok*,
Férfi és asszonyoknak éketségét írja,
Asszonyt magzat bűlésben az isten meg tartya.

III.

Czimerét itt meg írja igaz Tanítóknak,
Mindenféle *virtusok* kikhez kívántatnak,
Tízteketis meg mondgya *Diaconusoknak*,
Meg mondgya, miért írja azt Timotheusnak.

IV.

De végre igaz hittől fókán el szakadnak,
Házifogots' hus éteit a' kik meg tiltanak,
Mint visellye ő magát, ír Timotheusnak,
Mindenekben hasnára legyen halgatoknak.

V.

Eleiben adgya itt, kit mint kell inteni,
Es hogj az özvegy asszonyt meg kelljen bősűlni,
A' gondviselésre is kit kell választani,
S' egynehány bép dolgokra Timotheust inti.

VI.

Feljedzi itt tízteket Szolgák és Uraknak,
Es veszedelmes voltát főlvény kívánságnak,
Tízteketis meg írja itt a' Timotheusnak, (nak
S' inti ellene mongjon hamis tudomány- 1129

SZ. PÁL TIMOTH: IRT II. LEVELE.

I. R E S Z.

AZ Pál Timotheusnak hitit meg dicséri,
Es a' hatatóságra ez utánis inti,
Ne utállya meg ötet, tudván rabnak lenni,
Az Onespigorustis az égig emeli.

II.

Bátorsággal maradgyon lelki vitézségben,

Inti,

Inti, hogy a' Christusért mindent el szenvedjen
Csak az Isten tudgya azt, a' ki övé legyen.
Az hasonlatlan kérdés túlök távul legyen.

III.

Csalárd és fok hitető emberek támadnak,
A, kik az igazságnak ellene állanak,
Szenvedést meg írja Pál Timotheusnak,
Es meg mőngya, mi haszna legyen Sz. Irásnak.

IV.

Dorgállyon, és tanítson, Timotheust inti,
Mert ő már ama le tött Coronát reméli,
Kéri, hogy hozzá mennyen mert nincs vele séki
Es köszöntésén ostán irását végezi. 1129.

SZ. PÁL TITUSHOZ IRY LEVÉLE,

I. R E S Z.

AZ Titusra Istennek Pál kegyelmét kéri,
Crétában őtet miért hagyta, meg jelenti,
A' fok hazugságokat ne hadgya el hinni,
A' tisztáknak mind tiszták Isten teremtetési.

II.

Beszéllye csak azokat, a' mellyek igazak,
Magokat minden rendek írja mihez tartásák,
Az Istennek kegyelme meg jelent világnak,
Azért immár csak Christus jelenését várják.

III.

Csábárok s, Királyoknak int, minden engedje
Az idvélség csak Isten kegyelméből léfzen,
Versengő es eretnek embert csak meg vessen,
Nicapóliba azt írja hogj hozzája mennjen. 1133.

SZ. PÁL PHILEMONHOZ IRT LEVELE.

AZ É. Pál Philemonnak jóté és dicséri,
 S' Onesimus bõlgájert könyörög õ neki,
 Késs legyen azért õtet jó bível fogadni.

Hogyha penig ados volt, érte meg fizeti. 1133

SZ. PÁL SIDOKHOZ IRT LEVELE.

I. R E S Z

AZ Christusnak semelyét É. Pál itt le írja,
 Es a' É Angyaloknál õt nagyobnak vallya,
 Őtet igaz Istennek lenni bizonyította,
 Az Angyalokat penig csak bõlgáknak mondgya.

II.

Bizonyította még itt is Christus Istenségét,
 Es minden Angyaloknál fellyeb valo létét,
 Miért vőtte meg mondgya, Christus fel õ testét,
 Hogy meg tudná segélni a' kifizetetteket.

III.

Christust É. Pál Móseffel egyben hasonlítván,
 A' ki csak munkálkodott az Isten házában,
 Azért az háznak Ura nagyob, el hidd nyilván,
 Sidok miért nem mentek be nyugodalomban.

IV.

De mi amaz örökös bép nyugodalomban,
 Egyedül csak hit által meherünk be abban,
 Az Istennek igéje lelkünket meg hatván,
 Bizzunk azért erőssen a' mi fő Papunkban.

V.

Elő számlállya Sz. Pál tisztit a' fő Papnak,
 A' Christusis Istentől rendeltetett annak,
 Ki hivattatott Melchisedechiá ujnak.
 Gyermek modgyára Sidok csak téjjel tartagnak.

VI.

VI.

Fellyebb valo tudományokra őket inti,
 Hitben hátra állokat igen fenyegeti,
 De a^o jó reménységet rólok le nem téfi,
 Az hitnek vas metskája Isten igireti.

VII.

Genealogiáját a^o Melchisedeknek,
 A^o Sz. Pál elő hozván, s^o Lévi nemzetének,
 A^o Christushnak Papságát dicsőségefebbnek,
 Nyolcz argumentumokkal írja nemessebbnek.

VIII.

Hogy a^o Christus es Lévi Papságai között,
 Nagy külömbség lőrt legyen, ezekből kitetsőre
 A^o mellyeket a^o Sz. Pál itten ki f-jezőre,
 Az hely, és a^o Szövegség dolgaiban le tört.

IX.

Itt meg iratik immár Sátor dicsősége,
 Melyben a^o Pap vérrrel ment egyfőre eüendőbe,
 Az Christushs vér által ment be a^o mennyegbe,
 Az holott mostan vagyon, ertünk esedezve,

X.

Ki egyedül áldozott csak tökéletesen,
 Régi áldozat arra elégtelen lévén,
 Bizvást mehetünk immár Isten eleibe,
 Végezetre Sz. Pál fegp intéseket tében.

XI.

Le írja igaz hitnek sok cselekedetit,
 A^o mely nélkül senkiis nem látta Istenét,
 Sok példában mutatya ennek meg erejét,
 Kik csak igaz hit által vőrték az életét.

XII.

Meg írja, hogy a^o Christust egyedül kövessék

S' az Isten dorgálását békével benvedgyék,
 Lábokis a' jó utról el ne tévedgyék,
 Hogy az Istennek örök országát el vegyék.

XIII.

Ne felejtsek el régi jó réteményeket,
 De sőt el távoztassák inkább főlvénységet,
 Felsőrendekhez kíván engedelmeséget,
 Es az Ur Istent kéri, hogy segillye őket. 1146.

SZ. IAKAB KÖZÖNSEGES LEVELE,

I. R E S Z

AZ hiveket tűrésre s' böltseségre inti,
 A' kettős bívó ember mit kér, el nem veszi,
 Minden kifirteteket kész legyen el benvedni,
 Az igéket halgatni, s' nyelved zabolázni,

II.

Boldogtalanok a' kik semély válogatok,
 Mert az Isten törvényt egészen meg rontok,
 Csak püfka szóval való hitet mutogatok,
 A' cselekedet nélkül hitek holt állatok.

III.

Christus előtis azok nagyobb fámot adnak,
 Kik sokaknak világon mesterei voltak,
 Nyelvek tulajdonsági itten meg iratnak,
 Egi s' földi böltseség itt meg mutattatnak.

IV.

De mit kérnek Istentől, miért meg nem agya,
 Istennek ellensége, ki világ barátja,
 Kevélyeket az Isten igen meg alázza,
 Isten nélkül nem hasznos embernek bándéka.

V.

Erőssen gazdagokat Sz. Iakab meg feddi,
 Békeséges tűrésre az hiveket inti, Az

Az hamis esküvéstől tanu őrizkedni,
Betegért könyörgeni, s' bűnőst téríteni. 1151.

SZ. PETER ELSŐ KÖZÖN: LEVELE.

I. R E S Z.

AZ kegyelemért Péter hálát ad Istennek,
Melly kegyelmes Prophéták meg jövődől-
Szeretetre és kegyes életre intetnek, Ctenek.
Az Istennek igéi soha el nem vesznek.

II.

Bölsőbéli gyermekek miképpen a' tejet,
Ugy kívánnya az ember Istennek igéjét,
Helyhezteste Sionban az őseget követ,
A' Christus példájával kíván engedelmet.

III.

Csinos, s' engedelmessek asszonyok legyenek.
Férfiak feleséggel jámborral éllyenek,
Inti, nyomoruságot békével tűrjenek,
Mint Noé a' bárkából, melyből ki mentetnek,

IV.

Dolgát a' testnek többé már senki ne tegye,
Sőt inkább vigyázzon, csak jozanul élve,
Gazdagulást egy máshoz kiki el kövesse,
Es a' nyomoruságot békével szenvedgye,

V.

Eleikben írja itt jo Pásztorok tisztit,
Iffaktul meg kívánnya vènek börsületit,
Órdognak vigyázással kell venni eleit,
Könyörgesen végezi oltán el irasit.

1156

SZ. PETER II. LEVELE.

I. R E S Z.

AZ jo tselékedetre halgatoit inti,

M S,

Igye

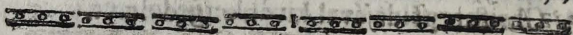
Igyekezzenek többet meg a' mellé adni,
Hamar való halálát Péter meg jelenti,
Az Istenül származtak Propheták irási.

II.

Bzattya itt az hamis rosZ Propheták ellen.
Azoknak inivoltokat le rajzolván szépen,
Büntetést nem kerülök soha semmiképpen,
Ugy járnak mint Sodoma, s, első világ regen.

III.

Christus el jövetelit valaki csufollja,
A' Szent Péter azokat erőssen ozáfollja,
Es az mindé nő legyen, nagy képen le írja,
Aze kik kité magár arra tistán tartsa.

SZ. IANOS I. KÖZÖN: LEVELE.

I. R E S Z.

A M az örökké való ígét predikállya,
Int, hog' mindennek azzal legjen tárfasága
Hogy az olly ember többé sötétben ne járna,
Ki bűneit meg valiya, Isten meg bortsáttya.

II.

Bűnünkért engesztelő, Christus és bököllo,
Ki az Istent isméri, törvényében járo,
Világot ne szereffed, mert hamar el mulo,
Antichristus is el jöt, ki Christus tagado.

III.

Christusbá a' ki vagyon bűnt nem tselekedik
Mert a' bűn csak egvedül ördögtől barmazik,
Aryafát gyűlölö gyűlöfnek mondatik,
A' Christus, bebedét meg tartokban lakozik.

IV.

Dögletes lelkeket jól meg kell próbálni,

Az

Az Antichristus lelke világból fog jöni,
 Az Isten szeretőknek egy mást kell szeretni,
 Kiben szeretet van, nem kel annak félni.

v.

Ez világot az Isten fiai meg győzik,
 Christus víz és vér által meg bizonyosodik,
 Halál és nem halálra való bűn adatik, (rúlik.
 A' kik Istentől vannak bálvánnyal ke. 1164.

SZ. I. JÁNOS II. LEVELE.

AZ fő Ábonyt b. Iános igen meg dicsérte,
 Hogy gyermekeit igen kegyéssen nevelte,
 Híni, hogy ez utánis maradgyanak hitbe,
 Sz. az Antichristusokat kéri el kerülye. 1165.

SZ. I. JÁNOS III. LEVELE.

AZ b. Iános Apostol Gajust meg dicséri,
 Hogy az atyafiakat mind jó kedvel véfi,
 De a' rósi Diotrefheft keménnyen meg feddi,
 Ki jot nem tselekedék Istenel nints kőzi. 1166.

IUDAS APOSTOL KÖZÖN. LEVELE.

A Lattomban jaroakat a' Iudas meg feddi,
 Es tulajdonságokat azoknak fel jegyzi,
 Bűntetessel fejenként őket fenyegeti,
 Es az híveket egymás szeretetre inti. 1167.

SZ. I. JÁNOS MENNYETI ELENESI.

I. R E S Z.

A Siában való hét gyülekezetnek,
 Iános látását írja Kezdet s' Végetetnek,
 Formájatus meg mongya meg jelenésének,
 Meg láshid, e tyatarro, s' illag mit jegyeznek

II.

Bálvánjima dást ez négy gyülekezetekben,
Az Ephesus és Smyrna, s' Pergamumbeliben,
Meg feddi Iános az Thyatirabeliben,
Bennek való kitsíny jót igen meg ditsérvén

III.

Clat.

Csak holtnak mongja lenni Sárdisnak Angja-
De Philadelphianak meg ditséri Papját,
Lodiceának is meg feddi Pásztorát,
Néki semere hányván csak lágy meleg voltát,

IV.

Ditsőséges és magas Királyi feket lát,
S' az feketben ülőnek meg írja ábrázattját,
Egy fép úveg tengernek, s' lámpások látását,
S' az négy lelkes állatok s' vének ott állását,

V.

Egy he petsételtetett könyvet Iános látott,
Kit sem égen sem földön senki meg nem nyitott
Melljete egy gjenge Baránj könnyen fel bakaftott
Kit a' menyői Iereg büntelen imadott.

VI.

Fei bakafta a' Barány hatott a' petsétben,
S' osztán sok tsuda dolgot látá Iános itten,
Négy fínű lovat, a' meg ölettekkel egyben,
Amaz utolsó naps meg látá mint lészen.

VII.

Győzhetetlen petsételt embereknek fámát
Látá itt a' sz. Iános népnek sokaságát,
Barány vérében kiki meg mosván ruháját,
S' kitsodák lőttek légyen, érté origóját,

VIII.

Het nagj erős trombitás Angyalokat látá,

Szentek

Szentek könyörgésének fűsti menyben jura,
Négy első Angyaloknak trombitálására,
Ez földön mik lóttének, S. Iános meg írja.

IX.

Immáron az ötödik Angyal trombitája,
Egy mély kurat meg nyitván sok Sáskákat hozza,
A' négy Angyalt meg oldák hatodik szavára,
Es az embereknekis harmada meg hala.

X.

Kiált vala egy Angjal mint erős Oroslán,
Az Antichristus végét következni mondván,
Sz. Iános is el nyelé a' könyvet, meg rágván,
A' melly igen keserű lón az ő gyomrában

XI.

Láta Iános Templomot, s' vesszővel meg meri
Két tanubizonságot Bestia meg őli,
De ísmét fel támadván, Isten menyben vísi,
Az hetedik Angyalis kezde trombitálni,

XII.

Meg írja Iános, Napbá hogj egy affont látott,
Kinek egy veres Sárkány eleiben állott,
A' Mihály Angyal kivel sokat viaskodott,
De Sárkány az affonynak semmit sem árthatott

XIII.

Nagy két feji Bestiát a' Sz. Iános láta,
Ki harmad egélz réset világnak el csalta,
Es más két farvu vadis az földből fel jura
Mellyeknek meg iratik hatalma és báma.

XIV.

Ostán Iános tekintvén, hegjen egy Báránt lát,
El romlottak kiáltják a' Babyloniát,
Boldognak mongya lélek Urban meg holtakat,
Láta Iános arato, s' sűrű Angyalokat.

xv.

Pámosfigetben ismeret más hét Angyalt láta,
Kiknek kezekben vala lsten hét csapása,
Ostán nekik adatek lsten hét pohrára,
Melly vala mind Istennek haragjával rakva,

xvi.

Rendel az hét Angyaloka' pohárt ki töltik,
A' Mellyek után nagy sok csapás következik,
S' mind az egész hét pohár mivel gyűmölcsözik
Az Szent Iánoftol itten rendel meg iratik.

xvii.

Skárlát s' bársonban járó Paráznát meg irja
Kinek alatta vala hét fejű bestia,
Az Szenteknek vérevel a' melly réteg vala,
S' ennek magyarázattját az Angyal meg mongja

xviii.

Tellyes teli torokkal Babylon romlását,
Az Angyal meg kiáltja s' népnek ki futását,
A' gazdag kálmároknak rajta jajgatását,
Hiveknek vig örömet, s' Angyal bizonságát.

xix.

Vigadnak hitek menyben ennek el vesésen,
Angyal itten meg mongja, imádni kit kellyen,
Egy fejer lovon ülő bemély hadban mégyen,
Bestia ostán tőle vettetik az tűzben.

xx.

Záraték ama régi Sárkány nagy mélységben,
A' Mártýromok élnek ezer estendíglén,
Es az után az Ördög vettetik a' tűzben,
Végre amaz utolsó ítélet meg lészen.

xxi.

Az után láta Iános új eget és földet,

Es e

Es amaz menyeyi bép szent Ierusalemet,
 Mellynek gyönyörű volta itten le tetetett.
 Nem mégyen abban soha semmi ferteztetett,

XXII,

Bárány sékiből lános vizet foly ni lára,
 Melynek két felen vagyon az életnek fája,
 Sem étfaka, sem nappal nintsen ez Városba,
 De ez prophétiáknak átok van alatta, 1189.

Az ő és Vj Testamentom Summáinak,

V E G E.

Turbulz Janosi era
Rex Kanyu 1860
1860

